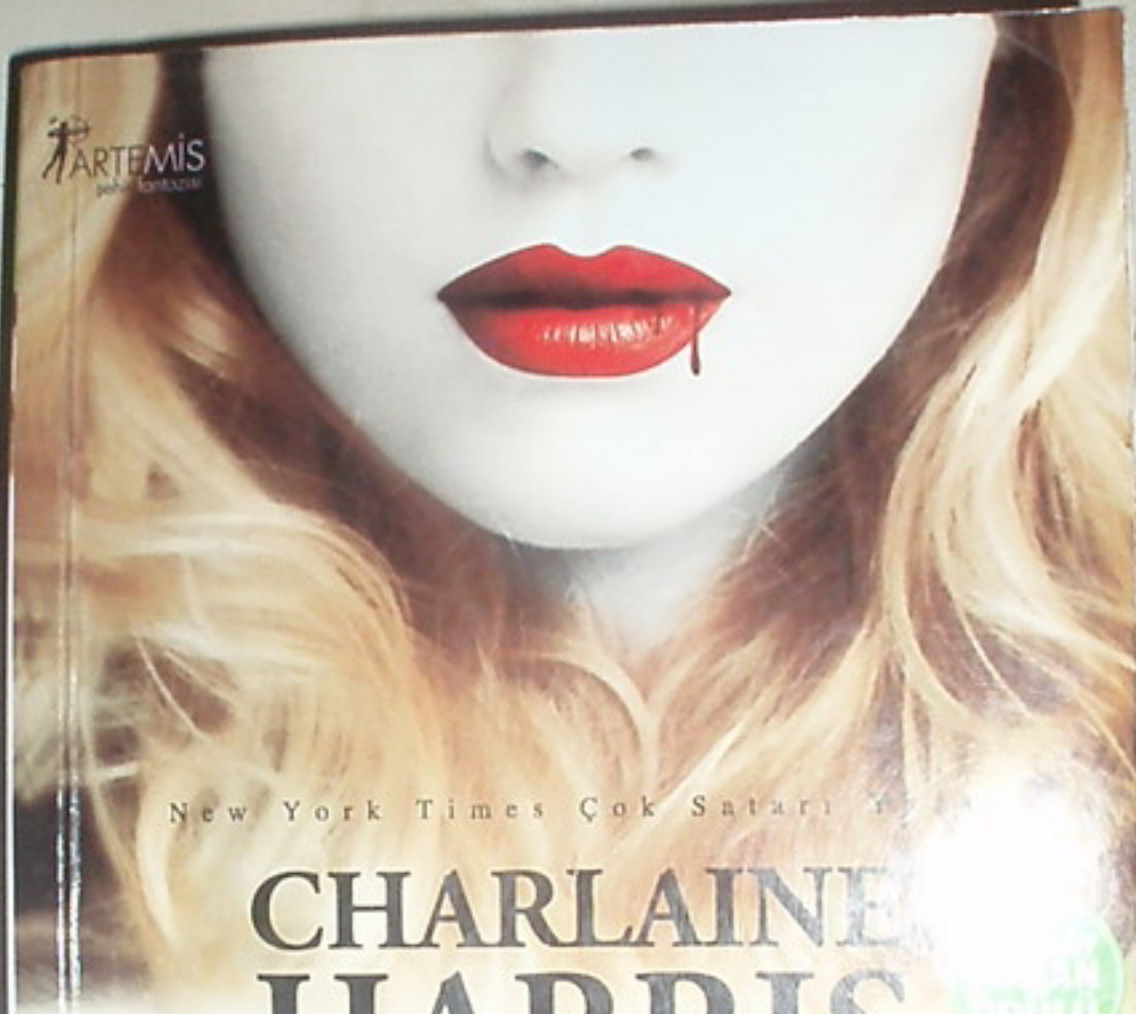

New York Times Çok Satan

CHARLAINE HARRIS

BİR GÜNEYLİ VAMPİR ROMANI

ŞEHİR ÖLÜSÜ

Popüler dizi TRUEBLOOD'ı doğuran serinin ikinci romanı

ŞEHİR ÖLÜSÜ

CHARLAINE HARRIS

İngilizce'den Çeviren: Yiğit Değer Bengi

ARTEMİS YAYINLARI

ABG/47
AB/202
A/55

ŞEHİR ÖLÜSÜ

Charlaine Harris

Orijinal Adı : *Living Dead in Dallas*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toytlemir
İngilizce Aslından Çeviren : Yiğit Değer Bengi
Türkçe Düzenleme : Banu İçöz
Yaratıcı Yönetim : photoRepublic
Grafik : Melek Koç
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Temmuz 2009
ISBN : 978-605-4228-17-1
Sertifika No : 10905

Charlene Harris© 2002
ACE Books, The Berkley Publishing Group

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 53 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ŞEHİR ÖLÜSÜ

CHARLAINE HARRIS

1

ANDY BELLEFLEUR dut gibi sarhoştu. İnanın bana, Andy için hiç de normal bir durum değildi bu. Bon Temps'teki tüm sarhoşları iyi bilirim. Sam Merlotte'un barında çalıştığım yıllar boyunca onları yakından tanıma imkanı buldum. Ama doğma büyüme Bon Temps'li ve buranın küçük polis kuvvetinin dedektifi olan Andy Bellefleur, daha önce Merlotte'ta hiç sarhoş olmamıştı. Bu gece neden böyle bir istisna yaşandığını çok merak ediyordum.

Andy ve benim aramdaki ilişkiye arkadaşlık demek için insanın hayalgücünü oldukça zorlaması gerek. İşte bu yüzden ona neler olduğunu doğrudan soramazdım. Ama bunu öğrenmenin bir yolu daha vardı ve ben de o yolu denemeye karar verdim. Sahip olduğum yeteneği ya da kusuru (artık siz nasıl adlandırırsanız) kullanmayı, sadece beni direkt

etkileyen meselelerle sınırlandırmaya çalışsam da bazen merakıma yenilebiliyorum.

Andy'nin düşüncelerini okumak için zihinsel kalkanımı indirdim ve pişman oldum.

Andy o sabah adam kaçırma suçundan birini tutuklamak zorunda kalmıştı. Adam on yaşındaki komşu çocuğunu ormana götürüp tecavüz etmişti. Kız hastanede, adamsa kodesteydi ama olan olmuştu ve geri dönüşü yoktu. Kendimi çok üzgün, hatta ağlayacakmış gibi hissediyordum. Bu, benim kendi geçmişimdeki olaylarla oldukça örtüşen bir suçtu. Sıkıntısı Andy'ye olan sempatimi artırmıştı.

"Andy Bellefleur, anahtarlarını ver," dedim. Bana dönen kocaman suratında söylediklerimi anladığına dair hiçbir ışık yanmadı. Uzun bir sessizlikten sonra şaşkın beyni ne demek istediğimi kavradı. Bunun üzerine sarsakça haki pantolonunun cebine uzanıp ağır anahtar halkasını çıkardı. Barda önüne bir bardak daha burbon kola koydum. "Benden," dedim ve Andy'nin kızkardeşi Portia'yı aramak için barın diğer ucundaki telefona yürüdüm. Bellefleur Kardeşler, Bon Temps'in en güzel mahallesindeki en güzel sokağın üstünde bulunan ve eskiden görülmeye değer bir yapıyken şimdilerde çürümekte olan, İç Savaş öncesine ait kocaman iki katlı bir evde yaşıyordu. Manolya Çayı Yolu'nun üstündeki tüm evler, içinden bir dere geçen park şeridine bakıyordu. Derenin çeşitli yerlerinde sadece yayaların kullanması için

dekoratif köprüler inşa edilmişti ve iki yanından da birer yol geçiyordu. Manolya Çayı Yolu'nun üzerinde Bellefleur'lerin evinden daha eski fazla ev yoktu ama diğerlerinin hepsi de bu ailenin evi olan Belle Rive'den daha iyi durumdaydı. Belle Rive, avukat Portia ile polis memuru Andy için bakımı fazla masraflı bir yerdi. Böyle büyük bir ev ve geniş araziyi idare etmek için gereken para çoktan bitmişti. Ama büyükanneleri Caroline inatla evi satmayı reddediyordu.

Telefon ikinci kez çaldıktan sonra Portia açtı.

"Portia, ben Sookie Stackhouse," dedim bardaki gürültü yüzünden sesimi yükselterek.

"Çalışıyor olmalısın."

"Evet. Andy de burada ve tamamen zom olmuş durumda. Araba anahtarları bende, gelip onu alabilir misin?"

"Andy içkiyi fazla mı kaçırdı? Bu pek olmaz. Tabii, on dakika içinde orada olacağım," diye söz verdi ve telefonu kapattı.

"Sen tatlı bir kızsın Sookie," dedi Andy. Bu iltifatı hiç beklemiyordum.

Ona koyduğum içkiyi de bitirmişti. Bardağı ortadan kaldırırken daha fazla istememesini umdum. "Teşekkürler Andy," dedim. "Sen de fena sayılmazsın."

"Şey nerede... Yani erkek arkadaşın?"

"Burada," dedi serinkanlı bir ses. Bill Compton, tam Andy'nin arkasında belirmişti. Andy'nin öne düşen kafası-

nın üzerinden ona gülümsedim. Bill bir doksan boylarındaydı, koyu kahverengi saçları ve kara gözleri vardı. Yıllardır beden işinde çalışmış bir adamın omuz ve kol kaslarına sahipti. Bill çiftlikte önce babasına yardım etmiş, sonra sadece kendisi için çalışmış, ardından da asker olarak savaşa katılmıştı. Savaş dediğim, İç Savaş.

"Hey, V.B.!" dedi Charlsie Tooten'ın kocası Micah. Bill gayet olağan bir şekilde selam vermek için elini kaldırdı ve ağabeyim Jason da "İyi akşamlar Vampir Bill," dedi son derece nazik bir biçimde. Bill'i küçük ailemize kabul etmek konusunda sıkıntılar yaşayan Jason, yeni bir sayfa açmış gibiydi. Ben de bu yeni tavrının geçici olup olmadığını anlamak için bir bakıma zihinsel olarak nefesimi tutmuş bekliyordum.

"Bir kan emiciye göre iyi sayılırsın Bill," dedi Andy makul bir sesle. Bill'e yüzünü dönmek için bar taburesini çevirmişti. Andy'nin sarhoşluğuna verdiğim kıymet birden arttı, çünkü diğer zamanlarda Amerikan aile yaşantısının içine vampirleri kabul etmek konusunda bu denli hevesli olmuyordu.

"Teşekkürler," dedi Bill kuru bir sesle. "Sen de bir Bellefleur'a göre fena sayılmazsın." Beni öpmek için bar tezgahının üzerine eğildi. Dudakları da en az sesi kadar serindi. Buna alışmam gerekiyordu. Tıpkı başımı göğsüne gömdüğümde kalp atışı duymamaya alıştığım gibi. "İyi akşamlar sevgilim," dedi alçak sesle. Bardan ona Japon yapımı bir bardak sentetik B Rh negatif yolladım, o da yakalayıp dudaklarına götürdü. Sanki daha dokunmasıyla yüzüne renk gelmişti.

"Toplantın nasıl gitti tatlım?" diye sordum. Bill gecenin büyük bir kısmını Shreveport'ta geçirmişti.

"Sonra anlatırım."

Onun iş hikayesinin, Andy'ninkinden daha az can sıkıcı olduğunu umdum. "Tamam. Şimdi Andy'yi arabaya götürmekte Portia'ya yardım edersen çok sevinirim. İşte geliyor," dedim kapıyı işaret ederek.

Portia'nın üzerinde ilk kez etek, bluz, ceket, çorap ve alçak topuklu spor ayakkabılardan oluşan kişisel üniforması yoktu. Bir kot ve yırtık pırtık bir Sophie Newcomb kazağı giymişti. Portia'nın da, tıpkı erkek kardeşi gibi tıknaz bir yapısı vardı. Ama upuzun, gür, kestane rengi saçlara sahipti. Onları her zaman bakımlı tutuyor olması, henüz umudunu yitirmediğinin bir kanıtıydı. Bardaki bıçkın kalabalığı azimle ite kaka kendine yol açtı.

"Gerçekten dut gibi olmuş," dedi erkek kardeşinin durumunu değerlendirirken. Portia her zaman rahatsız edici bulduğu Bill'i görmezden geliyordu. "Çok sık olmuyor ama kafayı bulmaya karar verdiğinde, tam buluyor."

"Bill, Andy'yi arabana kadar taşıyabilir Portia," dedim. Andy, Portia'dan daha uzun ve kalıplıydı ve kızkardeşi için taşınması çok zor bir yük olduğu açıktı.

"Sanırım ben başa çıkabilirim," dedi sertçe. Hala Bill'e bakmamaya özen gösteriyordu. Bill'se kaşlarını kaldırmış, beni süzüyordu.

Ben de durup Portia'nın kolunu erkek kardeşine dolayarak onu tabureden kaldırmaya çalışmasını izledim. Andy yerinden kıpırdamadı. Portia'nın gözleri barın sahibi Sam Merlotte'u aradı. Ufak tefek görünürdü ama aslında Sam bayağı güçlüydü. "Sam mahalle kulübünde düzenlenen bir kutlama gecesinde barmenlik yapmaya gitti," dedim. "Bırak da Bill yardım etsin."

"Pekala," dedi avukat hanım katı bir sesle. Gözleri barın cilalı ahşabına takılıydı. "Çok teşekkürler."

Bill birkaç saniye içinde bacakları jöle gibi sarkan Andy'yi kaldırıp kapıya doğru hareketlenmişti bile. Micah Tooten hızla atılıp kapıyı açınca, Bill de Andy'yi otoparka çıkarabildi.

"Teşekkürler Sookie," dedi Portia. "Hesap halledildi mi?"

Başımla onayladım.

"Tamam," dedi Portia. Çıkmak üzere olduğunu belirtmek için elini bara vurdu. Bill'i Merlotte'un dış kapısına kadar takip ederken bar boyunca iyi niyetli bir tavsiyeler korosuyla baş etmek zorunda kaldı.

İşte Dedektif Bellefleur'un eski Buick'inin Merlotte'un otoparkında bütün gece kalmasının sebebi buydu. Andy o akşam arabasından inip bara girdiğinde, Buick'inin kesinlikle boş olduğuna dair sonradan yeminler edecekti. Ayrıca kendi iç bunalımlarıyla kafası çok meşgul olduğundan kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu da ifadesine ekleyecekti.

Saat sekizde Andy'nin Merlotte'a gelişi ile ertesi sabah saat onda benim barın açılışına yardım etmeye gelişim arasında bir noktada, Andy'nin arabasına yeni bir yolcu binmişti.

Bu yolcu polis dedektifi için tam bir utanç kaynağıydı ve...

Ölüydü.

ORADA HİÇ BULUNMAMALIYDIM. Önceki gece vardiyaya kalmıştım ve o gece de mesaim vardı. Ama Bill benden iş arkadaşlarımdan biriyle yer değiştirmemi istedi, çünkü Shreveport'a giderken ona eşlik etmemi istiyordu. Sam buna itiraz etmedi. Böylece ben de arkadaşım Arlene'e benim vardiyamı alıp alamayacağını sordum. Kabul etti, çünkü gece vardiyasının bahşişleri her zaman daha dolgun olurdu. Böylece akşam saat beşte gelip benim yerime çalışmaya söz verdi.

O sabah Andy'nin gelip arabasını alması gerekiyordu. Ama öyle akşamdan kalmaydı ki, Portia'dan onu Merlotte'a götürmesini isteyemeyecek kadar şapşallaşmıştı. Merlotte, polis merkezine giden yolun üzerindeydi. Portia da onu öğlen işten alıp bara götüreceğini ve birlikte yemek yedikten sonra arabasını alabileceğini söylemişti.

Yani Buick, içinde sessiz yeni yolcusuyla olması gerektiğinden çok daha uzun bir süre keşfedilmeyi bekledi.

Önceki akşam tam altı saat uyuduğum için kendimi iyi hissediyordum. Eğer benim gibi gündüz yaşayan bir insansanız, bir vampirle çıkmak dengenizi fena halde bozabiliyor. Barın kapanmasına yardım ettikten sonra, saat bir gibi Bill'le birlikte çıkıp eve gitmiştim. Bill'in jakuzisine girip yıkandık ve tabii başka şeyler de yaptık ama saat iki gibi yatağa girdim ve neredeyse dokuza kadar kalkmadım. Bill o saatlerde çoktan toprağın altına çekilmiş olurdu.

Kahvaltıda bol bol su ve portakal suyunun yanında, artık gündelik diyetimin bir parçası haline gelmiş olan multivitaminimi ve demir desteğimi aldım. Bill'in yaşamıma getirdikleri arasında; aşk, macera ve heyecanın yanı sıra kansızlık tehlikesi de vardı. Hava soğuyordu, neyse ki Bill'in verandasında otururken üzerimde bir yün hırka ve siyah pantolon vardı. Hava şort giymek için fazla serin olduğunda, Merlotte'ta bunları giyiyorduk. Beyaz golf gömleğimin sağ göğsünde 'MERLOTTE'UN BARI' yazısı işliydi.

Sabah gazetesine şöyle bir göz gezdirirken zihnimin bir tarafı da çimenlerin kesinlikte daha yavaş büyüdüğü gerçeğiyle meşguldü. Hatta bazı yapraklar sararmaya başlamıştı bile. Önümüzdeki cuma akşamı lisenin futbol sahası daha katlanılır bir hale gelebilirdi.

Louisiana'da yaz bir türlü bitmek bilmezdi. Buraya, Louisiana'nın kuzeyine bile sonbahar gönülsüz bir biçimde gelir ve sanki her an cayıp yerini temmuz güneşine bırakacakmış gibi şöyle bir görünüp kaybolurdu. Ama bu sabah güzün izlerini seçebildiğim için heyecanlıydım. Sonbahar ve kış daha uzun süren geceler demekti. Yani Bill'le daha uzun vakit geçirmek ve daha uzun uyumak demekti.

Bu yüzden işe giderken çok neşeliydim. Barın önünde yalnız başına duran Buick'i gördüğümde, Andy'nin dün geceki içki alemini anımsadım. Itiraf etmeliyim ki, bugün kendisini nasıl hissettiğini düşündüğümde yüzümde bir tebessüm belirdi. Tam arabamı diğer çalışanların arabalarının yanına park etmek üzere arka tarafa doğru sürüyordum ki, Buick'in arka kapılarından birinin hafifçe aralık olduğunu gördüm. Bu da tavan ışığının açık kalmasına neden olmuş olmalıydı. Andy çekici kamyon çağırmak ya da birinden aküsünü beslemesini istemek zorunda kalacağı için öfkelenecekti. Böylece arabamı park ettim ve onun arabasının yanına gittim. Sonradan bunun son derece iyi niyetli bir hata olduğu ortaya çıktı.

Kapıyı ittim ama sadece bir santim kıpırdatabildim. Ben de gövdemi kapıya yaslayıp yeniden ittim. Kapanacağını ve işime gidebileceğimi umuyordum. Ancak kapıdan kapanma sesi gelmedi. Sabırsızlanarak neyin engel olduğunu görmek için kapıyı sonuna kadar açtım. Bir koku dalgası birden park alanını doldurdu. Korkunç bir kokuydu. Ani bir korku

birden boğazıma yapıştı, çünkü bu kokuyu tanıyordum. Arka koltuğa bakarken elimle ağzımı kapadım ama bu kokuyu almamı engellemedi.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Lanet olsun." Arka koltuğa atılmış olan kişi Merlotte'un aşçısı Lafayette'ti. Çıplaktı. Kapının kapanmasını engelleyen şey, Lafayette'in, tırnakları koyu kızıl bir ojeyle boyanmış olan küçük kahverengi ayağıydı. Kokusu ta göklere kadar çıkan şeyse Lafayette'in cesediydi.

Hızla geri çekilip sendeleyerek arabama gittim, barın arkasına dolaşıp kornamı çaldım. Sam belinde önlüğüyle çalışanlar kapısından fırlayıp geldi. Arabamdan dışarı çıkışım o kadar hızlı oldu ki, farkına bile varmadan kendimi elektriklenmiş bir çorap gibi Sam'e yapışmış buldum.

"Ne oldu?" dedi Sam kulağıma. Yüzüne bakmak için kafamı kaldırdım. Sam çok uzun bir adam olmadığı için fazla kaldırmam gerekmemişti. Kızılımsı altın rengi saçları sabah güneşinin altında parıldıyordu. Masmavi gözleri endişeyle kocaman açılmıştı.

"Lafayette," dedim ve ağlamaya başladım. Bu çok saçma ve aptalca olduğu kadar hiçbir işe de yaramayacak bir şeydi ama elimden başka türlüsü gelmemişti. "Ölmüş. Andy Bellefleur'ün arabasında."

Sam'in kolları sırtımda kenetlendi ve beni tekrar gövdesine yapıştırdı. "Sookie, bunu gördüğün için çok üzgünüm," dedi. "Polisi arayalım. Zavallı Lafayette."

Sam birkaç çeşit sandviç ve patates kızartmasından başka bir şey satmadığı için, Merlotte'un aşçısı olmak öyle sıradışı bir beceri gerektirmiyordu. Yani o pozisyonda devamlı bir sirkülasyon olurdu. Ama Lafayette beni şaşırtarak çoğu insandan uzun süre dayanmıştı. Eşcinseldi. Hem de gösterişli bir eşcinseldi. Makyajlı ve uzun tırnaklı bir eşcinsel. Kuzey Louisiana'nın insanları New Orleans'takilerden daha tutucuydu, ayrıca bir siyahı olduğu için Lafayette'in işi iki kat zordu. Bu zorluklara rağmen (ya da belki yine bu zorluklar yüzünden) Lafayette renkli, eğlenceli, neşeli, akıllı biriydi ve gerçekten de iyi bir aşçıydı. Hamburgerlerine özel bir sos koyardı ve müşteriler sık sık Lafayette-burger siparişi verirdi.

"Burada ailesi var mıydı?" diye sordum Sam'e. Biraz kendimize gelir gibi olduk, birbirimizden ayrılıp binanın içine Sam'in ofisine doğru ilerledik.

"Bir kuzeni vardı," dedi Sam 911'i tuşlarken. Sonra "Lütfen Sinekkuşu Caddesi üzerindeki Merlotte'a gelin," dedi sevk memuruna. "Arabanın içinde ölü bir adam var. Evet, barın önündeki otoparkta. Ayrıca Andy Bellefleur'e haber verseniz iyi olur, araba ona ait."

Oturduğum yerden bile hattın diğer ucundaki sesin incecik viyaklamasını duyabilmiştim.

Sabah vardiyasının iki garsonu Danielle Gray ve Holly Cleary gülerek arka kapıdan içeri girdi. Her ikisi de yirmili

yaşlarının ortalarında boşanmış genç kadınlardı. Danielle ve Holly birlikte oldukları sürece, çalışmaktan da memnun görünüyorlardı. Holly'nin o anda kreşte bulunan beş yaşında bir oğlu vardı. Danielle'inse yedi yaşında bir kızı ve henüz okula gitmeyen küçük bir oğlu vardı. Danielle, Merlotte'tayken oğluna annesi bakıyordu. Aynı yaşlarda olmamıza rağmen bu iki kadınla asla fazla yakınlaşamamıştım, çünkü birbirlerinin arkadaşlığını yeterli buluyorlardı.

"Sorun nedir?" diye sordu Danielle yüzümü gördükten sonra. Onun ince ve çilli yüzü de derhal endişeyle dolmuştu.

"Andy'nin arabası neden dışarıda?" diye sordu Holly. Bir süre Andy Bellefleur ile çıktıklarını anımsadım. Sarı saçları solgun papatya yaprakları gibi yüzünün çevresindeydi. Ayrıca bu kadın hayatımda gördüğüm en güzel tene sahipti. "Geceyi arabada mı geçirdi?"

"Hayır," dedim, "ama bir başkası geceyi orada geçirmiş."

"Kim?"

"Lafayette hala arabada."

"Andy, o zenci ibnenin arabasına girmesine izin mi veriyor?" Konuşan Holly'ydi. Kaba, dobra ve ağzı bozuktu.

"Ne oldu ona?" dedi Danielle. O içlerinde daha zeki olandı.

"Bilmiyoruz," dedi Sam. "Polisler yolda."

"Yani," dedi Danielle yavaş ve dikkatli bir şekilde, "öldü mü demek istiyorsunuz?"

"Evet," dedim. "Tam olarak bunu demek istiyoruz."

"Peki ama bir saate kadar açılmamız gerekiyor." Holly ellerini yuvarlak kalçalarının üzerine koymuştu. "Bu konuda ne yapacağız? Eğer polis açmamıza izin verse bile, kim aşçılık yapacak? İnsanlar gelecek ve öğle yemeği isteyecek."

"Her ihtimale karşı hazır olmamız gerek," dedi Sam. "Yine de öğlene kadar açılacağımızı hiç sanmıyorum." Bürosuna gidip yedek aşçıları aramaya başladı.

Barı açma hazırlıklarına başlamak çok garip geliyordu. Sanki Lafayette her an kıntarak kapıdan içeri girip tıpkı birkaç gün önce olduğu gibi gittiği bir partiyle ilgili bir şeyler anlatmaya başlayacaktı. Merlotte'un önünden geçen kasaba yolu sirenlerle çınladı. Sam'in çakıl taşlı otoparkının zemini arabaların lastikleri altına çatırdadı. Sandalyeleri indirip, masaları toparlayıp, çatal bıçakları çıkarıp peçeteleri değiştirdiğimiz sırada polis içeri girdi.

Merlotte şehrin dışında olduğu için burada mahalli şerif Bud Dearborn yetkiliydi. Hayattayken babamın iyi arkadaşı olan Bud Dearborne'un saçları artık ağarmıştı. Tıpkı bir İran kedisi gibi basık bir suratı ve mat kahverengi gözleri vardı. Barın ön kapısından içeri girdiğinde, ayağında kocaman çizmeleri ve başında da Saints[1] şapkası olduğunu gördüm. Çiftliğinde çalıştığı sırada telefonla çağrılmış olmalıydı. Bud'ın yanında da mahalli polis kuvvetindeki tek Afrikalı

1 ÇN: Amerika'nın güneyindeki bir futbol takımı.

Amerikalı dedektif Alcee Beck vardı. Alcee o kadar siyahtı ki, beyaz gömleği müthiş bir tezat oluşturarak göz alıyordu. Kravatı son derece titiz bir şekilde bağlanmıştı ve takım elbisesi de kusursuz durumdaydı. Ayakkabıları cilalı ve parlaktı.

Bud ile Alcee ve ikisinin arkasından da kasabanın neredeyse diğer tüm ileri gelenleri içeri girmek üzereydi. Cenaze evi yöneticisi ve mahalli savcı Mike Spencer, yerel işler üzerinde büyük nüfuz sahibiydi ve Bud'ın da yakın bir arkadaşıydı. O sırada Mike'ın çoktan otoparka geldiğine ve zavallı Lafayette'in ölümünü ilan ettiğine emindim.

"Cesedi bulan kim?" diye sordu Bud Spencer.

"Bendim." Bud ve Alcee dönüp bana doğru yürüdü.

"Sam, ofisini kullanmamızda bir sakınca var mı?" diye sordu Bud. Sam'in cevabını beklemeden başıyla içeri girmemi işaret etti.

Patronum, "Tabii, keyfine bak," dedi kuru bir sesle. "Sookie, sen iyi misin?"

"Evet Sam." Bu söylediğimden çok emin değildim ama o sırada Sam'in kendi başını belaya sokmadan yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ayrıca bana bir faydası da olmazdı. Bud oturmamı işaret etti ama başımı iki yana salladım. O ve Alcee ofisteki koltuklara yerleşti. Tabii Bud, Sam'in büyük koltuğuna otururken Alcee'ye yastıkları iyice aşınmış olan ikinci sandalye kalmıştı.

"Lafayette'i en son ne zaman canlı gördün?" dedi Bud.

Bir süre düşündüm.

"Dün gece çalışmıyordu," dedim. "Anthony çalışıyordu. Anthony Bolivar."

"O kim?" Alcee'nin geniş alnı kırışmıştı. "İsmi hatırlayamadım."

"Bill'in bir arkadaşı. Buradan geçiyordu ve bir işe ihtiyacı vardı. Deneyimi de vardı." Büyük Buhran zamanlarında bir restoranda çalışmıştı.

"Yani Merlotte'un yedek hamburger aşçısı bir vampir mi?"

"Ne olmuş?" diye sordum. Ağzıma inatçı bir kıvrımın yerleştiğini ve kaşlarımın çatıldığını hissediyordum. Yüzüm öfkeli bir hal alıyordu. Zihinlerini okumamak için kendimi tutmaya ve bu işe bulaşmamaya çalışıyordum. Ama bu hiç kolay değildi. Bud Dearborn sıradandı ama Alcee'nin düşünceleri ışık saçan bir deniz feneri gibi ışıyordu. Tam o sırada da korku ve iğrenme duyguları yayıyordu.

Aylar önce, yani henüz Bill'le tanışmadan ve Bill -onun deyimiyle- benim küçük yeteneğime hayran kalmadan önce, kendimi ve diğer herkesi aslında gerçekten zihin okuyamadığıma inandırmaya çalışıyordum. Ama Bill beni kendi ellerimle inşa ettiğim küçük hapishanemden kurtardığından beri, onun cesaretlendirmesiyle küçük deneyler yapıyordum. Yıllardır hissettiğim şeyleri artık kelimelere dökmüş-

tüm. Bazı insanların zihinlerinden gelen mesaj çok açık ve güçlüydü, tıpkı Alcee gibi. Daha büyük bir çoğunluğun ise düşünceleri, tıpkı Bud Dearborn'unkiler gibi gitgelliydi. Benim bildiğim kadarıyla bu, kişinin duygularının ne kadar güçlü, düşüncelerinin ne kadar berrak, hatta havanın nasıl olduğuyla bile ilgili olabilirdi. Bazı insanlar son derece muğlaktı, ne düşündüklerini tam olarak anlamak neredeyse imkansızdı. Belki ruh halleriyle ilgili bir fikir edinebilirdim ama hepsi o kadar.

Düşüncelerini okumaya çalıştığım insanlara dokunduğumda, bunun kafamdaki resmi daha berraklaştırdığını da artık itiraf edebilmiştim. Bu antenden kablolu bağlantıya geçmek gibi bir şeydi. Ayrıca kişiye 'rahatlatıcı' imgeler gönderdiğimde, beyninin içinde su gibi akabildiğini de keşfetmiştim.

Alcee Beck'in zihninde su gibi akmayı hiç istemiyordum doğrusu. Tamamen gönülsüzce de olsa, Merlotte'ta bir vampirin çalıştığını öğrendiğinde kapıldığı batıl inançla karışık önyargıyı, bir vampirle birlikte olduğunu duyduğu kadının ben olduğumu keşfettiğinde hissettiği tiksintiyi ve açık eşcinsel olduğu için Lafayette'in siyahların yüz karası olduğu yönünde verdiği hükmü açıkça görebiliyordum. Arabasına siyah bir eşcinselin leşini attıklarına göre, birilerinin Andy Bellefleur'e kin beslediğini düşünüyordu. Ayrıca Lafayette'te AIDS olup olmadığını, eğer varsa Andy'nin arabasının koltuğuna bulaşıp bulaşmadığını da merak ediyordu. Eğer araba onun olsaydı hemen satardı.

Alcee'ye dokunsam telefon numarasından karısının sütyen numarasına kadar her şeyi bir çırpıda öğrenebilirdim.

Bud Dearborn garip garip bana bakıyordu. "Bir şey mi söyledin?" dedim.

"Evet. Akşam Lafayette'i burada görüp görmediğini merak ediyorum da. Bir şeyler içmek için uğramış olabilir mi?"

"Onu hiç burada görmedim." Aslında düşününce Lafayette'i hiç içerken görmemiştim. O an ilk kez akşam yemeğindeki müşterilerin karma, gece içmek için bara gelenlerinse neredeyse tamamen beyaz olduğunu farkettim.

"Boş zamanlarını nerede geçirirdi?"

"Hiçbir fikrim yok." Lafayette anlattığı tüm hikayelerde yer ve kişi isimlerini değiştirirdi, ki üçüncü şahısların (masumların ya da daha doğrusu suçluların) onurları zedelenmesin.

"Onu en son ne zaman görmüştün?"

"Arabada, ölü olarak."

Bud öfkeyle başını iki yana salladı. "Sağken demek istiyorum Sookie."

"Hmm, sanırım... Üç gün önce. Gece vardiyam için geldiğimde hala buradaydı. Birbirimize merhaba dedik. Ah, bana katıldığı bir partiyi anlatmıştı." Kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalıştım. "Her türlü seks aleminin yapıldığı bir parti olduğunu söyledi."

Karşımdaki erkeklerin ikisi de ağızları bir karış açık halde bana bakakaldı.

"Ne var? Bunu ben değil, o söyledi! Ne derece doğru bilemem." O sırada Lafayette'in bunu bana söylerken takındığı yüz ifadesi ve isim vermeyeceğini belirtmek için parmağını nazlı nazlı dudaklarına götürüşü gözümün önüne geldi.

"Bunu birilerine söylemen gerektiğini hiç düşünmedin mi?" Bud Dearborn hayretler içindeydi.

"Bu özel bir parti. Neden söyleyeyim ki?"

Ama onların bölgesinde bu tarz bir parti hiç olmamalıydı. İki adam da bana öfkeyle bakıyordu. Sıkılmış dudakları arasından "Lafayette sana bu toplantıya giderken uyuşturucu aldığından bahsetmiş miydi?" diye sordu Bud.

"Böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Bu partinin ev sahibi... Siyah mıydı, yoksa beyaz mı?"

"Beyaz," dedim ve hemen arkasından söylediğime pişman oldum. Ama Lafayette gittiği evden oldukça etkilenmişti. Bunun sebebi büyük ya da rüküş olması değildi. Neden bu kadar etkilenmişti? Fakirlik içinde büyümüş ve hep öyle kalmış olan Lafayette'i etkileyen şeyin ne olduğundan tam olarak emin olmamakla birlikte, gittiği evin bir beyaza ait olduğundan emindim. Çünkü bana "Duvarlardaki tüm portreler zambaklar kadar beyazdı ve hepsi de timsah gibi sırıtıyordu," dediğini anımsıyordum. Lafayette'in bu yorumunu polise anlatmadım. Zaten onlar da daha fazla bir şey sormadı.

Andy'nin arabasının neden o akşam otoparkta kaldığını açıkladıktan sonra Sam'in ofisinden çıktım, barın arkasına gidip orada durdum. Otoparkta devam edem faaliyeti görmek istemiyordum. Polis tüm girişleri tuttuğu için içeride hiç müşteri yoktu.

Sam barın arkasında şişeleri yerleştiriyor, geçtiği yerlerin tozunu alıyordu. Holly ve Danielle ise Danielle sigara içebilsin diye kendilerini sigara içilebilen bölümdeki masalardan birine atmıştı.

"Nasıl geçti?" diye sordu Sam.

"Fazla bir şey olmadı. Anthony'nin burada çalışıyor olması ve Lafayette'in geçen gün gitmekle övündüğü parti hoşlarına gitmedi. Bana anlatırken sen de duymuş muydun? Şu alem meselesini?"

"Evet, bana da bir şeyler anlatmıştı. Eğer gerçekten böyle bir alem olduysa, onun için büyük bir akşamdı herhalde."

"Sence Lafayette bunu uydurmuş olabilir mi?"

"Bon Temps'te ırkı ya da cinsiyeti karışık çok fazla kişi olduğunu sanmam," dedi.

"Ama böyle sanmanın sebebi kimsenin şu ana kadar seni böyle bir partiye çağırmamış olması," dedim iğnelercesine. Küçük kasabamızda gerçekten neler döndüğünü bilebil-

meyi diledim. Bon Temps'te gizli kapaklı her şeyi bilecek biri varsa, o da herhalde bendim. Çünkü ben kurcalamayı seçtiğim takdirde önüme dökülmeyecek bilgi yoktu. "En azından ben durumun böyle olduğunu düşünüyorum."

"Durum böyle," dedi Sam bana gülümseyerek ve tozunu almak için bir viski şişesine uzandı.

"Sanırım benim davetiyem de postada kaybolmuştur."

"Sence Lafayette geçen gece buraya, sana ya da bana bu partiden bahsetmeye devam etmek için mi geldi?"

Omuz silktim. "Otoparkta birileriyle bir buluşma ayarlamış da olabilir. Sonuçta Merlotte'un nerede olduğunu herkes bilir. Maaş çekini aldı mı?" Sam bize ödemeleri genelde haftasonu yapardı ve şimdi haftasonuydu.

"Hayır. Belki de bu yüzden gelmişti ama ben çekini ona ertesi gün işte verecektim, yani bugün."

"Lafayette'i o partiye kimin davet ettiğin merak ediyorum."

"İyi bir soru."

"Sence birilerine şantaj yapacak kadar aptal olamaz değil mi?"

Sam ahşap görünümlü barı temiz bir bezle siliyordu. Bar zaten pırıl pırıldı ama anladığım kadarıyla ellerini meşgul etmek istiyordu. "Sanmam," dedi biraz düşündükten sonra. "Ama kesinlikle partiye yanlış insanı davet etmişler. Lafayette'in ne kadar boşboğaz olduğunu bilirsin. Sorun, bize böyle bir partiye gittiğinden bahsetmesi değil. Gerçi bence bize de bahsetmemesi gerekiyordu... Belki de o partiyi, diğer katılanların kendini pek de rahat hissetmeyeceği şekilde kullanmaya kalkıştı."

"Partideki insanlarla arayı soğutmamak istiyordu belki de. Arada sırada ortalık yerde şöyle sinsice bir göz kırpmak filan..."

"Onun gibi bir şey."

"Sanırım biriyle seks yaparsan ya da birilerini seks yaparken izlersen kendini onlarla denk hissedersin, öyle değil mi?" Bu sahada pek de tecrübe sahibi değildim ve bunları söylerken sesimde bir şüphe vardı ama Sam başıyla onayladı.

"Lafayette için olduğu gibi kabul görmek her şeyden daha önemliydi," dedi.

Aynı fikirdeydim.

2

SAAT DÖRT BUÇUKTA YENİDEN açıldık. O saate kadar sıkıntıdan patlamıştık. Sonuçta tanıdığımız bir adamın ölümü yüzünden orada bulunduğumuz için bundan utansam da depoyu düzeltip, Sam'in ofisini temizleyip üzerine de Sam'in beş küsür dolar kazandığı birkaç el poker oynadıktan sonra, yeni bir yüz görmeye ihtiyacımız vardı. Andy'nin kuzeni ve Merlotte'un yedek barmeni ile aşçısı olan Terry Bellefleur'ün içeri girmesi hepimizi memnun etti.

Sanırım Terry ellili yaşlarının sonlarındaydı. Bir Vietnam gazisiydi. Bir buçuk yıl boyunca savaş esiri olarak yaşamıştı. Yüzündeki görünen yara izlerine ek olarak arkadaşım Arlene'in bana söylediğine göre başka yerlerinde daha kötülerine de sahipti. Her ay bariz bir şekilde biraz daha beyazlamasına rağmen hala kızıl saçlı sayılırdı.

Terry'yi hep sevmişimdir. En sıkkın olduğu zamanlarda bile bana karşı nazik olmaya gayret ederdi. Canı sıkkın olduğunda, Terry Bellefleur'le uğraşılmaması gerektiğini herkes bilirdi. Komşularının anlattığına göre, Terry'nin böyle sıkkın olduğu günleri korkunç kabuslar izlerdi. Geceleri yatağında çığlıklar attığını duyarlarmış.

Terry'nin zihnini asla ama asla okumam.

Bugün iyi görünüyordu. Omuzları rahatlamış gibiydi ve gözleri fırıldak gibi dönmüyordu. "Sen iyi misin tatlım?" diye sordu sevecen bir şekilde omzumu sıvazlayarak.

"Teşekkürler Terry, iyiyim. Sadece Lafayette için üzülüyorum."

"Evet, fena bir adam değildi." Terry'den geldiği düşünüldüğünde bu çok büyük bir iltifattı. "İşini yapar, hep vaktinde gelirdi. Mutfağı da güzel temizlerdi. Asla ağzından kötü bir laf duymadım." Terry'nin mutfak işleri dışında hayatta hiçbir hırsı yoktu. "Sonra birden Andy'nin Buick'inde ölü bulunuyor."

"Korkarım Andy'nin arabası, biraz şey olmuş durumda..." En yumuşak tabiri bulmak için kendimi zorluyordum.

"Temizlenebileceğini söyledi." Anlaşılan Terry bu konuyu kapatmak istiyordu.

"Lafayette'in başına ne geldiğinden sözetti mi sana?"

"Andy'nin dediğine göre boynu kırılmış gibi görünüyormuş. Ve bir de bazı kanıtlar, şey olduğunu gösteriyormuş...

Birilerinin onunla uğraştığını." Terry'nin hareketlenmeye başlayan kahverengi gözleri rahatsız olduğunu gösteriyordu. 'Uğraşmak'tan kasdı, feci ve cinsel içerikli bir şeydi.

"Ah. Vay canına, çok kötü." Danielle ve Holly arkamda bitivermişti ve Sam ofisinden çıkardığı bir çöp torbasıyla dış kapıya giderken yarı yolda durmuştu.

"O kadar de şey görünmüyordu... Yani arabayı diyorum. O kadar..."

"Kirli mi?"

"Doğru."

"Andy başka bir yerde öldürüldüğünü düşünüyor."

"Öyk," dedi Holly. "Bu konuyu kapatalım. Bana fazla geldi."

Terry omzumun üzerinden iki kadına şöyle bir baktı. Ne Holly'yi ne de Danielle'i fazla sevdiği söylenemezdi ama neden bunun için hiç çaba sarf etmediği hakkında bir fikrim yoktu. İnsanların özel alanlarına müdahale etmemek konusunda özenliydim. Özellikle de yeteneğime daha hakim olduğumdan beri. Terry bakışlarını onlar üzerinde birkaç saniye tuttuktan sonra, ikisinin uzaklaştığını farkettim.

"Portia geçen gece gelip Andy'yi mi aldı?" diye sordu.

"Evet, onu ben aradım. Andy araba kullanacak durumda değildi. Sanırım bunu yaptığıma pek memnun değildir şimdi." Andy Bellefleur'ün en sevdiği insanlar listesinde asla bir numara olamayacağını biliyordum.

"Onu arabasına taşırken zorlanmadı mı?"

"Bill ona yardım etti."

"Vampir Bill mi? Senin erkek arkadaşın?"

"Hı hı."

"Umarım onu korkutmamıştır," diye mırıldandı Terry. Sanki ben hala orada değilmişim gibi!

Yüzümün buruştuğunu hissedebiliyordum. "Bill'in Portia Bellefleur'ü korkutması için hiçbir sebep yok," dedim ve sesimdeki bir şeyler Terry'yi içinde bulunduğu düşüncelerin koyu dumanından sıyırdı.

"Portia herkesin sandığı kadar sıkı değildir," dedi Terry. "Diğer yandan sen dışarıdan tatlı bir pasta gibi görünüyorsun ama içinde sert bir pitbull var."

"Şu an mutlu mu olsam, yoksa burnuna bir tane yumruk mu patlatsam bilemiyorum.

"Al işte! Benim gibi bir kaçığa böyle şeyler söyleyebilecek kaç tane kadın ya da erkek tanıyorsun?" Terry bir hayalet gibi gülümsedi. O ana kadar Terry'nin kendi ününün ne kadar bilincinde olduğunu bilmiyordum.

Parmaklarımın ucunca kalkıp ondan korkmadığımı göstermek için yara izi olan yanağına bir öpücük kondurdum. Tekrar topuklarımın üzerine inerken bunun doğru olmadığını farkettim. Bazı şartlar altında bu yaralı adamın varlığı beni sadece kaygılandırmakla kalmaz, ödümü koparabilirdi.

Terry beyaz aşçı önlüklerinden birini alıp bağcıklarını bağladıktan sonra mutfağı açmaya koyuldu. Geri kalanımız da dönüp çalışma havasına girdik. Merlotte'ta boş dolaşarak ve işin başlamasını bekleyerek geçirdiğim zaman için Sam'den para almaktan nefret ediyordum ama depoyu toplayıp Sam'in ofisini temizlemenin de bir bedeli olmalıydı.

Polis, park alanının kapılarını açar açmaz insanlar akın akın içeri girmeye başladı. Bu kalabalık, Bon Temps gibi küçük bir kasaba için oldukça fazlaydı. Andy ve Portia ilk gelenler arasındaydı. Terry'nin mutfak lombozundan kafasını uzatıp kuzenlerine baktığını gördüm. Kardeşler ona el salladı ve o da selamı aldığını belirtmek için ıspatulasını kaldırdı. Terry'nin onlara kuzenlik derecesini merak ettim. Birinci dereceden kuzen olmadıklarına emindim. İnsanlar birine arada hiç kan bağı olmadan da teyze, amca ya da kuzen diyebilirdi. Ani bir sel baskınında arabalarının köprüden yuvarlanması sonucu ölen annemle babamın ardından, annemin en iyi arkadaşı her hafta büyükanneme uğrayarak bana küçük hediyeler getirmeye çalışırdı. Ona hayatım boyunca Patty Teyze dedim.

Vaktim olduğunda tüm müşterilerin sorularını yanıtladım, yorgunluktan başım dönene kadar hamburger, salata, kızarmış tavuk ve bira servisi yaptım. Saate göz attığımda gitme zamanımın geldiğini farkettim. Kadınlar tuvaletinde yerime bakacak olan arkadaşım Arlene'i gördüm. Bu ay iki derece daha koyu olan kızıl saçları görkemli bukleler den oluşan bir demet halinde başının arkasında dururken tayt tüm dünyaya üç kilo verdiğini ilan ediyordu. Arlene dört kere evlenmişti ve şimdi beşincinin peşindeydi.

Ben çantamı Sam'in ofisinden alıp arka kapıya yönelmeden önce biraz cinayetten konuştuk. Evime doğru yola çıktığımda henüz çok da karanlık olmamıştı. Evim pek işlek olmayan bir köy yolu üzerinde, ormanın dört yüz metre kadar içindeydi. Eski bir evdi. Bazı kısımlar yüz kırk küsur yıllık olsa da öyle çok tadilat geçirip yenilenmişti ki, artık savaş öncesi bir yapı sayılmazdı. Sonuçta eski bir çiftlik eviydi. Büyükannem Adele Stackhouse'dan bana kalmıştı ve benim için çok değerliydi. Bill, onun evine taşınmamdan sözetmişti. Evi, benim evimin hemen karşısındaki mezarlığın diğer tarafındaki tepedeydi. Ama ben kendi çöplüğümü terketmek konusunda isteksizdim.

Garson kıyafetimi hızla üzerimden sıyırıp dolabımı açtım. Eğer vampirsel işler için Shreveport'a gidiyorsak, Bill üstüme biraz özen göstermemi isterdi. Başkalarının bana yaklaşmasından hoşlanmamasına rağmen her zaman güzel görünmemi istemesini anlamıyordum. Özellikle de vampirlere ait olan ve çoğunlukla turistlere hizmet veren Fangtasia adlı bara giderken.

Erkekler işte.

Karar veremedim ve duşa girdim. Fangtasia'nın beni her zaman gerginleştirdiğini düşünüyordum. Barın sahibi vampirler, vampir toplumunun yönetici tabakasından geliyordu. Benim özel yeteneğimi keşfetmelerinin ardından onların arzu ettiği ve ulaşmak istediği bir hedef haline gelmiştim. Güvenliğimi sağlayan, vampirlerin kendi kendini yönetmesini sağlayan yapıya Bill'in kararlı bir giriş yapması oldu. Beni yaşamak istediğim yerde ve seçtiğim işte tutan sadece buydu. Ve bu güvenlik karşılığında ödemem gereken bir de bedel vardı. Beni her çağırdıklarına gitmek ve yeteneğimi onların hizmetine sunmak zorundaydım. Bu vampirler, eski yöntemleri olan işkence ve korkutmadan daha yumuşak önlemlere ihtiyaç duyuyordu. Neyse ki sıcak su kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Su sırtıma vurdukça rahatladım.

"Sana katılabilir miyim?"

"Kahretsin, Bill!" Kalbim bir dakikalığına göğsümden fırlayacakmış gibi çarptı, destek almak için duvara yaslandım.

"Üzgünüm sevgilim. Banyo kapısının açıldığını duymadın mı?"

"Hayır, kahretsin. Neden 'Sevgilim, eve geldim,' filan diyemiyorsun?"

"Üzgünüm," diye tekrar etti ama pek de samimi değildi. "Sırtını sabunlayacak biri lazım mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedim tıslayarak. "Sırtımı sabunlattıracak havada değilim."

Bill sırıttı, dişlerini geri çektiğini görebiliyordum ve duş perdesini kapadı.

Banyodan çıktığımda belimde bir havlu vardı. Bill yatağıma uzanmıştı. Ayakkabıları titiz biçimde komodinin yanındaki küçük halıya yerleştirilmişti. Üzerinde uzun kollu mavi bir gömlek ve haki pantolonuyla çok iyi uyum sağlayan çorapları vardı. Mokasenleri iyi cilalanmıştı. Koyu renk saçları geriye taranmıştı ve uzun favorileri son derece eski moda görünüyordu.

Eh, gerçekten de birçok insanın hayal bile edemeyeceği kadar eski modaydı.

Kalkık kaşları ve yüksek bir burnu vardı. Ağzı, Eski Yunan heykellerinde göreceğiniz türdendi ya da en azından benim gördüğüm resimlerdekilere benziyordu. İç Savaş'ın ya da büyükannemin deyişiyle Kuzeyli Saldırı'nın bitişinden birkaç yıl sonra ölmüştü.

"Bu akşamki programımız ne?" diye sordum. "İş mi, yoksa zevk mi?"

"Seninle birlikte olmak her zaman bir zevktir," dedi Bill.

"Shreveport'a gidişimizin sebebini soruyorum," diye açıkladım. Biri beni geçiştirmeye çalıştığında bunu anlarım.

"Çağrıldık."

"Kim tarafından?"

"Eric, tabii ki."

Bill, Beşinci Bölge'de müfettişlik pozisyonuna başvurmuş ve kabul edilmişti. Bu yüzden artık Eric'in emri ve ko-

ruması altındaydı. Bill'in anlattığına göre, bu da Bill'in karşısına çıkan herkesin Eric'e hesap vermek zorunda olduğu ve Bill'in sahip olduklarının da Eric tarafından kollandığı anlamına geliyordu. Buna ben de dahildim. Bill'in 'varlıkları' arasında sayıldığım için heyecandan titremesem de, bunun diğer bazı olasılıklardan daha iyi olduğunun farkındaydım.

Ayna karşısında yüzümü buruşturdum.

"Sookie, sen Eric'le bir anlaşma yaptın."

"Evet," diye itiraf ettim. "Yaptım."

"Buna bağlı kalmak zorundasın."

"Öyle yapmayı planlıyorum."

Bill, "Yanları bağcıklı olan şu dar kotunu giy," diye öneride bulundu.

Aslında kot değildi ama bir çeşit sıkı malzemeden yapılmıştı. Bill beni o uzun pantolonun içinde çok beğeniyordu. Arada sırada Bill'in bir Britney Spears fantezisi olduğunu düşünüyordum. O pantolonun bana yakıştığını bildiğimden giydim ve üstüme de mavi beyaz kareli, kısa kollu, düğmeli ve sütyenimin birkaç santim altında biten bir gömlek geçirdim. Ve biraz da özgür olduğumu belirtmek amacıyla (sonuçta benim kendi kendinin efendisi bir kadın olduğumu anlaması gerekiyordu) saçımı kafamın tepesinde atkuyruğu yaptım. Lastik tokanın üzerine mavi bir fiyonk taktım ve biraz da makyajla uğraştım. Bill birkaç kez saatine göz

atsa da hiç acele etmedim. Eğer vampir arkadaşlarını etkilemem konusunda bu kadar istekliyse, beni beklemek zorundaydı.

Arabaya binip de Batı Shreveport yoluna koyulduğumuzda, Bill, "Bugün yeni bir işe atıldım," dedi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Bill'in nasıl para kazandığını merak ediyordum. Hiçbir zaman zengin gibi görünmüyordu. Fakir gibi de görünmüyordu. Ama birlikte olmadığımız geceleri saymazsak hiçbir zaman çalışmıyordu. Pek hoşlanmasam da şunun farkındaydım ki, kendi güçlerini iyi kullanan bir vampir kolaylıkla çok zengin olabilirdi. Bir dereceye kadar insanların zihnine hükmedebiliyorsanız, onları sizinle para konusunda ortaklığa gitmeye ya da borsa ve yatırım tüyoları vermeye ikna etmeniz hiç de zor olmazdı. Ayrıca vampirler resmen tanınana kadar vergiden de muaftı. Amerikan hükümeti bile ölülerden vergi alınamayacağını kabul etmek zorunda kalmıştı. Ta ki onlara bazı haklar verinceye kadar. Sonunda Meclis de işi çözmüş, oy verme hakkı vererek onları vergi mükellefi haline getirmişti.

Japonlar sentetik kan formülünü mükemmelleştirdiğinde, artık "hayatta" kalmak için insan kanına ihtiyaç duymayan vampirlerin tabutlarından çıkması mümkün olmuştu. Bu sayede "Bakın, şimdi var olmak için insanoğlunu kurban etmemiz gerekmiyor," diyebiliyorlardı. "Artık sizin için tehdit sayılmayız."

ruması altındaydı. Bill'in anlattığına göre, bu da Bill'in karşısına çıkan herkesin Eric'e hesap vermek zorunda olduğu ve Bill'in sahip olduklarının da Eric tarafından kollandığı anlamına geliyordu. Buna ben de dahildim. Bill'in 'varlıkları' arasında sayıldığım için heyecandan titremesem de, bunun diğer bazı olasılıklardan daha iyi olduğunun farkındaydım.

Ayna karşısında yüzümü buruşturdum.

"Sookie, sen Eric'le bir anlaşma yaptın."

"Evet," diye itiraf ettim. "Yaptım."

"Buna bağlı kalmak zorundasın."

"Öyle yapmayı planlıyorum."

Bill, "Yanları bağcıklı olan şu dar kotunu giy," diye öneride bulundu.

Aslında kot değildi ama bir çeşit sıkı malzemeden yapılmıştı. Bill beni o uzun pantolonun içinde çok beğeniyordu. Arada sırada Bill'in bir Britney Spears fantezisi olduğunu düşünüyordum. O pantolonun bana yakıştığını bildiğimden giydim ve üstüme de mavi beyaz kareli, kısa kollu, düğmeli ve sütyenimin birkaç santim altında biten bir gömlek geçirdim. Ve biraz da özgür olduğumu belirtmek amacıyla (sonuçta benim kendi kendinin efendisi bir kadın olduğumu anlaması gerekiyordu) saçımı kafamın tepesinde atkuyruğu yaptım. Lastik tokanın üzerine mavi bir fiyonk taktım ve biraz da makyajla uğraştım. Bill birkaç kez saatine göz

atsa da hiç acele etmedim. Eğer vampir arkadaşlarını etkilemem konusunda bu kadar istekliyse, beni beklemek zorundaydı.

Arabaya binip de Batı Shreveport yoluna koyulduğumuzda, Bill, "Bugün yeni bir işe atıldım," dedi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Bill'in nasıl para kazandığını merak ediyordum. Hiçbir zaman zengin gibi görünmüyordu. Fakir gibi de görünmüyordu. Ama birlikte olmadığımız geceleri saymazsak hiçbir zaman çalışmıyordu. Pek hoşlanmasam da şunun farkındaydım ki, kendi güçlerini iyi kullanan bir vampir kolaylıkla çok zengin olabilirdi. Bir dereceye kadar insanların zihnine hükmedebiliyorsanız, onları sizinle para konusunda ortaklığa gitmeye ya da borsa ve yatırım tüyoları vermeye ikna etmeniz hiç de zor olmazdı. Ayrıca vampirler resmen tanınana kadar vergiden de muaftı. Amerikan hükümeti bile ölülerden vergi alınamayacağını kabul etmek zorunda kalmıştı. Ta ki onlara bazı haklar verinceye kadar. Sonunda Meclis de işi çözmüş, oy verme hakkı vererek onları vergi mükellefi haline getirmişti.

Japonlar sentetik kan formülünü mükemmelleştirdiğinde, artık "hayatta" kalmak için insan kanına ihtiyaç duymayan vampirlerin tabutlarından çıkması mümkün olmuştu. Bu sayede "Bakın, şimdi var olmak için insanoğlunu kurban etmemiz gerekmiyor," diyebiliyorlardı. "Artık sizin için tehdit sayılmayız."

Ama Bill'in benden beslenirken ne kadar heyecanlandığını biliyordum. En ünlü sentetik kan markalarından biri olan YaşamSıvısı'nı içerek gayet dengeli bir şekilde beslense de, benim boynumu ısırmaktan aldığı haz bambaşkaydı. Şişelenmiş bir A Rh pozitif kanı, bir bar dolusu insanın önünde kafasına dikebilirdi ama eğer Sookie Stackhouse'dan bir yudum almak isterse, bunu mahrem bir yerde yapmak zorundaydı. Çünkü ikisinin etkileri birbirinden çok farklıydı. Bill'in bir kadeh YaşamSıvısı'ndan erotik bir haz aldığını hiç sanmıyordum.

"Peki, neymiş bu yeni iş?" diye sordum.

"Şu içinde LaLaurie'nin de olduğu anayolun kenarındaki alışveriş merkezini satın aldım."

"Daha önce kime aitti ki?"

"Arazi aslında Bellefleur'lere aitti. Sid Matt Lancaster'ın onlar adına birkaç değişiklik yapmasına izin verdiler."

Sid Matt Lancaster daha önce ağabeyimin avukatlığını da yapmıştı. Uzun bir süredir avukatlık yapıyordu ve nüfuzu Portia'nınkinden çok daha fazlaydı.

"Bellefleur'ler için çok iyi. Birkaç yıldır orayı elden çıkarmaya uğraşıyorlardı. Nakit paraya çok ihtiyaçları var. Hem araziyi hem de alışveriş merkezini mi satın aldın? Kaç dönümlük bir araziden bahsediyoruz?"

"Sadece yarım dönüm ama yeri çok iyi," dedi Bill, daha önce ondan hiç duymadığım işadamı sesiyle.

"Aynı alışveriş merkezinde hem bir LaLaurie's, hem bir kuaför salonu hem de Tara Togs mu var?" Şehir kulübünü saymazsak, Bon Temps'teki yegane gösterişli restoran LaLaurie's'ti. Kırmızı ellinci evlilik yıldönümünüze götüreceğiniz, bir terfi almak için patronunuzu yemeğe çıkaracağınız ya da gerçekten etkilemek istediğiniz biriyle ilk randevunuzu geçirmek isteyeceğiniz türden bir yerdi. Ama duyduğuma göre pek fazla kar etmiyordu.

Hayatı boyunca fakirlikten sadece birkaç adım uzakta yaşamış biri olarak işletme ve iş anlaşmaları konusunda hiçbir deneyimim ve fikrim yoktu. Eğer annem ve babam arazilerinde küçük bir petrol rezervi bulmamış ve kuyu kurumadan önce elde ettikleri parayı da bir kenara atma fırsatı yakalayamamış olsaydı; büyükannem, Jason ve ben oldukça zor geçinirdik. Büyükannem ikimizi büyütmeye çalışırken onun evinin vergisi ve giderleri için bizim evimizi satmaya birkaç kez çok yaklaşmıştık.

"Bu iş nasıl dönüyor? O evler ve işyerlerinin olduğu binalar sana ait oluyor ve onlar da sana kira mı veriyor?"

Bill başıyla onayladı. "Yani bundan sonra saçını yaptırmak istersen Clip&Curl'e git."

Hayatımda kuaföre sadece bir kez gitmiştim. Eğer saçlarımın uçları kırılırsa Arlene'in karavanına giderdim ve o da uçlardan biraz alırdı. "Sence saçlarımın bir şeye mi ihtiyacı var?" diye sordum emin olamayarak.

"Hayır, saçların çok güzel." Bill'in sesindeki olumlu hava güven vericiydi. "Ama eğer gitmen gerektiğini düşünürsen, bir manikürcüleri ve saç bakım ürünleri var."

Bill 'saç bakım ürünleri' derken sanki yabancı dilde bir şey söylüyor gibiydi, gülümsememi güçlükle bastırdım.

"Üstelik," diye devam etti, "LaLaurie's'e giderken yanında istediğini de götürebilirsin, para ödemenize gerek yok."

Koltuğumda dönerek yüzümü ona çevirdim.

"Ayrıca Tara da senin seçtiğin kıyafetleri benim hesabıma yazacak."

Artık sabrım taşıyordu ve sinirlerime hakim olmakta zorlanıyordum ama Bill ne yazık ki bunu farketmemişti. "Yani, başka bir deyişle," dedim sesimdeki kayıtsızlıkla gurur duyarak, "patronlarının kadınını iyi ağırlamaları gerektiğini biliyorlar."

Bill hatasını anlamış göründü. "Ah Sookie," diye başladı ama hiçbirini yutmuyordum. Gururum kabarmış ve beni sarsmıştı. Öfkeme çok sık yenilmem ama yenildiğimde de bunu iyi yaparım.

"Neden sen de başkalarının erkek arkadaşları gibi bana sadece çiçek göndermekle yetinemiyorsun? Ya da şekerleme? Şekerlemeyi çok severim. Bana sadece bir Hallmark kartı[2] gönderemez misin? Ya da bir kedi yavrusu veya bir eşarp."

2 ÇN: 1915'ten beri ilginç ve yenilikçi kutlama kartlarıyla ünlü bir şirket.

"Sadece sana bir şeyler hediye etmek istemiştim," dedi dikkatli bir biçimde.

"Kendimi bir metres gibi hissettirdin ve o işyerlerinde çalışan insanlarda da bu izlenimi yarattın."

Arabanın kumanda panelinin ışığıyla aydınlanan Bill'in yüzünden okuyabildiğim kadarıyla, o sırada aradaki farkı bulmaya çalışıyordu. Mimoza Gölü'ne dönen yolun tam başındaydık ve Bill'in arabasının farlarının ışığıyla aydınlanan yol kenarındaki sık korulukları görebiliyordum.

Araba hırıldayıp durunca birden şaşırdım ve bunu bir işaret kabul ettim.

Yapacağım şeyi önceden bilseydi, Bill kesinlikle kapıları kilitlerdi. Çünkü ben tökezleyerek arabadan çıkıp yol kenarındaki ağaçlıklara doğru ilerlerken şaşkınlıktan donakalmıştı.

"Sookie, hemen buraya gel!" Bill öfkeden çılgına dönmüştü.

Ormana girerken Bill'e ortaparmağımı kaldırdım.

Biliyordum ki Bill eğer arabaya binmemi isterse beni bindirirdi, çünkü benden yaklaşık yirmi kat daha hızlı ve güçlüydü. Karanlıkta birkaç saniye yalnız yürüdükten sonra, beni yakalamasını ummaya başlamıştım aslında. Ama gururum beni çimdikledi ve tekrar doğru olanı yaptığımı düşündüm. Bill ilişkimizin yapısı hakkında biraz kararsız gibiydi ve ben de bunu onun kafasına kazımak istiyordum.

Süklüm püklüm Shereveport'a gitmesini ve şefi Eric'e yokluğumu açıklamak zorunda kalmasını istiyordum. Bu ona haddini bildirirdi.

"Sookie!" dedi Bill'in yol tarafından gelen sesi. "Bir tamirci bulmak için en yakındaki servis istasyonuna gidiyorum."

"Bol şans," diye mırıldandım sessizce. Tam zamanlı tamircisi olan gece açık bir servis istasyonu mu? Bill ellilerde ya da başka bir dönemde yaşadığını sanıyor olmalıydı.

"Çocuk gibi davranıyorsun Sookie," dedi Bill. "Seni alıp buraya getirebilirim ama zamanımı boşa harcamayacağım. Sakinleştiğin zaman geri dönüp arabaya gir ve kapıları da kilitle. Ben şimdi gidiyorum." Bill'in de kendi gururu vardı.

Aklım karışmıştı. Rahatlayayım mı, yoksa endişeleneyim mi bilemezken yoldan gelen çok hafif ayak sesleri duydum. Bu sesler, Bill'in vampir hızıyla uzaklaştığını gösteriyordu. Gerçekten de gitmişti.

Herhalde bana bir ders verdiğini düşünüyordu. Kendi kendime durumun bunun tam tersi olduğunu defalarca söyleyip durdum. Sonuçta birkaç dakika içinde geri dönecekti. Bundan emindim. Tek yapmam gereken ormanda kaybolmamak ve göle düşmemekti.

Çamlık *gerçekten* çok karanlıktı. Dolunay değildi ama ayışığı vardı ve gökyüzü bulutsuzdu. Gökyüzünün ılık aydınlığının aksine, ağaçların gölgesi kapkaranlık görünüyordu.

Yola doğru yürümeye başladım ama sonra derin bir nefes alıp Bill'in gittiği yönün tam aksine, yani Bon Temps'e döndüm. Bill'le tartışmaya başlamadan önce Bon Temps'den kaç kilometre uzaklaştığımızı merak ettim. 'Fazla değil,' diyerek kendimi ikna edip yüksek topuklu sandalet yerine bez ayakkabı giydiğim için de kendimle gurur duydum. Süveterimi yanıma almadığım için kısa bluzumla düşük belli kotumun arasında kalan çıplak tenimdeki tüyler diken diken olmuştu. Yokuşu hafif tempoda koşarak inmeye başladım. Hiç sokak lambası yoktu. Eğer ayışığı da olmasaydı halim yamandı.

Tam o anda, Lafayette'i öldüren kişinin dışarılarda bir yerlerde olduğunu anımsadım ve korulukta benim gidiş yoluma paralel şekilde ilerleyen bir ayak sesi duydum.

Ben durunca koruluktaki hareket de durdu.

Kim olduğunu bilmek istedim. "Pekala, kim var orada?" diye bağırdım. "Eğer beni yemek istiyorsan, bunu konuşabiliriz."

Ağaçların arasından bir kadın çıktı. Yanında vahşi bir yaban domuzu duruyordu. Dişleri gölgelerin arasından parıldıyordu. Kadın sol elinde, ucunda bir çeşit püsküllü olan asa ya da değnek tutuyordu.

'Harika,' diye fısıldadım kendi kendime. 'İşte bu harika.' Kadın da en az yaban domuzu kadar korkutucuydu. Vampir olmadığından emindim, çünkü zihinsel faaliyet dalgala-

rını algılayabiliyordum ama yine de doğaüstü bir varlıktı. Zira berrak bir sinyal göndermiyordu. Yine de düşüncelerinin en uç noktalardaki yansıyışlarını duyuyordum. Gayet neşeliydi.

Bu hiç de iyi bir şey gibi gelmemişti bana.

Yaban domuzunun bana karşı daha arkadaşça hisler taşıdığını umdum. Bon Temps'te pek sık yaban domuzu görülmezdi ama bu aralar seyrek de olsa avcıların yaban domuzu gördükleri ve daha da seyrek olarak birini vurup öldürdükleri haberleri geliyordu. Bu tam da gazetedeki haberlere bire bir şahit olma durumuydu. Yaban domuzunun çok ayırt edici ve kötü bir kokusu vardı.

Hangisine hitap edeceğimi bilemedim. Sonuçta yaban domuzu da gerçek bir hayvan değil, bir şekil-değiştirici olabilirdi. Son birkaç ayda öğrendiğim yeni şeylerden biri de buydu. Yıllarca sadece korku edebiyatının bir unsuru olarak gördüğümüz vampirler nasıl gerçekten varsa, heyecan verici kurgu karakterler zannettiğimiz başka yaratıklar da gerçekten vardı.

Öylesine gergindim ki sırıttım.

Kadının uzun karmaşık saçları muğlak aydınlıkta belirsiz koyu bir renkteydi ve üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Bir çeşit iç gömleği giymişti ama kısa, eski püskü ve pisti. Ayakları çıplaktı. O da bana gülümsedi. Çığlık atacağım yerde sırıtışımı derinleştirdim.

"Seni yiyecek değilim," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ya arkadaşın?"

"Ha, domuz mu?" Sanki orada olduğunu yeni farketmiş gibi, benim ancak bir köpeğe göstereceğim bir sevecenlikle elini uzatıp yaban domuzunun boynunu kaşıdı. "Ben ne dersem, kızım onu yapar," dedi sonra olağan bir sesle. Bu sözlerdeki tehdidi anlamak için bir çevirmene ihtiyacım yoktu. Ben da aynı derecede olağan görünmeye çalışarak gerekirse tırmanabileceğim bir ağaç bulmak için çevreme bakındım. Ama etraftaki ağaçların hiçbirinin dalları uzanabileceğim yükseklikte değildi. Ormanın bu kısmında ağaçlar heybetliydi, ilk dalları metrelerce yukarıdaydı.

Sonra aklıma daha önce düşünmem gereken bir şey geldi. Bill'in arabasının orada durması bir kaza değildi. Hatta belki tartışmamız bile tesadüf değildi.

"Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordum ve ona döndüğümde bana birkaç adım yaklaşmış olduğunu gördüm. Artık yüzünü daha rahat seçebiliyordum ve bu, içimi hiç de rahatlatmamıştı. Ağzının kenarında bir leke vardı ve konuşmak için açtığında dişlerinin etrafındaki koyulukları görebiliyordum. Bayan Gizem biraz önce çiğ çiğ bir memeli hayvan yemişti. "Gördüğüm kadarıyla akşam yemeğini yemişsin," dedim gergin bir sesle. Sonra, bunu söylediğim için kendimi tokatlamak istedim tabii.

"Hmm," dedi. "Demek Bill'in gözdesi sensin."

"Evet," dedim. Seçtiği tabir hiç hoşuma gitmese de, itiraz edecek durumda değildim. "Eğer bana bir şey olursa son derece üzülür."

"Vampirin öfkesi umrumda değil," dedi hiç düşünmeden.

"Özür dilerim hanımefendi ama siz nesiniz? Eğer sormamda bir sakınca yoksa..."

Tekrar gülümsedi ve ben de olduğum yerde titredim. "Hiç sakıncası yok. Ben bir Maenad'ım."

Kelime Yunancaydı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama vahşi, dişi bir şeydi ve izlenimlerim beni yanıltmıyorsa doğada yaşıyordu.

"Bu çok ilginç," dedim otuz iki dişimi göstererek sırıtırken. "Ve bu gece dışarıda olmanızın sebebi de..."

"Eric Northman'a bir mesajım var," dedi biraz daha yakına gelerek. Bu kez onu hareket ederken görebilmiştim. Domuz da, sanki kadına yapışıkmış gibi yanında sürüklenmişti. Kokuyu tarif etmem mümkün değil. Yaban domuzunun fırçamsı küçük kuyruğunu şevk ve heyecanla ileri geri sallayışını da görebiliyordum.

"Ne mesajı bu?" Başımı kaldırıp ona baktım... Ve elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde arkamı dönüp kaçmaya davrandım. Eğer bu yaz başında biraz vampir kanı almış olmasaydım, darbeyi sırtım yerine yüzüme ve göğsüme alacaktım. Tam olarak sanki biri ağır bir tırmıkla bana vur-

muş ve sivri uçlar derimi deşip sıyırarak geçmiş gibi hissettim.

Ayakta kalamadım, sendeleyip karnımın üzerine düştüm. Arkamda kahkahalarla güldüğünü ve yaban domuzunun da bir şeyleri kokladığını duydum. Sonra ortadan kaybolduğunu anladım. Orada birkaç dakika öylece yatıp ağladım. Çığlık atmamaya çalışıyordum ama sonra ağır işte çalışan ve acısını bastırmaya çabalayan bir kadın gibi nefes nefese kaldığımı farkettim. Sırtımda korkunç bir acı vardı.

Geriye kalan azıcık gücümle de öfkeliydim. O kaltağa, Maenad'a, kelime haznemdeki tüm küfürleri sıralıyordum. Engebeli zeminde, tozun toprağın ve çam iğnelerinin arasından süründüm ve süründükçe öfkem arttı. Kendimi yerde sürürken öfke ve acıdan titriyordum. Öyle berbat bir haldeydim ki, öldürülmeye bile değmezdim. Bill'in beni en kolay bulacağı yer olan arabaya doğru ilerlemeye başladım ama tam oraya ulaşmak üzereyken aklıma yoldan uzak durmanın daha iyi bir fikir olabileceği geldi.

İlk anda yolun 'yardım' anlamına geldiğini düşünmüştüm ama tabii ki yanılıyordum. Daha birkaç dakika önce, karşıma çıkan herkesin yardımsever bir havada olmayabileceğini öğrenmiştim. Ya başka bir şeyle, aç bir şeyle karşılaşsaydım? Kanımın kokusu şu an bile yırtıcıların dikkatini çekiyor olabilirdi. Söylenenlere göre en küçük bir kan damlası bile denizde yüzen köpekbalıkları tarafından algılanabi-

lirmiş. Vampirlerin de köpekbalıklarının karadaki karşılığı olduğuna şüphe yok.

Böylelikle görünür olacağım yol kenarındansa, bir sıra ağacın arasına doğru süründüm. Burası ölmek için en asil ya da en anlamlı yer değildi. Alamo Kalesi ya da Termopiller Geçidi değildi, sadece Kuzey Louisiana'da yol kenarındaki bir ağaçlıktı. Ve büyük ihtimalle de zehirli sarmaşıkların arasında yatıyordum. Buradan kurtulacak kadar uzun yaşayabileceğimi de sanmıyordum.

Her geçen saniye sırtımdaki acı daha da arttı. Yanaklarımdan dökülen gözyaşlarına engel olamıyordum. Dikkat çekmemek için hıçkırmadan durmayı beceriyordum ama tamamen sessiz olmam imkansızdı.

Sessiz kalmaya öylesine odaklanmıştım ki, neredeyse Bill'i kaçırıyordum. Yolda hızla ilerliyor, ormanı araştırıyordu. Yürüyüşünden tehlikenin farkında olduğunu anlayabiliyordum. Bill bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

"Bill," diye fısıldadım ama onun vampir kulağına bu bir çığlık gibi gelmiş olmalı.

Aniden durdu, gözleri gölgeleri taradı. "Buradayım," dedim ve gırtlağımdan yükselen bir hıçkırığı bastırdım. "Dikkat et." Onun için canlı bir bubi tuzağı olabilirdim.

Ayışığı altında parlayan yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmamasına rağmen, tıpkı benim gibi olasılıkları değerlendirdiğini görebiliyordum. Birimiz hareket etmeliydi ve dü-

şündüm ki eğer ben ayışığına çıkarsam, Bill ona saldıran bir şey olup olmadığını daha iyi görebilirdi.

Ellerimi uzatıp çimeni avuçlayarak kendimi sürükledim. Dizlerimin üzerine bile kalkamıyordum, yani ulaşabileceğim en yüksek hız buydu. Ayağımla da kendimi arkadan biraz ittim ama sırt kaslarımı bu kadarcık kullanmam bile son derece ıstırap vericiydi. Ona doğru ilerlerken Bill'e bakmadım, çünkü onun neredeyse elle tutulacak kadar somutlaşan öfkesi karşısında zayıf görünmek istemiyordum.

"Bunu sana ne yaptı Sookie?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Beni arabaya götür. Beni buradan çıkar lütfen," dedim kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yaparken. "Eğer çok gürültü yaparsam, o kadın geri gelebilir." Bu düşünce karşısında tüm bedenim titredi. "Beni Eric'e götür!" Sesime hakim olmaya çalışıyordum. "Bunun Eric Northman için bir mesaj olduğunu söyledi."

Bill yanımda çömeldi. "Seni kaldırmam gerekiyor," dedi.

Hayır, olamaz! Tam ağzımı açıp 'Başka bir yolu olmalı,' diyecekken başka bir yol olmadığını anladım. Bill ise tereddüt etmenin anlamsızlığını benden daha iyi biliyordu. Ben daha çekeceğim acının tam olarak farkına bile varamadan, bir kolunu altıma ve diğer elini de kasıklarıma geçirdi. Bir anda omzundan sarkar bir vaziyete gelmiştim.

Yüksek sesle bağırdım. Sonrasında Bill tehlikeye karşı çevreyi dinleyebilsin diye hıçkırmamaya çalıştım ama çok başarılı olamadım. Bill yoldan arabasına doğru koşmaya başladı. Motor pürüzsüz bir gürlemeyle hala çalışıyordu. Kapıyı açıp beni Cadillac'ın arka koltuğuna hızla ama nazikçe yatırdı. Bunu yaparken canımı yakmamasına imkan yoktu ama en azından denedi.

Düzgün cümle kurabilecek kadar kendimi toparladığımda "Bir kadındı," dedim. "Arabayı bozan ve beni arabadan çıkaran da oydu." Aramızda geçen tartışmayı bile onun çıkardığını düşünüyordum.

"Birazdan bunu konuşacağız," dedi Bill. Mümkün olan en yüksek hızla Shreveport'a doğru ilerliyorduk. Bu sırada ben de kendime hakim olabilmek için döşemeleri tırmalıyordum.

Bundan sonra tek hatırladığım, bu yolculuğun en az iki sene sürdüğü.

Nihayet Bill beni bir şekilde Fangtasia'nın arka kapısına kadar taşıdı ve dikkat çekmek için kapıyı tekmeledi.

"Ne var?" Pam'in sesi düşmancaydı. Pam hoş, sarışın bir vampirdi. Daha önce de birkaç kez karşılaşmıştık. Duyarlı ve iş hayatına yatkın bir tipti. "Ah Bill. Neler oldu? Hmm kız kanıyor, leziz."

"Eric'i bul," dedi Bill.

"Burada bekliyordu," diye başladı Pam ama Bill onu itip yanından geçti. Bense onun omzunda, kanlar içinde bir av

gibi sallanıp duruyordum. Öyle kendimden geçmiş haldeydim ki, Bill beni arka taraftaki barın dans platformuna taşısa bile farketmeyecektim. Neyse ki onun yerine, büyük bir öfkeyle Eric'in ofisine daldı.

"Bunun sebebi sensin," diye hırladı Bill, Eric'in dikkatini çekmek için beni sarsarak. Acıyla inledim. O esnada Eric'in başka bir yöne baktığını sanmıyorum, çünkü ben erişkin bir kadındım ve ofisinde kanlar içindeki tek kişiydim.

Bayılıp kendimden geçmeyi çok isterdim ama öyle olmadı. Bill'in omzundan sarkıp acı çekmeye devam ettim. "Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandım.

"Ne dedin sevgilim?"

"*Cehenneme* git!"

"Onu kanepeye, karnının üzerine yatırmalıyız," dedi Eric. "Yardım edeyim..." Başka bir çift elin de beni bacaklarımdan kavradığını hissettim. Bill de bir şekilde altımda hareket etti ve ikisi birden beni dikkatlice Eric'in ofisine yeni aldığı kanepenin üzerine koydu. Deri koltuk yenilik kokuyordu. Bir santim uzaktan bakarken Eric'in kumaş kanepe almadığına memnun oldum. "Pam, doktor çağır." Odadan çıkan ayak seslerini duydum ve Eric yüzüme bakmak için eğildi. Oldukça çok eğilmesi gerekmişti, çünkü Eric upuzun boyu ve geniş omuzlarıyla tam da bir zamanlar olduğu şeye benziyordu, bir Viking'e.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

Öfkeyle ona baktım. Öyle kızgındım ki, zorlukla konuşabildim. "Ben sana gönderilmiş bir mesajım," dedim neredeyse fısıldayarak. "Ormandaki kadın, Bill'in arabasının durmasını ve hatta belki de bizim tartışmamızı sağladı. Sonra da yanında bir yaban domuzuyla birlikte üzerime saldırdı."

"*Domuz* mu?" Kadının burnunda bir kanarya olduğunu söylesem, herhalde Eric ancak bu kadar şaşırırdı.

"Oyink, oyink. Yaban domuzu. Vahşi bir domuz. Ve kadın sana bir mesaj göndereceğini söyledi. Darbe tam yüzüme gelecekken neyse ki zamanında arkamı dönmeyi başardım ama sırtıma vurdu. Sonra da gitti."

"Yüzün. Yüzüne de vurabilirdi," dedi Bill. Ofiste volta atmaya başlarken ellerini arkasında birleştirdiğini gördüm. "Eric, kesikler o kadar da derin değil. Sookie'nin nesi var?"

"Sookie," dedi Eric nazikçe, "bu kadın neye benziyordu?"

Yüzü benimkinin hemen yanındaydı ve gür altın sarısı saçları neredeyse yüzüme dokunuyordu.

"Sana neye benzediğini söyleyeyim, tam bir manyağa benziyordu. Ve sana Eric Northman dedi."

"İnsanlarla ilişkilerimde kullandığım soyadı bu," dedi. "Manyağa benziyor derken... Ne demek istedin?"

"Üzerindeki tüm kıyafetler paçavraydı. Sanki az önce çiğ çiğ bir şeyler yemiş gibi ağzında ve dişlerinde kan vardı. Elinde bir çeşit değnek ve ucunda da bir şey vardı. Saçları

uzun ve karmakarışıktı. Saçlardan bahsetmişken benim de saçlarım sırtıma yapışıyor." Nefes nefeseydim.

"Evet, gördüm." Eric uzun saçlarımı yaralarımdan ayırmaya başladı. Kan kurudukça tutkal gibi olmuştu.

O sırada Pam, yanında doktorla içeri girdi. Eğer Eric'in stetoskoplu ve çantalı, bildiğimiz türden bir doktor getirteceğini umuyorsam, bir kez daha hayalkırıklığına mahkumdum. Bu doktor gözlerime bakmak için neredeyse eğilmeye bile ihtiyaç duymayacak bir cüceydi. Küçük kadın yaralarımı incelerken Bill gergin bir şekilde çevremde dönüyordu. Kadının üzerinde, tıpkı hastanedeki doktorların giydiği gibi beyaz bir pantolon ve önlük vardı. Gerçi artık doktorlar böyle giyinmiyordu; yeşil, mavi ya da ilgisiz başka renkler giyiyorlardı. Burnu yüzünün büyük kısmını kaplıyordu ve kumral tenliydi. Altın kahverengi saçları kalın telli ve inanılmaz derecede sık ve dalgalıydı. Oldukça kısa kesilmişti. Aklıma hobbitleri getirmişti. Belki de bir hobbitti. Son birkaç ayda gerçeklik anlayışımda önemli değişiklikler olmuştu.

Kendimi toparlamam epey zaman aldı ama sonunda "Sen ne tür bir doktorsun?" diye sordum.

"İyileştiren türdenim," dedi kadın şaşırtıcı derecede derinden gelen bir sesle. "Sen zehirlenmişsin."

"Demek bu yüzden öleceğimi düşünüp duruyorum," diye mırıldandım.

"Öleceksin, hem de çok yakında," dedi.

"Teşekkürler doktor. Bu konuda ne yapabilirsin?"

"Elimizde fazla seçenek yok. Zehirlenmişsin. Komodo ejderlerini hiç duydun mu? Ağızları mikrop kaynar. İşte bir Maenad yarısı da aynı derecede toksiktir. Bir ejder ısırdıktan sonra mikrobun seni öldürmesini bekleyerek saatlerce peşinden koşar. Maenad içinse ölümün yavaşlığı sadece bir eğlencedir. Komodo ejderlerinin ne düşündüğünü ise kim bilebilir?"

Bu hoş National Geographic yolculuğu için teşekkür ederim doktor! "Ne yapabilirsin?" diye sordum sıkılı dişlerimin arasından.

"Dışarıdaki yaraları tımar edebilirim. Ama kan akışın artık kirlenmiş. Kanının değişmesi gerekiyor. Bunu ancak vampirler yapabilir." Doktor bu vakada herkesin işbirliği içinde çalışması konusunda oldukça neşeli görünüyordu. Vaka da bendim.

Bir araya toplanmış olan vampirlere döndü. "Eğer zehirli kanın tamamını sadece biriniz alırsa, durumu bayağı kötüleşecek. Maenad büyüsünün açık bir özelliğidir bu. Ama Komodo ejderinin ısırığı sizin için bir sorun olmazdı çocuklar." Sonra içten bir sesle güldü.

Ondan nefret etmiştim. Acı gözyaşları yanaklarımdan döküldü.

"Yani," diye devam etti, "benim işim bittiğinde hepinizin sırayla küçük miktarlarda alması gerek. Sonra da ona kan nakli yapacağız."

"İnsan kanı tabii ki," diye konuya açıklık getirdim. Bir keresinde çok ağır bir yaralanmanın ardından hayatta kalabilmek için, bir kez de farklı bir muayeneyi atlatabilmek için Bill'in kanından içmiştim. Bir kez de, her ne kadar kulağa pek mümkün gelmese de, başka bir vampirin kanını yanlışla içmiştim. Bu kanları içtikten sonra bende meydana gelen değişiklikleri görmüştüm ve şimdi bunları artırmaya hiç niyetim yoktu. Vampir kanı bu aralar zenginler arasında çok revaçta olan bir uyuşturucu çeşidiydi.

"Eric birkaç ayarlama yaparak insan kanı bulabilir," dedi cüce. "Naklin en azından yarısı sentetik kanla da olabilir. Bu arada ben Dr. Ludwig."

Eric'in "Tamam, kanı bulurum. Onu iyileştireceğiz, bunu ona borçluyuz," dediğini duyduğumda rahatladım. O sırada Bill'in yüzünü görebilmek için çok şey verirdim. "Kan grubun nedir Sookie?" diye sordu Eric.

"0 Rh pozitif," dedim 'kolay!' bulunur bir kanım olduğu için memnun olarak.

"Bu hiç sorun olmaz," dedi Eric. "Bu konuyla sen ilgilenir misin Pam?"

Odanın içinde tekrar bir hareketlilik yaşandı. Dr. Ludwig öne eğilip sırtımı yalamaya başlayınca, ben bir çığlık attım.

"Sookie, o bir doktor," dedi Bill. "Seni iyileştirecek."

"Ama o da zehirlenecek," dedim homofobik ya da ayrımcı olmayan bir itiraz bulmaya çalışarak. Aslında ister di-

şi bir cüce olsun, ister kocaman bir erkek vampir, kimsenin sırtımı yalamasını istemiyordum.

"Burada hekim o," dedi Eric beni hafifçe paylayarak. "Tedavisini kabul etmelisin."

"Ah pekala," dedim. Sesimin ne kadar memnuniyetsiz çıktığı umrumda bile değildi. "Bu arada, hala senden bir özür duymuş değilim." İçimdeki kindar şikayetçi, kendimi koruma içgüdüme üstün gelmişti.

"Maenad sana saldırdığı için üzgünüm."

Ona öfkeyle baktım. "Bu yeterli değil," dedim. Bu konuşmayı devam ettirebilmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

"Sevgili melek Sookie, o adi ve kötü ruhlu Maenad bana bir mesaj vermek amacıyla senin o pürüzsüz ve güzel bedenine zarar verdiği için, içinde bulunduğum esefi tarif edemem."

"Bu daha iyi." O sırada acılar içinde kıvranıyor olmasam, Eric'in bu sözlerinden daha büyük bir keyif alabilirdim. (Doktorun tedavisi de pek insanı rahatlatan cinsten sayılmazdı.) Özür ya kalpten gelmeli ya da gösterişli olmalı. Eric'in herhangi bir şey hissedecek bir kalbi olmadığına göre (en azından benim bildiğim kadarıyla), bu şatafatlı sözlerle benim dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu herhalde.

"Bu mesaj Maenad'ın sana savaş açtığı anlamına mı geliyor?" diye sordum. Dr. Ludwig'in faaliyetini görmezden gelmeye çalışarak. Her tarafımdan ter fışkırıyordu. Sırtımdaki acı son derece acımasızdı. Yanaklarımdan akan yaşları hala hissedebiliyordum. O anda odayı sarı bir ışık doldurdu sanki, her şey hastalıklı bir görüntüye büründü.

Eric şaşırmış gibiydi. "Tam olarak öyle sayılmaz. Pam?"

"Kan yolda," dedi Pam. "Kötü görünüyor."

"Başlayalım," dedi Bill neredeyse panikle. "Rengi değişmeye başladı."

Tembelce denebilecek bir ruh hali içinde ne renk olduğumu merak ettim. Artık başımı koltuğun üzerinden kaldıracak gücüm kalmamıştı. Tüm yapabildiğim uyanık görünmeye çalışmaktı. Yanağımı deri yüzeye değdirir değdirmez, terim tenimi döşemeye yapıştırdı. Pençe izlerinin içinden geçerek vücuduma yayılan o yanma hissi öylesine arttı ki, ağzımdan kaçan bir çığlığa engel olamadım. Cüce koltuktan aşağı atlayıp gözlerimi incelemeye koyuldu.

Başını iki yana salladı. "Eğer bir umut olmasını istiyorsak, evet," dedi. Sesi çok ama çok uzaktan geliyor gibiydi. Elinde bir şırınga vardı. Algılayabildiğim son şey, Eric'in giderek yaklaşan yüzüydü ve son anda sanki bana göz kırptı.

3

GÖZLERİMİ BÜYÜK BİR isteksizlikle tekrar açtım. Bir arabada ya da dimdik, konforsuz bir koltukta uyuyakalmış gibi hissediyordum. Kesinlikle uygunsuz ya da rahatsız bir yerde kendimden geçmiştim. Akşamdan kalmaydım sanki, her yanım ağrıyordu. Pam mavi gözleri üzerime kilitlenmiş bir biçimde, bir metre kadar uzağımda yerde oturuyordu.

"İşe yaradı," diye yorumda bulundu. "Dr. Ludwig haklıymış."

"Harika."

"Evet, senden doğru düzgün yararlanmadan seni kaybetmemiz çok yazık olurdu doğrusu," dedi hayret verici bir faydacılıkla. "Maenad'ın uğraşmak için seçebileceği, bizimle ilişkisi olan bir sürü insan vardı. Bu insanların birçoğu çok daha gözden çıkarılabilir kimselerdi."

"Bu güzel iltifatın için çok teşekkür ederim Pam," diye mırıldandım. Kendimi son derece pis hissediyordum. Sanki kan ter içinde toz toprak içinde yuvarlanmıştım. Dişlerim bile kumlu gibiydi.

"Rica ederim," dedi neredeyse gülümseyerek. Hey, yani Pam'de bir çeşit espri anlayışı mevcuttu. Bu vampirlerde pek sık rastlanan bir özellik değildi. Vampirler arasından stand-up komedyenleri çıkmazdı ve insanca espriler karşısında vampirler buz keserdi, ha ha. (Onların bazı espirileri ise insana bir hafta boyunca kabus gördürebilirdi.)

"Neler oldu?"

Pam parmaklarını dizinin etrafında kenetledi. "Dr. Ludwig'in dediklerini yaptık. Bill, Eric, Chow ve ben. Hepimiz sırayla. Sen neredeyse kuruma noktasına geldiğinde de kan naklini başlattık."

Bu konu üzerine biraz düşündüğümde, bu süreci tecrübe etmek yerine bilincimi kaybetmiş olduğuma çok sevindim. Bill sadece seviştiğimiz anlarda benden kan emerdi. O yüzden bunu hep cinsellikle özdeşleştirmişimdir. Bu kadar kişinin önünde aynı şeyleri yaşamak, benim için çok utanç verici olurdu. "Chow da kim?" diye sordum.

"Doğrulabilir misin?" dedi Pam. "Chow bizim yeni barmenimiz. Çok çekici biri."

"Ya?"

"Dövmeler," dedi Pam. Bir an için sesi neredeyse insani

çıkmıştı. "Asyalı birine göre hayli uzun boylu ve harika şeyleri var. Dövmeleri."

Umrumdaymış gibi görünmeye çalıştım. Hafifçe doğruldum ama arkamdaki bir duyarlılık çok dikkatli davranmamı sağlıyordu. Sanki sırtım, dikkatli olmazsam anında açılıverecek, henüz tam iyileşmemiş yaralarla kaplı gibiydi. Ve Pam'in söylediğine göre de, durum tam olarak böyleydi.

Ayrıca üzerimde gömleğim ya da başka bir şey yoktu. Belden yukarım çıplaktı. Son derece kirli olmasına rağmen, neyse ki pantolonum hala üzerimdeydi.

"Gömleğin öyle parçalanmıştı ki, onu yırtıp atmak zorunda kaldık," dedi Pam açıkça gülümseyerek. "Seni sırayla kucağımıza aldık. Çok ilgi çektin. Bill delirdi."

"Cehenneme kadar yolun var," demekten başka bir şey gelmedi elimden.

"Orasını kim bilebilir?" Pam omuz silkti. "Sadece sana iltifat etmek istedim. Sanırım biraz utangaçsın." Ayağa kalktı ve bir dolabın kapağını açtı. İçeride gömlekler asılıydı. Eric'in yedek giysileriydi herhalde. Pam bir askı çıkarıp bana doğru fırlattı. Uzanıp askıyı yakaladım. Bu hareketi oldukça kolay bir şekilde yaptığımı söylemeliyim.

"Pam, burada bir duş var mı?" Bu temiz gömleği, pis bedenime giymek istemiyordum.

"Evet, depoda var. Çalışanların banyosunun hemen yanında."

Neredeyse ilkel bir yerdi ama sonuçta içinde sabun ve havlu bulunan bir duştu. Öncelikle depoya bu şekilde girmem gerekiyordu. Bu herhalde vampirler için sorun değildi, zira görünüşe göre pek utanma duyguları yoktu. Pam sonunda kapıda nöbet tutmaya ikna oldu. Sonra da ondan pantolonumu, ayakkabılarımı ve çorabımı çıkarmama yardım etmesini rica ettim. Bunu yaparken biraz fazla keyif aldı.

Hayatımda aldığım en iyi duştu.

Çok yavaş ve dikkatli davranmam gerekiyordu. Sanki zatürree ya da çok ağır bir grip gibi ciddi bir hastalıktan yeni kalkmışçasına sarsak olduğumu farkettim. Sanırım aslında durum da buydu. Pam kapıyı aralayıp bana iç çamaşırı uzattığında çok sevindim. Ama bu sevincim, çamaşırın 'seksi' olarak tanımlanabilecek kadar minik olduğunu farkedene kadar sürdü. Neyse, en azından rengi beyazdı. Aynada nasıl göründüğümü merak ettiğim anda iyileştiğimi anladım. İç çamaşırları ve o beyaz gömlek dışında hiçbir şey giymemiştim. Dışarı yalınayak çıktım ve Pam'in tüm giysilerimi plastik bir poşete koyduğunu gördüm. Evde yıkayayım diye poşeti bana uzattı. Tenim, üzerimde kar beyazı gömlekle son derece kumral duruyordu. Eric'in ofisine doğru çok ağır adımlarla yürürken bir yandan da saç fırçamı bulmak için çantamı karıştırıyordum. Ben saçlarımdaki düğümlerle uğraşırken Bill içeri gelip fırçayı elimden aldı.

"Bırak da bunu ben yapayım sevgilim," dedi şefkatle. "Nasılsın? Gömleğini sıyır da sırtına bir bakayım." Odada gizli kamera olmadığını umarak söylediğini yaptım. Gerçi Pam'in anlattıklarına bakılırsa, rahat olabilirdim.

"Nasıl görünüyor?" diye sordum omzumun üzerinden Bill'e dönerek.

"İz kalacak," dedi Bill kısaca.

"O kadarını tahmin ettim." Sırtımda olması önümde olmasından daha iyiydi. Ayrıca yara izlerine sahip olmak da, ölmekten daha iyiydi.

Gömleğimi tekrar giydim ve Bill saçlarımla uğraşmaya başladı. Bu en sevdiği şeylerden biriydi. Bense hemen yorulduğum ve Eric'in koltuğuna oturdum.

"O Maenad neden benimle uğraştı?"

"Oradan geçecek ilk vampiri bekliyordu. Sen de benimle birlikteydin ve seni incitmesi bana nazaran çok daha kolaydı. Onun için bir ödül gibiydin."

"Aramızdaki tartışmayı da o mu çıkardı?"

"Hayır, bence bu sadece tesadüftü. Ama hala neden o kadar kızdığını anlamıyorum."

"Bunu açıklayamayacak kadar yorgunum Bill. Bu konuyu yarın konuşuruz, tamam mı?"

Eric yanında Chow olduğunu sandığım bir vampirle birlikte içeri girdi. Chow'u görür görmez, onun neden müşteri çekeceğini de anladım. O hayatımda gördüğüm ilk Asyalı vampirdi ve son derece yakışıklı olmasının yanı sıra vücudunun bir kısmı, daha önce Yakuza üyelerinde gördüğümü sandığım türden karmaşık dövmelerle kaplıydı. Chow insanken mafya mıydı bilmiyorum ama şu anda son derece tehlikeli göründüğü kesindi. Bir dakika sonra Pam kapıdan içeri girip "Dükkanı kapadık. Dr. Ludwig de gitti," dedi.

Fangtasia bu gecelik kapılarını kapamıştı. Saat sabaha karşı iki falan olmalıydı. Bill saçlarımı fırçalamaya devam ederken ben de giysilerimin uygunsuzluğunun fazlasıyla bilincinde olarak ellerim kalçamda, Eric'in sandalyesinde oturuyordum. Aslında Eric çok uzun boylu olduğu için, gömleği kısa şortlarımın indiği kadar aşağıları örtüyordu ama beni asıl utandıran Fransız stili külotumla sütyensiz oluşumdu. Tanrı göğüs kısmında bana karşı bayağı cömert davrandığı için sütyen giyip giymediğim hemen anlaşılırdı.

Her ne kadar bu kimseler memelerimin daha fazlasını daha önce görmüş olsalar da, ben böyle biriydim işte, yine de rahatsızdım.

"Hayatımı kurtardığınız için hepinize çok teşekkür ederim," dedim. Sesim yeterince sıcak değildi ama umarım samimiyetimden şüphe etmezlerdi.

"Benim için bir zevkti," dedi Chow sesinde hemen farkedilen alaycı bir tınıyla. Konuşmasında hafif bir aksan olsa da, Asyalıları nereli olduğunu ayırt edecek kadar iyi tanımıyordum. Onun tam isminin 'Chow' olmadığına emin-

dim ama diğer vampirlerin hepsi ona bu şekilde sesleniyordu. "Zehir olmasa, kusursuz denebilirdi."

Arkamda duran Bill'in gerildiğini hissettim. Ellerini omuzlarıma koydu ve ben de parmaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdim.

"Zehir olsa bile içilirdi," dedi Eric. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve sanki bir şarapmışçasına kanının lezzetini takdir ederek onları öptü. Iyk.

Pam gülümsedi. "Ne zaman istersen Sookie."

Aman ne kadar harika! "Sana da teşekkürler Bill," dedim ve başımı onun gövdesine yasladım.

"O zevk bana aitti," dedi. Sesinden öfkesini zorlukla kontrol ettiği anlaşılıyordu.

"Sookie'nin o Maenad'la karşılaşmasından önce ikiniz kavga mı etmiştiniz?" diye sordu Eric. "Sookie'nin söylemeye çalıştığı bu muydu?"

"Bu bizi ilgilendirir," diye çıkıştım ve üç vampir de birbirine bakıp gülümsedi. Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Bu arada bu akşam buraya gelmemizi neden istemiştiniz?" diye sordum. Böylece konuyu Bill'le benden uzaklaştırmayı umuyordum.

"Bana verdiğin sözü anımsıyor musun Sookie? Onların yaşamasına izin verdiğim sürece, insanlar üzerinde zihinsel yeteneğini kullanarak bana yardım edeceğine söz vermiştin."

"Tabii ki anımsıyorum." Ben sözlerini unutan insanlardan değilim. Özellikle de bu sözü bir vampire vermişsem.

"Bill Beşinci Bölge'ye müfettiş olarak atandığından beri orada gizemli olaylarla pek karşılaşmıyoruz. Ama Altıncı Bölge'de, Teksas'ta sana ihtiyaç var. Biz de seni onlara ödünç verdik."

O an tıpkı bir testere ya da bir bahçe aleti gibi kiralandığımı farkettim. Dallas'lı vampirlerden, görebileceğim hasara karşılık herhangi bir depozito da istenmiş miydi acaba?

"Bill olmadan gitmem." Eric'in gözlerine dik dik baktım. Bill'in parmakları omuzlarımı hafifçe sıktığında, doğru cümleyi kurduğumu anladım.

"O da yanında olacak. Zor bir pazarlıktı," dedi Eric geniş bir gülümsemeyle. Gülümsemesinin yarattığı etki çok şaşırtıcıydı, çünkü bir şeylere sevinmiş gibiydi ve dişleri de dışarı çıkmıştı. "Seni orada tutacaklarından veya öldürecekllerinden korktuğumuz için, yanında bir refakatçi olması başından beri anlaşmanın içindeydi. Ve bu iş için de Bill'den daha iyisi olabilir mi? Eğer Bill'in seni korumasını engelleyecek bir durum olursa, hemen yeni bir muhafız göndereceğiz. Dallas'lı vampirler size bir araba, şoför, kalacak yer, yemek ve tabii bize de güzel bir ücret vermeye razı oldu. Elbette Bill de kendi payını alacak."

Peki bu işi ne zaman yapacaktım? "Para meselesini Bill'le aranızdaki halledersiniz," diye devam etti Eric sakin bir ses-

le. "Eminim, en azından bardaki işinden uzak kaldığın için uğrayacağın zaran karşılayacaktır."

Ann Landers'ın kadınlarla ilgili gazete yazılarında acaba 'Sevgiliniz Patronunuz Olursa Ne Yaparsınız?' diye bir konu işlenmiş miydi?

"Neden bir Maenad?" diye sordum hepsini şaşırtarak. Kelimeyi doğru telaffuz ettiğimi umuyordum. "Naiad'lar suyla, Dryad'lar da ağaçlarla ilgilidir, doğru mu? O zaman neden bir Maenad ve neden ormanda? Maenad'lar, Baküs perileri değil mi? Tanrı Baküs'e tapan, onun tarafından delirtilmiş kadınlar değiller mi?"

Kısa bir sessizlikten sonra "Sookie, kim bilir sende daha ne cevherler gizli," dedi Eric. Bu bilgileri ucuz macera dergilerinden edindiğimi ona söylemedim tabii. Yunan mitolojisini orijinal dilinden okuduğum eski eserlerden öğrendiğimi sanmasına izin verdim. Bunun kimseye bir zararı olmazdı.

Chow "Tanrı Baküs bazı kadınların içine öylesine fazla girdi ki, onlar da ölümsüz oldu ya da ölümsüzlüğe çok yaklaştı. Baküs, Üzüm Tanrısı olduğu için barlar Maenad'ların çok ilgisini çeker. Aslında o kadar ilgilerini çeker ki, karanlığa ait başka hiçbir yaratığın bu işe burnunu sokmasını istemezler. Alkol tüketimiyle ortaya çıkan şiddetin kendilerine ait olduğuna inanırlar. Artık tanrılarına resmen tapan kimse kalmadığından dolayı, sadece bu kavramdan beslenirler. Ayrıca gurur ve kibir de onları çeker."

Sonunda jeton düştü. Bill de, ben de o sırada kendimizi fazlasıyla gururlu hissetmiyor muyduk?

"Bu bölgede bir Maenad olduğuna dair dedikodular duymuştuk," dedi Eric. "Tabii bunlar dedikodudan ibaretti. Ta ki Bill seni buraya getirene kadar."

"Peki o zaman Maenad sizi neye karşı uyardı? Ya da ne istiyordu?"

"Haraç," dedi Pam. "Öyle sanıyoruz."

"Ne tür bir haraç?"

Pam omuz silkti. Başka bir yanıt alamayacak gibiydim.

"Aksi takdirde?" diye sordum. Yine dik dik baktılar. Derin bir bıkkınlıkla iç geçirdim. "Yani ona haraç vermezseniz size ne yapar?"

"Delilik gönderir." Bill'in sesi endişeli gibiydi.

"Bara mı? Merlotte'a mı?" Gerçi bölgede bir sürü bar vardı.

Vampirler göz ucuyla birbirine baktı.

"Ya da aramızdan birinin içine sokar," dedi Chow. "Bu daha önce oldu. St. Petersburg, 1876'daki Cadılar Bayramı Katliamı."

Hepsi de kasvetli yüzlerle başını salladı. "Ben oradaydım," dedi Eric. "Yirmi kişi ortalığı ancak temizleyebildik. Gregory'yi kazıkla öldürmek zorunda kaldık. Bunun için de hepimiz seferber olduk. Maenad Phryne ise olaydan sonra haracını aldı, bundan emin olabilirsin."

Vampirlerin aralarından birini kazıklaması için, olayların gerçekten çok ciddi bir boyuta varması gerekiyordu. Eric bir zamanlar ondan bir şeyler çalan bir vampiri kazıklamıştı ve Bill'in anlattığına göre çok ağır bir cezaya katlanmak zorunda kalmıştı. Bu vampirin kim olduğunu Bill bana söylememişti ama bazı şeyleri bilmeden de yaşayabileceğimi düşünüyordum.

"Yani bu Maenad'a haraç verecek misiniz?"

Bu konuda fikir alışverişi yaptıklarını görebiliyordum. "Evet," dedi Eric. "Öyle yapsak iyi olur."

"Sanırım Maenad'ları öldürmek oldukça zordur," dedi Bill soru sorar bir tonla.

Eric ürperdi. "Evet," dedi. "Evet, öyle."

BON TEMPS'E DÖNERKEN Bill ve ben arabada sessiz sessiz oturduk. Akşamla ilgili sormam gereken yüzlerce soru olmasına rağmen yorgunluktan ölüyordum.

"Sam'in bunu bilmesi gerekiyor," dedim evimin dışında durduğumuzda.

Bill kapımı açmak için arabadan indi. "Neden Sookie?" Elimi tutup beni arabadan çıkardı, zorlukla yürüdüğümün farkındaydı.

"Çünkü..." Sonra susup kaldım. Bill, Sam'in de doğaüstü olduğunu biliyordu ama bunu hatırlatmak istemedim. Sam'in de bir barı vardı ve saldırıya uğradığımız yer, Shreveport'a nazaran Bon Temps'e daha yakındı.

"Tamam, onun da bir barı var ama tehlikede olduğunu sanmıyorum. Meanad, mesajının Eric için olduğunu söylemedi mi?"

Bu doğruydu.

"Sam'i çok fazla düşünüyorsun," dedi Bill.

Ağzım açık kaldı. "Kıskanıyor musun?" Diğer vampirler bana ilgi gösterdiğinde Bill gerginleşiyordu, evet, ama bunun bölgesini savunmakla ilgili olduğunu düşünmüştüm. Bu yeni gelişmeyle ilgili nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Daha önce bu tür bir kıskançlıkla hiç karşılaşmamıştım.

Bill cevap vermedi.

"Hmm," dedim düşünceli bir biçimde. "Vay vay vay." Bill merdivenlerden yukarı çıkıp evime ve yıllar evvel büyükanneme ait olan yatak odama girmem için bana yardım ederken kendi kendime gülümsüyordum. Artık duvarlar açık sarı, döşemeler ve perdeler parlak çiçek desenli, kirli beyazdı. Yatağın üstünde, odanın geri kalanıyla uyum sağlayan bir yatak örtüsü vardı.

Banyoya gidip dişlerimi fırçaladım ve diğer ihtiyaçlarımı gördüm. Dışarı çıktığımda üzerimde hala Eric'in gömleği vardı.

"Çıkar şunu," dedi Bill.

"Bak, normalde, şu an çok istekli olabilirdim ama bu gece..."

"Üzerinde onun gömleğini görmeye dayanamıyorum."

Vay vay vay. Buna kolayca alışabilirdim. Ama bunu çok uç noktalara taşırsa, acayip sıkıcı da olabilirdi.

"Ah pekala," dedim metrelerce öteden duyabileceği hafif bir iç geçiriş eşliğinde. "Sanırım gömleği çıkarsam iyi olacak." Yavaşça düğmeleri açarken Bill'in gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Gömleği her düğmede hafif hafif aşağı indirip Pam'in beyaz iç çamaşırıyla kaldım.

"Ah," dedi Bill nefes nefese. Eh, bu da benim için yeterli bir haraç olmuştu. Maenad'ların canı cehenneme, Bill'in bakışları bana kendimi bir tanrıça gibi hissettiriyordu.

Belki bir sonraki boş günümde Ruston'daki iç çamaşır mağazası Foxy Femme'ye uğrayabilirdim. Belki de Bill'in yeni aldığı alışveriş merkezinde kadın iç çamaşırı satan bir yer de var mı diye bakardım.

SAM'E DALLAS'A GİTMEK zorunda olduğumu söylemek kolay değildi. Büyükannemi kaybettiğimde Sam bana mükemmel destek olmuştu. O benim için iyi bir arkadaş, harika bir patron ve arada sırada da cinsel bir fanteziydi. Ona sadece küçük bir tatil istediğimi söyledim. Daha önce hiç böyle bir isteğim olmamıştı. Bu yüzden Sam olanları az çok tahmin etmiş ve bu da hiç hoşuna gitmemişti. Parlak mavi gözleri öfkeli gibiydi. Yüzü taş kesmişti. Hatta kızıl saçları sanki ürperiyordu. Açık açık söylemekten kendini alıkoysa da

Bill'in benim Dallas'a gidişime karşı çıkması gerektiğini düşünüyordu. Sam vampirlerle yaptığım anlaşmayı bilmiyordu ve benim tanıdığım vampirler içinde Sam'in bir şekil-değiştirici olduğunu farkeden tek vampir de Bill'di. Ve ben de bunu Bill'e hatırlatmamaya çalışıyordum. Bill'in Sam'i şu anda olduğundan daha fazla düşünmesini istemiyordum. Bill, Sam'in düşmanı olduğuna karar verebilirdi ve ben bunu hiç istemiyordum. Bill kötü bir düşmandı.

Yıllarca insanların zihinlerinin gizli köşelerini okuduktan sonra, sır tutmakta ve duygularımı yüzümden belli etmemek konusunda oldukça iyi bir hale gelmiştim. Ama Bill'i ve Sam'i birbirinden ayrı tutmanın beni oldukça zorladığını da itiraf etmeliyim.

Sam bana izin vermeyi kabul ettikten sonra koltuğunda arkasına yaslandı, sırım gibi bedenine yalıçapkını mavisi bir Merlotte tişörtü giymişti. Pantolonu eski ama temizdi. Çizmeleri demir pençeli ve eski modaydı. Sam'in masasının önündeki ziyaretçi koltuğunda otururken arkamda bir kapı çarptı. Biri bizi kapının arkasından dinliyor olamazdı, çünkü bar her zamanki gibi çok gürültülüydü. Müzik kutusu zydeco melodileriyle vızıldıyor, sarhoş müşteriler haykırarak konuşuyordu. Yine de insan Maenad'lar gibi bir konudan sözederken sesini alçaltma ihtiyacı duyuyor, ben de masaya eğildim.

Sam de hemen aynı şeyi yaptı ve elini onun koluna koyarak fısıldadım. "Sam, Shreveport yolunun üzerinde bir

Maenad var." Sam önce boş gözlerle baktı, ardından kahkahalara boğuldu.

Sam beni çılgına çeviren bir üç dakika boyunca kendini toparlamayı başaramadı. "Üzgünüm," deyip duruyor ve sonra yeniden kahkahalarla gülüyordu. Özellikle de başlatan sizseniz, bir kahkaha krizinin ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin edersiniz. Sonra Sam masasının etrafından dolanıp yanıma geldi. Hala kıkırdamasını bastırmaya çalışıyordu. O ayakta olduğu için, ben de kalktım. Tepemden dumanlar çıkıyor olmalıydı. Omuzlarımdan tuttu. "Üzgünüm Sookie," diye tekrar etti. "Hiç görmedim ama kötü olduklarını duymuştum. Bu seni neden ilgilendiriyor? Maenad işte."

"Çünkü bu Maenad pek de mutlu değildi. Sırtımdaki yara izlerini görseydin, bunu sen de kolayca anlardın," diye çıkıştım. Bu kez yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Yaralandın mı? Bu ne zaman oldu?"

Ona hikayeyi anlattım. Tabii dramatik yanlarını biraz yumuşattım ve Shreveport'taki vampirler tarafından iyileştirilme seansının ayrıntılarını atladım. Yine de yara izlerini görmek istedi. Arkamı döndüm ve o da tişörtümü sütyenime kadar kaldırdı. Sam ses çıkarmadı ama sırtımda bir dokunuş hissettim ve bir saniye sonra farkettim ki sırtımı öpüyordu. Ürperdim. Tişörtümü tekrar izlerin üzerine indirdi ve beni kendine çevirdi.

"Çok üzgünüm," dedi samimiyetle. Artık gülmüyordu, hatta yüzü artık gülmeye çok uzaktı. Aslında bana çok yakın duruyordu. Teninden yayılan elektriği hissediyor, kollarındaki tüylerde çatırdamasını duyabiliyordum.

Derin bir nefes aldım. "Dikkatini sana yöneltteceğinden korkuyorum," diye açıkladım. "Maenad'lar haraç olarak ne ister Sam?"

"Annem babama onların gururlu erkekleri sevdiğini söylerdi," dedi ve bir an için benimle yine dalga geçtiğini sandım. Ama yüzüne baktım ve gayet ciddi olduğunu hemen anladım. "Maenad'ların gururlu bir erkeği yok etmekten daha çok sevdiği bir şey yoktur."

"Iyk," dedim. "Onları tatmin edecek başka bir şey yok mu?"

"Büyük avlar. Ayı, kaplan falan."

"Louisiana'da kaplan bulmak pek kolay olmayabilir. Ayı bulabiliriz ama bir Maenad'ın toprağına nasıl girilir?" Bunu bir süre düşündüm ama herhangi bir cevap bulamadım. "Sanırım avını canlı isterdi," dedim soru sorarcasına.

Sorun üzerine düşünmek yerine beni izlemekte olan Sam başıyla onayladı ve sonra uzanıp beni öptü.

Bunu önceden tahmin etmem gerekirdi.

Bedeni hiçbir zaman fazla ısınmayan Bill'e nazaran çok daha sıcaktı. Sam'in dudakları ve dili ateş gibiydi. Öpücük derin, şehvetli ve beklenmedikti. Birinden hiç beklemedi-

ğiniz bir hediye alıp sonra ona ne kadar ihtiyacınız olduğunu farketmeniz gibiydi. Kollarını bana dolamıştı. Ben de ona... Ben dünyaya geri dönene kadar tüm ateşimizle öpüştük.

Sonra geri çekildim ve o da kafasını yavaşça benimkinden çekip ayırdı.

"Gerçekten bir süre kasabadan ayrılmaya ihtiyacım var," dedim.

"Üzgünüm Sookie ama bunu yapmak için yıllardır bekliyordum."

Bu sözlere verebileceğim bir dolu karşılık vardı. Ama ben tüm dikkatimi ve kararlılığımı topladım, en temel cevabı vermeyi seçtim. "Sam, biliyorsun ben..."

"Bill'e aşıksın," diye cümlemi tamamladı.

Bill'e aşık olup olmadığımdan emin değildim ama evet, onu seviyordum ve ona bağlanmıştım. Bunu daha da karmaşık bir hale getirmemek için başımla onayladım.

Sam'in de düşüncelerini açık açık okuyamıyordum, çünkü o da doğaüstü bir varlıktı. Ama Sam'in tüm varlığından dalga dalga yayılan öfke ve özlemi farketmemek için telepatik olarak tamamen kör olmak gerekirdi.

"Sana anlatmaya çalıştığım şey," dedim, bir dakika kadar sonra. Bu sırada birbirimizden ayrılmış, birer adım geri atmıştık. "Eğer bu Maenad barlara karşı özel bir ilgi besliyorsa, burası da tam olarak insan sayılamayacak biri tarafından

yönetilen bir bar. Tıpkı Eric'in Shreveport'taki barı gibi. Yani dikkatli olsan iyi olur."

Sam onu uyarıyor olduğum için umutlanır gibi olmuştu. "Bunu bana söylediğin için teşekkürler Sookie. Bir sonraki değişimimde ormanda dikkatli olacağım."

Sam'in bu şekil-değiştirme maceralarından birinde bir Maenad'a rastlayabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu manzarayı gözümün önüne getirirince koltuğa çöktüm.

"Ah hayır," dedim samimi bir sesle. "Hiç değişme."

"Dört gün sonra dolunay var," dedi Sam takvime bakarak. "Değişmek zorunda kalacağım. Şimdiden o gece yerime bakması için Terry'yi ayarladım."

"Ona ne dedin?"

"Ona hep bir randevum olduğunu söylerim. Ondan bunu her istediğimde takvime bakıp dolunay olduğunu farkettiğini sanmıyorum."

"Bu da bir şeydir. Polisler Lafayette hakkında daha fazla soru sormak için geldi mi?"

"Hayır." Sam kafasını iki yana salladı. "Ben de Lafayette'in bir arkadaşını işe aldım. Khan."

"Sher Khan'daki[3] Khan mı?"

"Chaka Khan'daki[4] Khan."

---

3 ÇN: Rudyard Kipling'in *Orman Kitabı* isimli, çizgi filme ve sinemaya da uyarlanan romanındaki bir karakter. Kötü Kaplan.

4 ÇN: Amerikalı bir ses sanatçısı.

"Peki ama aşçılıktan anlıyor mu?"

"Shrimp Boat'tan atılmış."

"Neden?"

"Anladığım kadarıyla sanatçı tabiatından dolayı."

"Buralarda fazla rağbet gören bir şey değil," dedim kapı tokmağına uzanıp. O beklenmedik andan sonra, Sam'le biraz konuşup ilişkimizi normalleştirdiğimize memnundum. Aslında daha önce de bir kez öpüşmüştük. Aylar önceki tek randevumuzun ardından Sam beni eve bıraktığında. Sam benim patronumdu ve patronunuzla bir şeyler yaşamak hiçbir zaman iyi bir fikir değildir. Hele erkek arkadaşınız bir vampirken bunu yapmak daha da kötü bir fikirdir. Sam'in bir an önce bir kadın bulması gerekiyordu.

Gergin olduğumda gülümserim. "İşe döneyim," dedikten sonra çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. Sam'in ofisinde olanlarla ilgili bir duygu karmaşası yaşıyordum ama hepsini aklımdan attım ve içki servisi yapmaya hazırlandım.

O akşam Merlotte'taki kalabalıkta garip olan bir şey yoktu. Erkek kardeşimin arkadaşı Hoyt Fortenberry ahbaplarıyla içki içiyordu. Daha ziyade üniformasıyla görmeye alışık olduğum Kevin Prior, Hoyt'la oturuyordu ama pek de mutlu bir akşam geçirmiyordu. Ortağı Kenya ile ekip arabasında olmayı yeğliyordu. Ağabeyim Jason giderek daha sık birlikte olmaya başladığı kol süsü Liz Barrett'la birlikte göründü. Liz her zaman beni gördüğüne sevinmiş gibi davranırdı ama hiçbir zaman kendini bana sevdirmeye çalışmazdı, ki bu da benim nazarımda puanını yükselten şeylerden biriydi. Büyükannem, Jason'ın Liz'le bu kadar sık çıktığını görseydi mutlu olurdu. Jason yıllardır bu sahnelerin yıldızı olmuştu ama artık yüzü eskimeye başlamıştı. Sonuçta Bon Temps ve civarındaki kadın sayısı sonsuz değildi. Jason bu havuzda yıllardır avlanıyordu. Artık stok yapması gerekiyordu.

Ayrıca Liz, Jason'ın kanunla yaşadığı küçük zıtlaşmaları da umursamıyor gibiydi.

Jason "Küçük kızkardeşim benim!" diye beni selamladı. "Bana ve Liz'e birer yedi-yedilik[5] getirir misin?"

"Memnuniyetle," dedim gülümseyerek. Kendimi bir iyimserlik dalgasına bırakarak Liz'in düşüncelerini dinledim. Jason'ın yakınlarda kendisine evlenme teklif etmesini bekliyordu. Ayrıca hamile olduğundan da neredeyse emindi.

Neyse ki gizlice öğrendiklerini hakkındaki fikirlerini saklama konusunda kendimi eğitmiştim. Onlara içkilerini götürürken düşüncelerini daha fazla duymamak için kalkanlarımı inik tutmaya ve kendimi yaptığım işe vermeye çalıştım. Bir telepat olmanın en kötü yanı, insanların yüksek sesle söylemek istemediği düşüncelerinin çoğunun gerçekten de diğer insanların bilmek isteyeceği türden şeyler

5 ÇN: *Seagram's 7 Crown* ve *7-Up* ile yapılan bir kokteyl.

"Peki ama aşçılıktan anlıyor mu?"

"Shrimp Boat'tan atılmış."

"Neden?"

"Anladığım kadarıyla sanatçı tabiatından dolayı."

"Buralarda fazla rağbet gören bir şey değil," dedim kapı tokmağına uzanıp. O beklenmedik andan sonra, Sam'le biraz konuşup ilişkimizi normalleştirdiğimize memnundum. Aslında daha önce de bir kez öpüşmüştük. Aylar önceki tek randevumuzun ardından Sam beni eve bıraktığında. Sam benim patronumdu ve patronunuzla bir şeyler yaşamak hiçbir zaman iyi bir fikir değildir. Hele erkek arkadaşınız bir vampirken bunu yapmak daha da kötü bir fikirdir. Sam'in bir an önce bir kadın bulması gerekiyordu.

Gergin olduğumda gülümserim. "İşe döneyim," dedikten sonra çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken yüzümde kocaman bir sırıtış vardı. Sam'in ofisinde olanlarla ilgili bir duygu karmaşası yaşıyordum ama hepsini aklımdan attım ve içki servisi yapmaya hazırlandım.

O akşam Merlotte'taki kalabalıkta garip olan bir şey yoktu. Erkek kardeşimin arkadaşı Hoyt Fortenberry alıbaplarıyla içki içiyordu. Daha ziyade üniformasıyla görmeye alışık olduğum Kevin Prior, Hoyt'la oturuyordu ama pek de mutlu bir akşam geçirmiyordu. Ortağı Kenya ile ekip arabasında olmayı yeğliyordu. Ağabeyim Jason giderek daha sık birlikte olmaya başladığı kol süsü Liz Barrett'la birlikte göründü. Liz her zaman beni gördüğüne sevinmiş gibi davranırdı ama hiçbir zaman kendini bana sevdirmeye çalışmazdı, ki bu da benim nazarımda puanını yükselten şeylerden biriydi. Büyükannem, Jason'ın Liz'le bu kadar sık çıktığını görseydi mutlu olurdu. Jason yıllardır bu sahnelerin yıldızı olmuştu ama artık yüzü eskimeye başlamıştı. Sonuçta Bon Temps ve civarındaki kadın sayısı sonsuz değildi. Jason bu havuzda yıllardır avlanıyordu. Artık stok yapması gerekiyordu.

Ayrıca Liz, Jason'ın kanunla yaşadığı küçük zıtlaşmaları da umursamıyor gibiydi.

Jason "Küçük kızkardeşim benim!" diye beni selamladı. "Bana ve Liz'e birer yedi-yedilik[5] getirir misin?"

"Memnuniyetle," dedim gülümseyerek. Kendimi bir iyimserlik dalgasına bırakarak Liz'in düşüncelerini dinledim. Jason'ın yakınlarda kendisine evlenme teklif etmesini bekliyordu. Ayrıca hamile olduğundan da neredeyse emindi.

Neyse ki gizlice öğrendiklerini hakkındaki fikirlerimi saklama konusunda kendimi eğitmiştim. Onlara içkilerini götürürken düşüncelerini daha fazla duymamak için kalkanlarımı inik tutmaya ve kendimi yaptığım işe vermeye çalıştım. Bir telepat olmanın en kötü yanı, insanların yüksek sesle söylemek istemediği düşüncelerinin çoğunun gerçekten de diğer insanların bilmek istemeyeceği türden şeyler

5 ÇN: *Seagram's 7 Crown* ve *7-Up* ile yapılan bir kokteyl.

olması. Ya da bilmek istememesi gereken şeyler. Bir devenin nefesini kesecek sırlar duydum ve inanın bana şimdiye kadar hiçbiri işime yaramadı.

Eğer Liz hamileyse, babası her kim olursa olsun ihtiyacı olan en son şey içkiydi.

Onu dikkatle izledim. Bardağından küçük yudumlar alıyordu. Anlaşılmasın diye bardağını kısmen eliyle kapatmıştı. Jason'la bir süre muhabbet ettiler. Sonra Hoyt çağırınca, Jason liseden arkadaşına dönmek için taburesini çevirdi. Liz içkisine baktı. Bir dikişte bitirmek istiyordu. Sonra ben yaklaştım ve eski bardağını alıp içinde sadece 7-Up olan benzer bir kadehle değiştirdim.

Liz'in büyük kahverengi gözleri şaşkınlıkla bana dikildi. "Senin için iyi değil," dedim son derece sessiz bir şekilde. Liz'in kumral teni mümkün mertebe beyazladı. "Sen iyi birisin," dedim. Ona neden burnumu soktuğumu, öğrendiğim şeyler karşısında kişisel kuralımı çiğneyip neden sinsilik ettiğimi anlatmaya çalışıyordum. "Sen iyi birisin, bu işi kıvırabilirsin."

Jason tam o sırada arkasını döndü ve ben de masaların birinden bir bira siparisi aldım. Çağrıya cevap ermek için harekete geçtiğimde, kapıda Portia Bellefleur'ü gördüm. Portia karanlık barda gözlerini kısmış birilerini arıyordu. Aradığı kişinin ben olduğumu öğrendiğimde bayağı şaşırdım.

"Sookie, bir dakikan var mı?" diye sordu.

Portia ile o güne kadar yaptığımız kişisel konuşmalar bir elin parmaklarını geçmezdi. O an aklında ne olduğunu tahmin bile edemiyordum.

"Şuraya otur," dedim benim baktığım taraftaki boş masalardan birini göstererek. "Bir dakika içinde yanına geleceğim."

"Ah tamam. Ben de sanırım bir kadeh şarap ısmarlasam iyi olur. Merlot."

"Hemen getiriyorum." Şarabı dikkatle kadehe, kadehi de bir tepsiye koydum. Şöyle bir etrafa bakıp tüm müşterilerimin memnuniyetinden emin olduktan sonra Portia'nın karşısına oturdum. İskemlenin ucuna tünedim ki, içki isteyen bir müşteri kalkmaya hazır olduğumu anlasın.

"Senin için ne yapabilirim?" Atkuyruğunun durumunu kontrol ettikten sonra Portia'ya gülümsedim.

Şarap kadehiyle ilgiliymiş gibi görünüyordu. Parmaklarının arasında döndürüp duruyordu. Sonra bir yudum alıp altlığın tam merkezine yerleştirdi. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Hiç şaşırma Sherlock! Portia ile daha önce iki cümleden uzun bir kişisel konuşma yapmamıştım. Benden bir şey isteyeceği zaten belliydi.

"Dur da tahmin edeyim. Kardeşin seni, benden bardaki insanların düşüncelerini dinlememi istemen için gönderdi. Lafayette'in katıldığı şu seks partisiyle ilgili ayrıntılar bulabilmek için." Bunu tahmin etmek çok zor değildi.

Portia utanmış göründü ama kararlıydı da. "Eğer başı çok ciddi belada olmasaydı, bunu senden asla istemezdi."

"Bunu benden asla istemezdi, çünkü benden hiç hoşlanmıyor. Oysa ben tüm ömrüm boyunca ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım. Ama şimdi benden yardım istiyor, çünkü bana ihtiyacı var."

Portia'nın açık teni yavaş yavaş kızarıyordu. Ağabeyiyle yaşadığım sorunları ona yıkarak adil davranmadığımı biliyordum ama sonuçta onun elçiliğini yapıyordu ve elçilere ne olduğunu da herkes bilir. Geçen gece bana verilen mesaj taşıma görevini düşündüm de, acaba şimdi kendimi şanslı mı hissetmeliydim?

"Bunu ben istemedim," diye mırıldandı. Aslında asıl gururunu kıran bir garson parçasından, bir Stackhouse'dan yardım istemek zorunda kalmaktı.

Hiç kimse benim küçük 'yeteneğimden' hoşnut değildi. Kimse kendi üzerinde kullanmamı istemezdi. Ama herkes kendine faydası olacak bir şeyler bulmam için kullanmamı isterdi. Benim ne hissettiğim, bardaki müşterilerin rahatsız edici ve çoğu da benden istenen bilgiyle alakasız düşünceleri arasında dolanmaktan rahatsız olup olmadığım kimsenin umrunda değildi.

"Belki de yakınlarda Andy'nin ağabeyimi cinayetten tutukladığını unutmuşsundur." Tabii ki sonunda Jason'ı bırakmı[illegible]runda kalmıştı, yine de...

Eğer Portia biraz daha kızarırsa ateş çıkaracaktı. "O zaman boş ver gitsin," dedi tüm gururunu toparlayarak. "Senin gibi bir ucubenin yardımına zaten ihtiyacımız yok."

Onun bam teline basmış olmalıydım, zira Portia samimi olmasa bile her zaman nazikti.

"Beni dinle Portia Bellefleur. Birazcık dinleyeceğim. Senin için ya da ağabeyin için değil. Sırf Lafayette'i sevdiğim için. O benim arkadaşımdı ve her zaman bana senden de, Andy'den de daha iyi davranırdı."

"Senden hoşlanmıyorum."

"Umrumda bile değil."

"Sevgilim, bir sorun mu var?" diye sordu arkamdan gelen sakin bir ses.

Bill. Zihnimle geriye doğru uzandım ve hemen arkamdaki o rahatlatıcı boşluğa dokundum. Diğer zihinler kavanozdaki arılar gibi vızıldarken Bill'inki boş bir fanus gibiydi. Harikaydı. Portia aniden yerinden fırladı. Öyle ki neredeyse taburesi arkaya yuvarlanacaktı. Sanki zehirli bir yılan fılanmış gibi Bill'den çok korkuyordu.

"Sadece Portia benden bir iyilik istiyordu," dedim yavaşça. Üçlü gurubumuzun kalabalığın ilgisini çektiğini de o anda farkettim.

"Karşılık olarak Bellefleur'ler şimdiye kadar sana ne gibi iyiliklerde bulundular?" diye sordu Bill. Portia aniden yerinden fırladı, masaların etrafından dolaşıp barın dışına doğru

yürüdü. Bill onun gidişini izlerken yüzünde çok acayip bir tatmin ifadesi vardı.

"Şimdi bunun ne anlama geldiğini bulmak zorundayım," dedim ve arkaya kaykılıp onun bedenine yaslandım. Kolları bedenimi sardı, beni kendine doğru çekti. Bir ağaç tarafından sarmalanmak gibiydi.

"Dallas'taki vampirlerle anlaşma tamamlandı," dedi Bill. "Yarın akşam yola çıkmaya hazır mısın?"

"Ya sen?"

"Ben de tabutumun içinde uçabilirim. Tabii eğer havaalanında uçağa alınıp sonra da indirilmemi sağlayabilirsen. O zaman Dallas vampirlerinin bizden ne istediğini anlamak için önümüzde uzun bir gece olur."

"Yani seni havaalanına kadar bir cenaze arabasında mı götürmem gerekiyor?"

"Hayır sevgilim. Sadece sen orada ol yeter. Böyle şeyleri ayarlayan bir nakliye şirketi var."

"Vampirler gündüz vakti bir yerlere yolculuk edebilsin diye mi?"

"Evet, ehliyetli ve anlaşmalılar."

Bunu biraz düşünmem gerekiyordu. "Bir şişe ister misin? Sam ısıtıcıya birkaç tane koymuştu."

"Evet lütfen, biraz 0 Rh pozitif istiyorum."

Benim kan grubum. Ne tatlı. Bill'e gülümsedim ama bu her zamanki samimiyetsiz sırıtışım değil kalpten gelen bir

gülücüktü. Çift olarak yaşadığımız sorunlara rağmen ona sahip olduğum için şanslıydım. Başka birini öptüğüme inanamıyordum. Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Bill de bana gülümsedi. Beni gördüğüne memnun olduğu için aklımdan geçenleri pek farketmemişti. "Ne zaman çıkacaksın?" diye sordu bana yaklaşarak.

Saatime baktım. "Yarım saat içinde," diye cevap verdim.

"Seni bekliyorum." Portia'nın boşalttığı tabureye oturdu ve ben de ona acele bir şişe kan getirdim.

Kevin onunla konuşmak için yaklaştı ve sonunda o da masaya oturdu. Aralarında geçen konuşmadan parçalar yakalayacak kadar yakındaydım. Küçük kasabamızda görülen suç türleri, gaz fiyatları ve gelecek seçimlerde kimin şerif seçileceği gibi konuları konuşuyorlardı. Çok normaldi! Gururla gülümsedim. Bill, Merlotte'a ilk geldiğinde ortam nasıl da gergindi. Artık içeri girip çıkan insanlar Bill'e 'merhaba' diyor ya da sadece başıyla selam veriyor ama olağan davranıyordu. Sosyal sorunlar bir yana, vampirlerin uğraşmak zorunda olduğu zaten bir sürü yasal problem vardı.

Bill o gece beni arabayla eve bırakırken heyecanlı gibiydi. Dallas'a gideceği için mutlu olduğunu farkedene kadar bunun sebebini anlayamamıştım.

"Ne bu heves?" diye sordum. Bu ani seyahat aşkına şaşırmış ve pek de memnun olmamıştım.

"Yıllarca oradan oraya seyahat edip durdum. Bon Temps'te geçirdiğim bu birkaç ay harikaydı ama," dedi uzanıp elimi okşarken, "doğal olarak kendi türümden olanları ziyaret etmek de istiyorum. Shreveport'taki vampirlerin üzerinde çok fazla nüfuzu var. Bu yüzden onların yanında pek rahat değilim."

"Halka açılmadan önce de vampirler bu denli organize miydi?" Vampir toplumu hakkında fazla soru sormamaya çalışırdım, çünkü Bill'in nasıl tepki vereceğini bilemezdim ama bu kez çok meraklanmıştım.

"Bu şekilde değil," dedi sorumu geçiştirmeye çalışarak. Bunun ondan alacağım en iyi cevap olduğunu biliyordum, hafifçe iç geçirdim. Bay Gizemli, ne olacak! Vampirler hala sır doluydu. Hiçbir doktor onları muayene edemiyor ve askere de alınamıyorlardı. Bu yasal ödünlere karşılık, Amerikan halkı da doktor ve hemşire olan vampirlerin (ki bunların sayısı hiç de az değildi) stetoskoplarını duvara asması gerektiğine karar vermişti, çünkü insanlar sağlıklarını bu kan emicilerin eline teslim etmekten huzursuzdu. Tüm bu sırlara rağmen insanların bildiği kadarıyla vampirizm, aralarında sarmısak ve güneş ışığının da bulunduğu bir dizi maddeye karşı gelişmiş çok ciddi bir alerjiden ibaretti.

Her ne kadar biraz tuhaf da olsam, neticede ben de bir insandım ve sanırım ben biraz daha fazlasını biliyordum. Bill'in bir tür hastalığı olduğuna inandığım günlerde, aslında daha mutluydum. Ama artık mitoloji ve efsaneler diyarına hapsettiğimiz birtakım yaratıkların, ortaya çıkıp gerçekliklerini ispat etmek gibi kötü bir huya sahip olduğunu biliyordum. Mesela Maenad'ı ele alalım. Eski Yunan'a ait bir efsanenin Kuzey Louisiana ormanlarında dolandığını kim inanırdı ki?

Büyükannemin çamaşırları asarken söylediği bir şarkıda dendiği gibi, belki de bahçenin kuytu bir köşesinde gerçekten periler yaşıyordu.

"Sookie?" Bill'in sesi nazik bir şekilde ısrarlıydı.

"Ne?"

"Derin derin ne düşünüyorsun?"

"Sadece gelecekte neler olacağını merak ediyordum," dedim belirsiz bir tonda. "Bir de uçuşu. Ne zaman havaalanında olmam gerektiği ve orada yapacağım ayarlamalar konusunda bana bilgi vermelisin. Ayrıca yanıma ne tür giysiler almalıyım?"

Evimin önündeki patikaya geldiğimizde Bill'in bu konuyu kafasında evirip çevirdiğini ve ricamı ciddiye aldığını görebiliyordum. İşte bu da birçok iyi yönünden biriydi.

"Aslında valizlerini hazırlamadan önce," dedi kara gözlerinde belirgin bir kasvetle, "konuşmamız gereken bir şey var."

"Ne?" Yatak odamın tam ortasında durmuş, açık dolaptan içeriye bakıyordum. Konuşmaya devam etti.

"Rahatlama teknikleri?"

Aniden dönüp ona baktım, ellerim belimdeydi. "Sen ne den bahsediyorsun?"

"Bundan." Aniden Rhett Butler tarzında beni kucağına alıp ayaklarımı yerden kesti. Üzerimde kırmızı bir sabahlık vardı ama Bill her zamanki gibi kendimi güzel hissetmemi sağlıyordu. O sırada Scarlett O'Hara kadar güzel ve unutulmaz hissediyordum. Beni merdivenlerden çıkarmak zorunda da değildi, yatak çok yakındı. Bazı sabahlar Bill bu işi öyle ağırdan alırdı ki, o son noktayı beklerken çığlık atmaya başlayacağımı sanırdım. Ama bu gece yaklaşan seyahat nedeniyle heyecanlanan Bill'in hızında büyük bir yükselme vardı. Tünelin sonuna beraber ulaşıp bedenlerimiz artçılarla sarsılırken Dallas'taki vampirlerin ilişkimiz hakkında ne düşüneceğini merak ettim.

Dallas'a hayatımda sadece bir kez gitmiştim. Six Flags'a bir okul gezisi vardı ve pek de harika zaman geçirmemiştim. O sınıflar zihnimi dış dünyada uçuşan düşüncelerden korumak konusunda şimdiki kadar başarılı olmadığım için, en iyi arkadaşım Marianne ve yine bizim sınıftan Dennis Engelbright arasındaki ilişkiyi öğrenmek benim için çok beklenmedik olmuştu. Ayrıca daha önce evden de hiç uzaklaşmamıştım.

Katı bir şekilde *Bu kez farklı olacak,* dedim kendi kendime. Dallas'taki vampirlerin daveti üzerine gidiyordum. Bu

büyüleyici bir şey değil de neydi? Eşsiz yeteneklerime ihtiyaçları vardı. Farklılığımı bir tür sakatlık gibi ifade etmemek konusunda dikkatli olmalıydım. Telepati yeteneğimi kullanmayı öğrenmiştim. Duyarlılığım artmıştı ve artık tahminlerim daha isabetliydi. Üstelik şimdi yanımda bir erkeğim vardı. Kimse beni yarı yolda bırakmayacaktı.

Yine de uyumadan önce geçmiş için birkaç damla gözyaşı döktüğümü itiraf etmeliyim.

4

DALLAS'TA HAVAALANININ kaldırımındaki bekleyiş cehennem kadar sıcaktı. Kısa süren sonbaharım yine yaza dönüvermişti. Dallas'ın Fort Worth Havalanı'nda esen alev alev rüzgar, sanki içinde tüm sesleri ve kokuları da taşıyor gibiydi. Taşıtların motor sesi ve yakıt kokusu, kargonun indirileceği rampanın dibine çöküp birikiyordu adeta. Ben normal bir ticari uçakla uçmuştum, Bill ise özel bir kargo uçağıyla gelmişti.

Koltuk altlarımı kuru tutmak için ceketimi yellediğim sırada yanıma bir Katolik rahip yaklaştı.

Giydiği yakalığa o kadar saygı duyuyordum ki, kimseyle konuşmak istemesem de yaklaşmasına itiraz etmedim. Benim için yepyeni olan bir deneyimden henüz çıkmıştım ve önümde daha bir sürü engel vardı.

"Size yardımcı olabilir miyim? Durumunuz dikkatimi çekti, kusuruma bakmayın," dedi ufak tefek adam. Rahip siyahları içindeki bu mütevazı adamın sesi sevecen ve yardımseverdi. Ayrıca yabancılara kolayca yaklaşıp her zaman nezaketle karşılanmaya alışkın birinin güveni içindeydi. Bir rahip için pek de 'uygun' olmadığını düşündüğüm bir saç kesimine sahipti. Kahverengi saçları hafif uzun ve karışıktı, bir de bıyığı vardı. Ama bu ayrıntıları zorlukla farketmiştim.

"Durumum mu?" diye sordum. Sözlerine pek de dikkat etmemiştim. Tam o anda kargo kapısının hemen köşesinden tabutun cilalı tahtasını gördüm. Bill çok eski kafalıydı. Böyle bir yolculuk için metal çok daha iyi olabilirdi. Üniformalı görevliler tabutu rampanın üzerinde itiyordu. Aslında bir çeşit tekerlek filan kullansalar çok iyi olurdu. Bill'e tabutun bir çizik bile almadan yerine ulaşacağına dair söz vermişlerdi. Ayrıca arkamda da tabuta yapılacak herhangi bir fanatik saldırıyı engellemek için silahlı muhafızlar duruyordu. Anubis Havayolları'nın ilanındaki ekstralardan biri de buydu. Ayrıca Bill'in talimatıyla uçaktan ilk indirilen kişi de ben olmuştum.

Şu ana kadar her şey iyi gitmişti.

Puslu gökyüzüne bir göz attım. Havaalanının çevresindeki ışıklar bir dakika önce yanmıştı. Uçağın kanadındaki çakal kafası, bu güçlü ışığın altında vahşi bir görünüm ser-

giliyor ve gölgesiz havada gölgeler yaratıyordu. Tekrar saatime baktım.

"Evet. Çok üzgünüm."

İstenmeyen eşlikçime yan yan baktım. Acaba uçağa Baton Rouge'da mı binmişti? Onun yüzünü hatırlamıyordum ama bu normaldi, tüm uçuş boyunca oldukça gergindim.

"Neden?" diye sordum. "Bir sorun mu var?"

Şaşkınlıkla ve dikkatle bana baktı. Başıyla artık rampa sisteminden yürüyen banda geçmekte olan tabutu işaret etti. "Kaybınız. Sevdiğiniz biri miydi?" Bana biraz daha yaklaştı.

"Şeey tabii," dedim. Hayret ile çileden çıkma arasında bir yerlerdeydim. Havaalanının tabutla seyahat eden herkese bir rahip göndermediğinden emindim. Özellikle de tabut Anubis Air'den indiriliyorsa. "Başka neden burada böyle dikileyim ki?"

Endişelenmeye başlamıştım.

Yavaşça ve dikkatli bir biçimde zihnimin kalkanlarını indirip yanımda duran adamı incelemeye başladım. Biliyorum biliyorum, bu özel hayatın gizliliğine saygısızlık ama o anda sadece kendimin değil, Bill'in güvenliğinden de sorumluydum.

Zihin dalgaları oldukça güçlü olduğu meydana çıkan rahip, tıpkı benim gibi az sonra karanlığın bastıracağını düşünüyordu. Ama o benden farklı olarak korkuyla doluydu ve

arkadaşlarının olmaları gereken yerde olacağını umut ediyordu.

İçimde yükselen endişeyi gizlemeye çalışarak bir kez daha gökyüzüne baktım. Puslu Teksas gökyüzünde ışık artık iyiden iyiye azalmıştı.

"Belki de kocanızdı," parmaklarını koluma doladı.

Bu adam amma tüyler ürpertici biriydi böyle! Ona şöyle bir baktım. Gözleri uçağın hemen önündeki bagaj taşıyıcılardaydı. Üzerlerinde Anubis Havayolları'nın siyah ve gümüş renkli, sol göğüslerinde de Anubis logosu olan tulumları vardı. Sonra rahibin bakışları, yerde görevli ve hali hazırda tabutu dolgulu, yumuşak bagaj arabasına yönlendirmekte olan havaalanı görevlisine kaydı. Rahibin istediği... Sahi o ne istiyordu? Adamları başka yöne bakarken, meşgulken yakalamak istiyor ve şey yaparken görülmek istemiyordu. Ne yaparken?

"Yo, erkek arkadaşım," dedim yalandan sohbetimize devam etmek amacıyla. Büyükannem benim nazik olmamı isterdi, aptal olmamı değil. Gizlice omuz çantamı tek elimle açtım ve Bill'in bana acil durumlar için vermiş olduğu biber gazını hazırladım. Küçük silindir tüpü kalçamın yanında tutuyordum. Sahte rahibin omzumdaki parmakları gittikçe sıkılıyordu ki, tabutun kapağı aniden açılıverdi.

Uçaktaki iki bagaj taşıyıcısı savrularak yere düştü ve hemen kalkıp eğilerek diz çöktü. Tabutu bagaj arabasına götüren önce "Hass..." dedi ama sonra o da eğildi. Herhalde

yeniydi. Bu dalkavuk tavır da bu havayollarının bir ekstrasıydı, yine de bana biraz fazla gelmişti.

"Tanrım, bana yardım et!" dedi rahip. Ama dizleri üzerine çökmek yerine birden sağ tarafıma atladı ve spreyi tutarak beni çekiştirmeye başladı.

İlk başta beni açık tabuttan uzaklaştırıp güvenliğimi sağlamaya çalışıyor zannettim. Anubis hizmetlileri olarak rollerini oynayan bagajcılara, bu sahne nasıl görünüyordu acaba? Ama avazım çıktığı kadar "Bırak beni," diye bağırdığımda, hiçbiri bana yardım etmeye koşmadı. Rahip beni çekiştirmeye devam ediyor, oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bense beş santimlik topuklarımı yere gömmüş, direniyordum. Serbest elimle ona bir yumruk salladım. Hiç kimse bedenimi isteğim dışında bir yerlere çekiştirip götüremez. En azından mücadele etmeden götüremez.

"Bill!" Gerçekten çok korkmuştum. Rahip çok iri biri değildi ama benden uzun, benden ağır ve en az benim kadar kararlıydı. Her ne kadar bu mücadeleyi onun için elimden geldiğince zorlaştırsam da, yine de beni santim santim personel kapısına doğru yaklaştırıyordu. Birden ve gaipten kuru ve ılık bir rüzgar esti. O sırada biber gazını sıksaydım, hepsi kendi yüzüme yapışırdı.

Tabutun içindeki adam yavaşça doğruldu ve kara gözleri ağır ağır çevresini taradı. Pürüzsüz kahverengi saçlarına elini götürüşünü bir an için gördüm.

Ardından personel kapısı açıldı. İçeride biri bekliyordu, rahibe takviye kuvvet gelmişti.

"Bill!"

Etrafımdaki hava birden ıslık gibi vınladı. Rahip derhal kolumu bıraktı ve tavşanın peşindeki bir tazı gibi kapıdan hızla girip kayboldu. Geriye doğru sendeledim. Eğer Bill beni tutmasaydı, kıçımın üstüne oturacaktım.

"Hey," dedim son derece rahatlamış bir halde. Yeni gri takımımın ceketini çekiştirdim ve uçak indiğinde rujumu tazelediğim için memnun oldum. Rahibin gittiği yöne doğru baktım. "Bu çok garip bir şeydi." Biber gazını tekrar çantama koydum.

"Sookie," dedi Bill, "iyi misin?" Anubis kapısının yanındaki bir yük uçağını boşaltan bagaj taşıyıcılarının şaşkın fısıltılarını yok sayarak eğildi ve beni öptü. İki yıl önce tüm dünya vampirlerin sadece korku filmlerinde olmadığını, asırlardır aramızda yaşadıklarını öğrenmişti. Buna rağmen hala gerçek bir vampirle karşılaşmamış bir sürü insan vardı.

Bill onları görmezden geldi. Bill gereksiz şeyleri görmezden gelmek konusunda çok iyiydi.

"Evet, iyiyim," dedim. Biraz sersemlemiştim. "Beni neden tutmaya çalıştığını bilmiyorum."

"Acaba ilişkimizi yanlış mı anladı?"

"Sanmıyorum. Seni bekliyordu ve sen uyanmadan önce beni senden uzaklaştırmaya çalışıyordu."

"Bu konuda biraz düşünmemiz gerekecek," dedi Bill. Sorunları olduğundan küçük göstermek konusunda nasıl da ustaydı. "Bu garip olayın dışında akşam nasıl geçti?"

"Uçuş idare ederdi," dedim alt dudağımı sarkıtmamaya çalışarak.

"Başka uygunsuz bir şey oldu mu?" Bill'in sesi birazcık yavandı. Kendimi sömürülmüş gibi hissettiğimi çok iyi biliyordu.

"Daha önce hiç uçmadığım için uçuşlarda neyin normal, neyin anormal olduğunu bilemiyorum," dedim ukala ukala. "Ama şunu söyleyebilirim ki, rahip ortaya çıkana kadar her şey gayet yolunda gidiyordu." Bill benim ayrıntılara girmem için üstünlük taslar bir edayla bir kaşını kaldırınca devam ettim. "O adamın gerçek bir rahip olduğunu bile sanmıyorum. Neden inişe geldi ki? Neden benimle konuşmak için yanıma yaklaştı? Bagaj taşıyıcıların ve yer görevlilerinin dikkatinin başka yöne kaymasını bekliyordu."

"Bunu daha özel bir yerde konuşmalıyız," dedi vampirim. Çıkan kargaşayı izlemek için uçağın etrafında insanlar birikmişti. Bill sonra üniformalı Anubis çalışanlarına doğru yürüdü ve beni korumadıkları için alçak sesle ama ağır bir dille onları azarladı. En azından ben böyle tahmin ettim, çünkü çalışanlar bembeyaz kesilmiş ve kekeliyordu. Ardından Bill kolunu belime doladı ve terminale doğru yürümeye başladık.

"Tabutu kapağın üzerindeki adrese gönderin," dedi Bill omzunun üzerinden. "Sessiz Kıyı Oteli." Sessiz Kıyı, vampir müşterilere hizmet verebilmek için geniş çaplı bir altyapı değişikliğine giden Dallas'taki tek oteldi. Broşürün söylediğine göre şehir merkezindeki en eski otellerden biriydi. Tabii ben daha önce Dallas'ın ne şehir merkezini ne de diğer otellerini görmüştüm.

Yolcu bekleme salonuna çıkan pis merdiven sahanlığında durduk. "Şimdi anlat bakalım," dedi. Tüm olayı baştan sona anlatırken kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Çok beyazdı. Aç olduğunu biliyordum. Solgun tenimin üzerindeki kaşları daha da koyu renk duruyordu. Gözleri bile normalde olduğundan daha kahverengiydi.

Bana kapıyı tuttu ve ben de dünyanın en büyük havaalanlarından birinin telaş ve kargaşasına adım attım.

"Onu dinlemedin mi?" Bill kulaklarımla dinlemekten sözetmiyordu.

"Ben hala uçakta kaldırdığım zihin kalkanlarımla dolaşıyordum," dedim. "Ama telaşlanmaya başladığım sırada onu okumaya çalıştım. Sonra sen tabuttan çıktın ve o da kayboldu. O kaçmadan önce içimde çok garip bir his oluştu..." Tereddüt ettim, söyleyeceklerimin uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum.

Bill sadece bekledi. O boşa konuşacak biri değildi. Söyleyeceklerimi bitirmeme her zaman izin verirdi. Bir duvar kenarında biraz durduk.

"Sanki oraya beni kaçırmak için gelmiş gibi hissettim," dedim. "Bunun çok çılgınca geldiğini biliyorum. Burada, Dallas'ta, benim kim olduğumu kim bilebilir ki? Bu uçakla geldiğimi kim biliyor olabilir? Ama edindiğim izlenim de tam olarak bu." Bill benim sıcak ellerimi kendi soğuk ellerinin içine aldı.

Kafamı kaldırıp Bill'in gözlerine baktım. Ben o kadar kısa değilim, o da o kadar uzun değil. Yine de ona bakmak için kafamı kaldırmam gerekiyordu. Ayrıca onun gözlerine büyülenmeden bakabilmek bana hafif bir gurur da veriyordu. Bazen Bill'in hatıralarını değiştirmesini istiyordum. Mesela Maenad'la ilgili anılarını silse hiç fena olmazdı ama bunu yapmazdı.

Bill biraz önce söylediklerimi düşünüyor, gelecekte kullanmak için bir kenara koyuyordu. "Peki uçuş sıkıcı mıydı?" diye sordu.

"Aslında oldukça heyecanlıydı," diye itiraf ettim. "Anubis'tekiler seni kendi uçağına, beni de kendiminkine yerleştirdikten sonra, oradaki kadın uçak düşerse ne yapmamız gerektiğini anlattı. Ben acil çıkış kapısının bulunduğu sırada oturuyordum. Eğer bunun üstesinden gelemeyeceksem yerimi değiştirebileceğimi söyledi. Bence gelirim, sence de bir acil durumun üstesinden gelemez miyim? Sonra da hostes bana bir içki ve bir dergi getirdi." Bana pek sık hizmet edilmezdi. Mesleğim garsonluk olduğu için, ara sıra da olsa birinin bana hizmet etmesinden çok hoşlanıyordum.

"Eminim her şeyin üstesinden gelirsin," diye mırıldandı. Sakin ve pürüzsüz sesi beni sarıp sarmaladı. Beni göğsüne yapıştırdı.

"İyiyim," dedim ağzım gömleğine yapışmış bir haldeyken. Bunda samimiydim. "Biliyorsun, ilk kez uçuyorum. Sadece biraz gerildim. Ama her şey yolundaydı. Tabii inişe kadar."

Söylenebilir ya da inleyebilirdim ama Bill'in tam zamanında tabuttan çıkıp bana havaalanında eşlik etmesine çok memnundum. Taşrada yaşayan fakir kuzen ruh haline kendimi gitgide daha fazla kaptırıyordum.

Rahipten daha fazla sözetmedik ama Bill'in bunu unutmadığını biliyordum. Bagajlarımızı alırken ve bizi şehir merkezine götürecek bir araba ayarlarken benim yanımda durdu. Beni bir yerlere oturtup her şeyi kendisi de halledebilirdi ama bana hep hatırlatıp durduğu gibi gündüz vakti bir yerden bir yere gitmemiz gerekirse, bunların hepsini kendim yapmak zorunda kalacağım için öğrenmeliydim.

Havaalanı, mutsuz ve hayatın yükü altında eziliyormuş gibi görünen büyük bir kalabalıkla tıka basa dolu gibi göründüğü halde, zihin kalkanlarımı kaldırıp Bill'in de ufak tefek yardımlarıyla tabelaları izleyerek işleri yürütmeyi başardım. Kişisel acılarını dikkatle dinlemesem de, kalabalığın

sefalet dolu zihinsel ağız kalabalığıyla yıkanmak çok zorlayıcıydı. Valizlerimizi yüklenen hamalı taksi durağına doğru yönlendirdim. Oysa Bill tüm valizlerimizi tek kolunun altında taşıyabilirdi. Sonunda, Bill'in ortaya çıkışından kırk dakika kadar sonra, nihayet otelimize doğru yola koyulmuştuk. Bill'in tabutu da üç saat içinde Anubis çalışanları tarafından otele ulaştırılacaktı.

Bakalım başaracaklar mıydı? Eğer beceremezlerse bedava bir uçuş hakkımız daha olacaktı.

Ben liseden mezun olduğumdan bu yana, yani son yedi yıl içinde Dallas bayağı büyümüştü. Şehrin ışıkları ve canlılığı hayret vericiydi. Taksinin penceresinden akan görüntülere dikkatle bakıyordum. Bill de beni, neredeyse rahatsız edici bir hoşgörüyle, gülümseyerek izliyordu.

"Çok hoş görünüyorsun Sookie," dedi. "Giysilerin çok uygun."

"Teşekkürler." Bu iltifat beni rahatlattı. Yola çıkmadan evvel Bill 'profesyonel' bir görüntüm olması gerektiğinde ısrar etmiş, ben de ona 'Hangi alanda profesyonel?' diye sormuştum. Bana buz gibi bir bakış atmıştı. Neticede şu anda üstümde gri bir takım elbise ve içinde de beyaz bir gömlek vardı. İnci küpelerim, siyah çantam ve topuklu ayakkabılarım bu görüntüyü tamamlıyordu. Hatta saçımı sıkı bir topuz bile yapmıştım. Arkadaşım Arlene yardım etmişti. Kendimce 'profesyonel' görünüyordum. Profesyonel

bir cenaze levazımatçısı gibi, ki Bill'in de istediği buydu. Tüm bunlar sonuçta resmen iş masrafı olduğu için, her şeyi Tara Togs'dan almıştım. Bu yüzden faturadan da şikayet edemezdim.

Garson kıyafetleri içinde kendimi çok daha rahat hissediyordum. Bana bir şort, bir tişört verin, onları bütün gün giyerim. Ayrıca bu yüksek ökçeler yerine, garson kıyafetimin altına giydiğim Adidaslarımı tercih ederdim doğrusu. İç geçirdim.

Taksi otelin yanında durdu ve şoför bavullarımızı vermek için dışarı çıkıp bagajı açtı. Üç günlük eşyamız yanımızdaydı. Eğer Dallas'taki vampirler talimatlarımıza uyarsa, hesaplarıma göre ertesi gece Bon Temps'e geri dönebilir ve bir süre taciz edilmeden yaşayabilirdik. Tabii Bill'in alacağı bir sonraki telefona kadar. Yine de fazladan giysi getirip tedbirli olmakta fayda vardı.

Bill şoföre parasını ödedi. Bu arada otelden çıkan üniformalı bir komi, valizlerimizi tekerlekli bir taşıyıcıya yüklüyordu. İnce yüzünü Bill'e çevirip "Sessiz Kıyı Oteli'ne hoşgeldiniz efendim," dedi. "Benim adım Barry ve ben sizin..." Sonra Bill ileri doğru bir adım attı, lobi kapısından taşan ışıklar yüzünü aydınlatıyordu. "Ben sizin kominizim," diye sözünü tamamladı Barry zayıf bir sesle.

Yaşı on sekizden fazla olmayan delikanlıya kendini toparlaması için birkaç saniye verip "Teşekkürler," dedim. El-

leri hafifçe titriyordu. Endişesinin kaynağını öğrenmek için delikanlıya hafif bir zihinsel çengel attım.

Barry'nin kafasının içinde küçük bir gezintiden sonra hayretle anladım ki, o da benim gibi bir telepattı! Ama o henüz gelişme ve olgunlaşma çağındaydı. Benim on iki yaşımda olduğum bir yerlerdeydi. Zavallı çocuk tam bir kaos yaşıyordu. Kendini hiç kontrol edemiyordu ve tüm kalkanları kırıktı. Ayrıca kendini inkara kaptırmıştı. Kolundan tutup ona sarılsam mı, yoksa kafasına şaplak mı atsam, bilemiyordum. Sonra sırrını açığa vurmaya hakkım olmadığını farkettim. Sanki sıkılmışım gibi uzaklara bakıp ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

"Valizlerinizle hemen arkanızdan geliyorum," diye mırıldandı Barry ve Bill de ona nazik bir şekilde gülümsedi. Barry de çekingen bir biçimde gülümsedikten sonra tekerlekli valiz taşıyıcısıyla meşgul olmaya başladı. Barry'nin gerilmesine neden olan şey, Bill'in görüntüsü olmalıydı. Onun zihnini okuyor olamazdı. Hortlakları, bizim gibi telepatların gözünde çekici kılan da buydu. Ama Barry bu otelde çalışmaya devam edecekse, vampirlerin yanında rahatlamayı öğrenmeliydi.

Bazı insanlar tüm vampirlerin korkunç göründüğünü düşünür. Bana göre bu vampirden vampire değişen bir şeydi. Bill'i ilk gördüğümde inanılmaz bir biçimde farklı göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Ama ondan korkmamıştım.

Bizi Sessiz Fuyı'nın lobisinde bekleyen dişi vampire gelince... İşte o gerçekten ürkütücüydü. Eminim Barry'yi altına işetirdi. Otele girişimizi yaptıktan hemen sonra yanımıza yaklaştı. O sırada Bill kredi kartını cüzdanına geri koyuyordu. (Yüz altmış yaşında olduğunuzu ve bir kredi kartı almak için başvurduğunuzu düşünün. Zor iş!) Bill ona bahşiş verirken ben de Barry'ye yaklaştım. Dişi vampirin beni farketmeyeceğini umuyordum.

"Bill Compton? Louisiana'dan gelen müfettiş siz misiniz?" Onun sesi de Bill'inki kadar sakin ve pürüzsüzdü ama belki vurguları daha hafifti. Daha uzun zamandır ölü olmalıydı. Kağıt kadar beyaz ve tahta gibi dümdüzdü. Bileklerine kadar inen mavi-sarı giysisi de solgunluğunu ve sıskalığını gözler önüne sermekten başka bir işe yaramıyordu. Poposuna kadar inen örgülü açık kahverengi saçları ve parlak yeşil gözleri de farklılığını vurguluyordu.

"Evet." Vampirler el sıkışmaz. İkisi bir göz teması kurup kısaca başlarıyla selamlaştı.

"Kadın bu mu?" Vampirlere özgü o yıldırım hızıyla beni işaret etmiş olmalıydı, zira ben de gözümün ucuyla hafif bir hareket yakalamıştım.

"Bu benim partnerim ve iş arkadaşım, Sookie Stackhouse," dedi Bill.

Bir saniye sonra, kadın durumu anladığını belirtir bir biçimde başıyla onayladı. "Ben Isabel Beaumont," dedi. "oda-

nıza çıkıp ihtiyaçlarınızı giderdikten sonra benimle gelmeniz gerekiyor."

"Beslenmem lazım," dedi Bill.

Isabel bana düşünceli bir biçimde şöyle bir baktı. Bill'e niçin kan tedarik etmediğimi düşündüğüne şüphe yoktu ama bu onu hiç ilgilendirmezdi. "Oda servisi için telefonun tuşuna basmanız yeter."

ZAVALLI BİR ÖLÜMLÜ olan benim ise siparişimi menüden yapmam gerekiyordu. Ama elimizde kalan zamana baktığımda, bu akşamki işimiz bittikten sonra yemek yersem kendimi çok daha iyi hissedeceğime karar verdim.

Çantalarımız hem yatak hem de tabutun girebileceği kadar geniş olan odamıza konduktan sonra küçük oturma odasına bir sessizlik çöktü. Odada küçük bir buzdolabı dolusu SafKan vardı ama Bill o akşam gerçeğini istiyordu.

"Aramak zorundayım Sookie," dedi Bill. "Seyahate çıkmadan önce seninle bu konuyu konuşmuştuk."

"Tabii." Yüzüne bile bakmadan yatak odasına geçip banyoya girerek kapıyı kapattım. Neyle karşılaşacağımızı bilmediğimiz için, benim de gücümü korumam gerektiğinden başkasından beslenmek zorundaydı. Ama ben bundan ne hoşlanıyor ne de seyretmek istiyordum. Birkaç dakika sonra kapı çalındı ve Bill'in birini içeri aldığını duydum. Ayaklı Yemek Servisi. Kısık sesle birkaç mırıldanmadan sonra kısık bir inleme duyuldu.

İçimde yükselen öfkeye rağmen duvara saç fırçamı ya da topuklu ayakkabımı fırlatmayacak kadar mantıklı biriydim. Belki biraz kendi gururumun ve Bill'in sabrının sınırlarını bilişimin de yardımı dokunmuş olabilir. Ben de valizimden makyaj malzemelerimin bulunduğu çantayı çıkardım, maksat banyoyu kullanmak olsun diye makyajımı tazeledim. Vampirlerin dünyasında mutfağa hiç gerek yoktu, tuvalet ise isteğe bağlı bir şeydi. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, bir vampirin evinde tuvalet imkanı olsa bile, vampirin oraya tuvalet kağıdı koymayı hatırlaması enderdi.

Biraz sonra dış kapının tekrar açılıp kapandığını duydum. Bill yatak odasına girmeden önce nazikçe kapıyı çaldı. Yüzü şimdi daha canlı ve sağlıklı görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu. Aniden vampirler için yapacağım ilk işime çıkmak üzere olduğum gerçeği beynimde çaktı ve kendimi ürkek hissettim. Eğer başarılı olamazsam, bundan sonraki hayatım tehlike ve korku içinde geçecekti. İhtimal, Bill de şimdi olduğundan daha ölü olacaktı. Başımla onayladım. Korkudan boğazım kurumuştu.

"Çantanı yanına alma."

"Neden?" Şaşkın bir şekilde çantama baktım. Buna kim itiraz edecekti ki?

"Çantanın içine bir şeyler gizlenebilir." *Kazık gibi şeyler berbalde*, diye düşündüm. "Odanın anahtarlarından birini şeyin içine atıver, eee, bu eteğin bir cebi var mı?"

"Hayır."

"O zaman iç çamaşırına sıkıştır," dedi Bill.

Eteğimi kaldırdım ki, Bill altımda bir şeyler sıkıştırılacak neyim var neyim yok görebilsin. Yüzündeki ifade çok hoşuma gitti.

"Bu bir... Bir tanga mı?" Bill'in kafası şimdi sadece tangayla meşgul gibiydi.

"Öyle oluyor. Eteğin altında da profesyonel olmama gerek yok diye düşündüm."

"Bacakların... Tenin... Öyle güzel ki. Bronz ve pürüzsüz," diye mırıldandı Bill.

"Evet, çorap giymeme gerek olmadığını düşündüm," deyip anahtar olacak o plastik dikdörtgeni tanganın yan iplerinden birine sıkıştırdım.

"Şey, sanırım oradan düşer," dedi. Gözleri kocaman açılmıştı ve parlıyordu. "Birbirimizden ayrılabiliriz. Mutlaka anahtarın olması gerek. Başka bir yere koymayı dene."

Ben de öyle yaptım.

"Ah Sookie. Oradayken anahtara çabuk ulaşamazsın. Neyse... Şimdi gitmemiz lazım." Bill kendini içinde bulunduğu o trans halinden çıkarmış gibiydi.

"Pekala, madem öyle diyorsun," dedim ve eteğimi düzelttim.

Bana kasvetli bir bakış fırlatıp tüm erkeklerin yaptığı gibi her şey yerli yerinde mi diye ceplerini yokladı. Bu çok

garip bir biçimde insansı bir hareketti ve kendime bile açıklayamayacağım bir şekilde bana çok dokunaklı gelmişti. Birbirimize bakıp başımızı salladıktan sonra asansöre doğru yürüdük. Isabel Beaumont bekliyor olmalıydı ve içimden bir his bekletilmeye pek alışık olmadığını söylüyordu.

Otuzundan fazla göstermeyen kadın vampir, tam onu bıraktığımız noktada bizi bekliyordu. Burada, yani Sessiz Kıyı Oteli'nde Isabel bir vampir gibi davranmaktan çekinmiyordu. Vampir gibi davranmak, hareketsiz zaman geçirmeyi de kapsar. İnsanlar yapacak bir işleri olmasa da kıpırdanır, bir şekilde kendilerini meşgul göstermek zorunda hisseder. Vampirlerse durağan varoluşlarını haklı çıkarmak için çaba harcamaz. Asansörden çıktığımızda Isabel tam karşımızda, tıpkı bir heykel gibi duruyordu. Şapkanızı ona asabilirdiniz. Sonra sizi buna pişman ederdi tabii ama bu bambaşka bir mesele.

Onun birkaç metre yakınına geldiğimizde, Isabel'de bir çeşit erken alarm sistemi devreye girdi. Sanki biri açma düğmesine basmış gibi, birden Isabel'in gözleri açılıp kapandı ve sağ eli kıpırdandı. "Benimle gelin," dedi ve süzülürcesine ana kapıdan dışarı çıktı. Barry zamanında yetişip kapıyı açmakta zorlandı.' Biz geçerken gözlerini önüne düşürmesi gerektiğini bilecek kadar eğitim aldığını farkettim. Vampirlerle göz göze gelmek konusunda söylenen her şey doğruydu.

Tahmin edilebileceği üzere, Isabel'in arabası tam donanımlı siyah bir Lexus'tu. Vampirler Vosvos kullanmaz. Isabel beni şaşırtarak ayağını frenden çekmeden önce emniyet kemerimi takmamı bekledi. Tabii Bill ve o, kemerle vakit kaybetmiyordu. İşlek bir cadde boyunca Dallas'ı kat ettik. Isabel sessiz bir tipe benziyordu ama arabasına bindikten beş dakika kadar sonra silkinip kendine geldi ve görünüşe göre aldığı emirleri hatırladı.

Sola saptık. Yanımızda yemyeşil bir arazi uzanıyordu ve içinde ne olduğu anlaşılmayan bir yapı vardı. Bir çeşit tarihi bina ya da onun gibi bir şeye benziyordu. Isabel uzun ve kemikli parmağıyla orayı gösterip "Teksas Okul Kitapları Deposu," dedi. Kendini bana açıklama yapmak zorunda hissetmişti. Bunun anlamı, bu yönde emir almış olmasıydı, ki bu da çok ilginçti. Parmağını takip edip tuğla binayı elimden geldiğince görmeye çalıştım. Daha dikkat çekici olmamasına şaşırmıştım.

"Şu yeşil tepe mi?" Heyecanlanmış ve etkilenmiştim. Derin bir nefes aldım. Kendimi *Hindenburg* ya da ona benzer meşhur bir tarihi kalıntıyla karşı karşıyaymışım gibi hissediyordum.

Isabel başıyla onayladı. Bu o kadar hafif bir hareketti ki, saçının örgüsünün sıçrayışını bile zorlukla seçebilmiştim. "Eski depoda bir de müze var," dedi.

İşte bu, gündüz vakti görmek isteyeceğim türden bir şeydi. Eğer burada yeterince kalsaydık, buraya kadar yürüyebilir ya da Bill tabutundayken bir taksi tutup gelebilirdim.

Bill omzunun üzerinden bana gülümsedi. En küçük bir hareketimden aklımdan nelerin geçtiğini yüzde seksen oranında bir şaşmazlıkla tahmin edebiliyordu.

Yirmi dakika boyunca arabayla seyahat ettikten sonra iş merkezini arkamızda bırakıp evlerin bulunduğu bir bölgeye girdik. İlk yapılar mütevazı ve kutu gibiydi ama derinlere girdikçe aşırı büyük olmamakla birlikte evler sanki doping almış gibi büyüdü. Bizim gittiğimiz yer ise, küçük bir bina grubunun arasında yükselen büyük bir evdi.

Daha uzun bir araba yolculuğuna ve beklemeye katlanabilirdim.

Bana malikane gibi gelen evin önünde park ettik. Bill kapımı açtı. Bir süre işe girişmeye gönülsüz bir halde orada öylece dikildim. İçeride birçok vampir olduğunu biliyordum. Hem de çok. Eğer bekleyenler insan olsaydı, orada olduklarını bileceğim gibi, vampirlerin varlığını da hissediyordum. Ama bu kez içimde duyduğum şey, orada bana insan olduğunu haber veren düşünce düğümleri değildi. Bunu nasıl söylemeli? Sanki evi çevreleyen havadaki delikler di. Her delik bir vampirin varlığını bildiriyordu. Ön kapıya kadarki kısa yolda birkaç adım attıktan sonra, sonunda insana ait hafif bir zihinsel hareket de hissettim.

Kapının üstündeki ışık açıktı ve evin beyaz kenarlı bej renkli tuğlalardan yapıldığını görebiliyordum. Bu ışık da

herhalde benim şerefime yanıyordu, zira vampirler en keskin gözlü insandan bile çok daha iyi görebilirdi. Isabel bizi ön kapıdan içeri soktu. Kapın üzerinde hoş bir sarmaşıkla kurumuş çiçeklerden oluşan bir çelenk vardı. Ve çelenk neredeyse gözetleme deliğini örtüyordu. Bu çok akıllıca bir uyum sağlama taktiğiydi. Sonra bu evin, daha önce gördüğümüz diğer büyük evlerden ayırt edici ya da içinde yaşayanların vampir olduğunu belli eden hiçbir özelliği olmadığını farkettim.

Ama işte tüm azametleriyle oradaydılar. Isabel'i izleyip içeri girdiğimizde ön kapıdan hemen geçilen salonda dört, koridorda iki ve o kocaman mutfakta da en az altı vampir bulunduğunu gördüm. Mutfak bir seferde yirmi kişiye aynı anda yemek çıkarmak için tasarlanmış gibiydi. O an bu evin vampirler tarafından yapılmadığını, satın alındığını anladım. Çünkü vampirler kendi evlerinde mutfağı ya çok küçük tutarlar ya da tamamen dışarıda bırakırlardı. Onların tek ihtiyacı olan yapay kanları depolamak için bir buzdolabı ile onu ısıtmak için gereken bir mikrodalgadan ibarettir. Ne pişirecekler ki?

Lavaboda ince uzun boylu bir insan bulaşık yıkıyordu. Yani belki de burada yaşayan birkaç insan vardı. Biz geçerken hafifçe dönüp bana başıyla selam verdi. Gözünde gözlükleri vardı, gömleğinin kolları kıvrılmıştı. Konuşma şansım olmadı, çünkü Isabel bizi yemek odası olduğunu sandığım bir yere doğru sürüklüyordu.

Bill gergindi. Zihnini okuyamıyor olabilirim ama omuzlarının duruşundan nasıl hissettiğini anlamıştım. Hiçbir vampir diğer vampirlerin bölgesinde kendini rahat hissetmez. Vampir toplumunda da diğer toplumlarda olduğu kadar çok kural ve düzenleme var. Sadece vampirler bunları gizli tutmaya çalışıyor. Ama ben yavaş yavaş bazı şeyleri anlamaya başlıyordum.

Evdeki vampirlerin arasından lideri hemen seçebildim mesela. Büyük yemek odasındaki masada oturanlardan biriydi. Tam bir inekti. Asosyal ucube. En azından benim ilk izlenimim buydu. Sonra farkettim ki, inek gibi görünmek için dikkatle uğraşmıştı. Aslında son derece... Başkaydı! Kumlu saçları geriye yapıştırılmıştı, dar ve gösterişsiz bir yapısı vardı, siyah çerçeveli gözlükleri sadece kamuflajdı ve ince çizgili Oxford kumaş gömleği, pamuk-polyester karışımı pantolonunun içine sokulmuştu. Solgundu ve... Vay canına, çilliydi. Neredeyse gözle görülmeyecek kadar az kirpiği ve çok küçük kaşları vardı.

"Bil Compton?" dedi inek.

"Stan Davis," dedi Bill.

"Evet, şehre hoşgeldiniz." İneğin sesinde hafif bir yabancı aksan vardı. *İsmi eskiden Stanislaus Davidowitz*, diye düşündüm ve sonra zihnimi cam gibi temizledim. Eğer aradüşüncelerinden bir teki bile, arada sırada zihinlerinden geçen düşünceleri yakaladığımı anlayacak olursa, daha bedenim yere düşmeden tüm kanım kurumuş olurdu.

Bunu Bill bile bilmiyordu.

Solgun gözleri bana dönüp baştan aşağı incelerken korkumu zihnimin kilerine kapattım.

"Kızın ambalajı da hiç fena değil," dedi Bill'e. Sanırım bu bir iltifattı. Bill'in sırtını sıvazlamak gibi bir şeydi.

Bill başını eğdi.

Vampirler, insanların yaptığı gibi lafı uzatmaktan pek hoşlanmaz. Aynı durumda bir insan olsaydı, Bill'e patronu Eric'in nasıl olduğunu sorar, benim başarılı olmama ihtimalime karşı onu üstü kapalı bir şekilde tehdit eder, beni ve Bill'i odadaki herkesle değilse de en azından önemli olan birkaç kişiyle tanıştırırdı. Ama başvampir Stan Davis bunların hiçbirini yapmadı. Elini kaldırdı ve genç, diken gibi siyah saçları olan Latin bir vampir odadan çıkıp yanında bir insanla, gencecik bir kızla geri döndü. Kız beni görünce çığlık attı, kolunu tutan Latin vampirden kurtulmaya çalışarak bana doğru hamle yaptı.

"Yarım et bana," diye bağırdı. "Bana yardım etmek zorundasın!"

O an kızın tam bir aptal olduğunu anladım. Sonuçta bir oda dolusu vampire karşı ne yapabilirdim ki? Benden istediği şey saçmaydı. Su katılmamış bir salaktı. Bunu hızlıca ve defalarca kendime tekrar edip durdum ki, yapmak üzere olduğum işi yapabileyim.

Göz göze geldik ve ona sessiz olmasını söylemek için parmağımı kaldırdım. Bana bakar bakmaz gözleri bana kenetlendi ve dediğimi yaptı. Vampirlerin hipnotize edici bakışlarına sahip olmayabilirim ama onun için bir tehdit değildim ve bu da onu sakinleştirmeye yetmişti. Sonuçta benim herhangi bir kasabada, düşük ücretli bir işte çalışan herhangi bir kızdan hiçbir farkım yoktu. Sarışın, yarık tenli ve gençtim. Herhalde fazla akıllı da görünmüyordum. Sanırım basit bir işte çalışan sarışın ve güzel bir kadınsanız, insanlar -ve tabii vampirler de- otomatikman aptal olduğunuzu düşünüyor.

Bill'in hemen arkamda oluşundan güç alarak Stan Davis'e döndüm. "Bay Davis, bu kızı sorgularken biraz mahremiyete ihtiyacım olacak. Ayrıca ondan ne istediğinizi de bilmem lazım."

Kız hıçkırmaya başladı. Hafifçe ve yürek burkucu bir biçimde ağlıyordu. Ayrıca içinde olduğumuz koşullar düşünüldüğünde, inanılmaz bir şekilde rahatsız ediciydi.

Davis'in solgun gözleri benimkilere kenetlendi. Beni büyülemeye ya da kontrolü altına almaya çalışmıyordu, sadece inceliyordu. "Lideriyle aramızdaki anlaşmanın refakatçin tarafından bilindiğini sanıyordum," dedi Stan Davis. Pekala mesajı aldım. Bir insan olduğum için hor görülmeye bile layık değildim. Stan'le konuşmam, Kentucky Fried Chicken'da satılan bir tavuğun onu satın alan müşteriyle iletişim kurmaya çalışması gibi bir şeydi. Yine de amacını bilmem gerekiyordu. "Beşinci Bölge'yle yaptığınız anlaşmayı elbet-

te biliyoruz," dedim. Mümkün mertebe kararlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordum. "Ve elbette ben de elimden geleni yapacağım. Ama ondan ne öğreneceğimi bilmeden başlayamam."

Bir anlık bir duraklamanın ardından "Bir kardeşimizin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi.

Şaşkınlığını belli etmemeye çalıştım.

Bazı vampirler, Bill gibi yalnız başına yaşar. Bazıları ise bir arada yaşamayı tercih eder. *Yuva* adını verdikleri topluluklar içinde kendilerini daha güvende hissederler. Aynı yuvayı paylaştıkları vampirlere de *kardeş* derler. Kimi vampir yuvaları onlarca yıldır varlığını devam ettiriyor. New Orleans'taki bir vampir yuvasının ise iki asırdır var olduğu söyleniyor. Louisiana'dan ayrılmadan önce Bill'den öğrendiğime göre, Dallas'taki vampirler de böyle büyük bir yuvada 'yaşıyormuş'.

Beyin cerrahı değilim ama Stan kadar güçlü bir vampir için yuva kardeşliğinden birini kaybetmenin sadece alışılmamış değil, aynı zamanda küçük düşürücü bir şey olduğunu anlamakta zorlanmadım.

Vampirler de küçük düşme konusunda insanlar kadar hassastır.

"Lütfen bana durumu açıklayın," dedim en doğal sesimle.

"Kardeş Farnell beş gündür yuvaya dönmedi," dedi Stan Davis.

Farnell'in en sevdiği avlanma mekanlarını kontrol ettiklerine ve Dallas yuvasındaki tüm kardeşlere onu en son ne zaman gördüğünü sorduklarına emindim. Yine de ben bir insanım ve biliyorsunuz, insanlar cevabını bildikleri soruları da sorar. Ben de tam bunları sormak üzere ağzımı açmıştım ki, Bill omzuma dokundu. Arkama döndüm ve hafif bir şekilde başını salladığını gördüm. Bunları sormam ciddi bir hakaret olarak algılanabilirdi.

Ben de onun yerine "Peki ya bu kız?" diye sordum. Kızcağız şimdi sessizdi ama tir tir titriyordu. Latin vampir onu kolundan tutuyor olmasa, yere yığılacak gibi görünüyordu.

"En son görüldüğü gece kulübünde çalışıyor. Bizim mekanımız. Adı da Yarasa Kanadı." Barlar vampirlerin en sevdiği gelir kaynağıydı, çünkü barlar asıl olarak geceleri yaşayan yerlerdi. Vampirlerin bütün gece açık olan kuru temizlemecileri, vampir barları kadar çekici değildi.

Son iki yıldır vampir barları gece hayatının en gözde parçası haline gelmişti. Vampir-seviciler olarak bilinen birtakım zavallı insanlar, vampirlerin dikkatini çekmek umuduyla bu yerleri dolduruyordu. Turistler de vampirleri ve vampir-sevicileri hayretle izlemek için bu mekanlara geliyordu. Ama bu barların çalışma ortamı pek güvenli sayılmazdı.

Latin vampirle göz göze geldik ve ona uzun masada yanımda duran boş sandalyeyi işaret ettim. Kızı nazikçe oraya oturttu. Eğilip kıza baktım ve düşüncelerine girmeye ha-

zırlandım. Zihninde hiçbir koruma kalkanı yoktu. Gözlerimi kapattım.

İsmi Bethany'ydi. Yirmi bir yaşındaydı. Kendini gerçekten kötü, yaramaz bir kız olarak görüyordu. Bunun başını böyle bir belaya sokabileceğini ancak şimdi anlıyordu. Yarasa Kanadı'nda işe girmek hayatının en isyankar hareketiydi ve şimdi ölümcül de olabilirdi.

Tekrar Stan Davis'e döndüm. "Biliyorsun," dedim kendimi büyük bir tehlikeye atarak, "eğer kız istediğin bilgiyi verirse sağ salim buradan çıkıp gitmekte özgür olacak." Stan şartları bildiğini belirtmişti ama emin olmalıydım.

Bill arkamda iç geçirdi. Pek mutlu olduğu söylenemezdi. Stan Davis'in gözleri bir an öfkeyle parladı. "Evet," dedi kelimeleri tükürürcesine. Dişleri hafifçe dışarı çıkmıştı. "Anlaşmayı kabul ettiğimi söylemiştim." Bir saniye için birbirimizin gözlerine baktık. İkimiz de biliyorduk ki, iki yıl öncesine kadar Dallas vampirleri Bethany'yi kaçırıp türlü işkencelerle ondan istedikleri her şeyi, beynindeki her bir bilgi kırıntısını çekip alabilirdi.

Uyum sağlama ve halkla açılmanın birçok avantajının yanı sıra bazı bedelleri de vardı. Bu durumda da bedel, benim hizmetlerimden yararlanma zorunluluğuydu.

"Farrell nasıl biri?"

"Bir kovboya." Stan'in sesinde en ufak bir espri kırıntısı yoktu. "Şu ipli kravatlardan takar, kot ve sahte inci düğmeli gömleklerden giyerdi."

Dallas vampirleri modayı pek yakından takip etmiyordu anlaşılan. Belki de garson giysimle gelmeliydim. "Saçları ve gözleri ne renk?"

"Saçları kahverengi ama beyazlamaya başlamıştı. Kahverengi gözleri ve büyük bir çenesi vardır. Eee... Boyu bir seksen kadar." Stan rakamları başka bir ölçü sisteminden benim anlayacağım sisteme çevirmek için duraklamıştı. "Senin algınla otuz sekiz yaşında gibi görünüyor olmalı," diye devam etti. "Yüzü tıraşlı ve incedir."

"Bethany'yi başka bir yere götürmemi ister misiniz? Belki daha az kalabalık, daha küçük bir odaya gidebiliriz." Mantıklı görünmeye çalıştım, çünkü bu çok iyi bir fikir gibi gelmişti.

Stan çok hızlı, neredeyse çıplak gözle takip edilmeyecek kadar hızlı bir el hareketi yapınca bir saniye içinde kendisi ve Bill dışındaki tüm vampirler mutfağa geçti. Bill'e bakmama gerek kalmadan sırtını duvara verip gelecek her türlü tehlikeye kendini hazırladığını anladım. Derin bir nefes aldım. Macera başlıyordu.

"Bethany nasılsın?" diye sorarken sesimi olabildiğince nazikleştirmeye çalıştım.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu iskemlesinde çökerek. Tekerlekli bir kahvaltı iskemlesiydi, ben de iterek iskemleyi masadan uzaklaştırdım ve kızla yüz yüze gelmek için kendiminkine çevirdim. Stan masanın başında oturu-

yordu. Arkamda, hafifçe solumdaydı. "Senin hakkında daha pek çok şey söyleyebilirim," dedim kendime canayakın ve bilge bir hava vermeye çalışarak. Merdiven dayalı bir ağaçtan elma toplar gibi tek tek kızın düşüncelerine uzandım. "Küçükken Woof adında bir köpeğin vardı. Annen dünyanın en iyi hindistancevizli kekini yapıyor. Baban bir keresinde kumarda o kadar çok para kaybetti ki, annenin haberi olmadan borcunu ödeyebilsin diye videonu rehine vermek zorunda kaldın."

Ağzı bir karış açık kalmıştı. O şartlar altında artık ne kadar mümkünse, bir ölçüde korkunç bir tehlikede olduğunu bile unuttu. "Çok acayip. Televizyondaki psişik kadar iyisin, hani şu reklamlara çıkan."

"Bethany, ben bir psişik değilim," dedim gereğinden sert bir şekilde. "Ben bir telepatım ve yaptığım şey düşüncelerini okumak. Varlığını bile bilmediğin düşüncelerini okuyabilirim. Önce seni biraz rahatlatacağım ve sonra da barda çalıştığın o geceyi anımsayacağız birlikte. Bu gece değil, beş gece öncesi." Stan'e baktım. Başıyla onayladı.

"Ama annemin kekini düşünmüyordum ki!" dedi Bethany hayretle. Merakına saplanıp kalmıştı.

İç geçirişimi bastırmaya alıştım.

"Farkında değildin ama düşünüyordun. En solgun vampire, yani Isabel'e bakarken aklına geldi. Çünkü yüzünün beyazlığı kekin üzerindeki beyaz şekerleri çağrıştırdı. Ailenin seni özleyeceğini düşündüğünde de, köpeğini ne kadar özlediğini hatırladın."

Bu kelimeler daha ağzımdan dökülürken hata yaptığımı anladım, çünkü ona durumunu hatırlatmak anında yeniden ağlamaya başlamasına neden oldu.

"Peki, sen neden buradasın?" diye sordu hıçkırıklarının arasında.

"Hatırlamana yardımcı olmak için."

"Ama bir psişik olmadığını söyledin."

"Değilim." Yoksa öyle miydim? Bazen yeteneğimin bir başka yetenekle karışıp güçlendiğini düşünüyordum. Bill'le tanışana kadar bunun bir yetenekten çok bir lanet olduğunu düşünmüştüm. "Psişikler, nesnelere dokunarak o nesneleri taşıyanlara dair bilgi verir. Bazı psişikler geçmiş ya da gelecekten haber de alabilir. Bazıları ölülerle konuşur. Bense bir telepatım. İnsanların düşüncelerini okuyabiliyorum. Sanırım düşünce de gönderebiliyorum ama hiç denemedim." Gerçi artık bir başka telepatla karşılaştığıma göre denemek heyecanlı olabilirdi. Ama bu keşif fikrini boş bir vaktimde düşünmeye karar verdim. Şu an elimdeki işe yoğunlaşmam gerekiyordu.

Bethany'yle diz dize oturduk. 'Dinleme' kabiliyetini özel bir amaç için kullanma konusunda yeniydim. Hayatının büyük bölümü duymamaya çalışarak geçmişti. Ama artık duymak işim haline gelmişti ve büyük ihtimalle Bethany'nin hayatı buna bağlıydı. Benimki ise kesinlikle öyleydi.

"Dinle Bethany, şöyle yapacağız. Sen o akşamı hatırlayacaksın, ben de seninle birlikte zihninde bu konuyu irdeleyeceğim."

"Acıyacak mı?"

"Hayır, hiç."

"Ondan sonra?"

"Tabii ki gideceksin."

"Eve mi?"

"Tabii." Hem de bu akşam burada yaşadıklarını ve beni unutacaksın, yeni bir hafızan olacak. Vampirlerin hediyesi.

"Beni öldürmeyecekler mi?"

"Asla."

"Söz mü?"

"Söz." Ona gülümsemeyi bile başarmıştım.

"Tamam," dedi tereddütlü bir sesle. Onu omzumun üzerinden Stan'i göremeyeceği bir biçimde hafifçe çevirdim. Ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama ben kızı rahatlatmaya çalışırken ihtiyacım olan son şey bakışlarının onu süzen solgun bir vampirle karşılaşmasıydı.

"Çok güzelsin," dedi kız aniden.

"Teşekkürler, sen de öyle." Daha iyi şartlarda daha güzel görünebilirdi en azından. Bethany'nin yüzüne göre küçük bir ağzı vardı ama her zaman dudaklarını büzüyormuş gibi göründüğü için bazı erkekler bunu çok çekici buluyor olabilirdi. Kumral saçları gür ve kalın telliydi. Vücudu ince.

memeleri de küçüktü. Şimdi bir başka kadının bakışları üzerindeyken Bethany kırışık elbisesi ve ucuz makyajından dolayı endişeleniyordu.

"İyi görünüyorsun," dedim alçak sesle ve ellerini tutarak. "Şimdi bir süre sadece el ele tutuşacağız. Yemin ederim sana asılmıyorum." Kıkırdadı ve parmakları biraz daha gevşedi. Sonra da büyülü numarama başladım.

Bu benim için de yeni bir şeydi. Bill'in cesaretlendirmesiyle artık telepati yeteneğimden kaçınmak yerine, onu kullanmaya çalışıyordum. Fangtasia'daki insan personel bana kobaylık etmişti. Sonra neredeyse kaza eseri insanları çok kısa süreler için hipnotize edebildiğimi de öğrendim. Kimseyi büyülemiyordum. Ama bu zihinlerine büyük bir rahatlık zerk edebilmemi sağlıyordu. Bir insanın nasıl rahatlayacağını bildikten sonra, zihnini okuyarak kişiyi neredeyse transa benzer bir duruma sokmak çok kolaydı. "En sevdiğin şey nedir Bethany?" diye sordum. "Sık sık masaj yaptırır mısın? Ya da belki manikür yaptırıyorsundur." Nazikçe Bethany'nin zihnine baktım. Amacıma en uygun kanalı arıyordum.

"Saçını yaptırmayı seviyorsun," dedim yumuşak ve durağan bir sesle. "Hem de en sevdiğin kuaföre... Jerry'ye. Saçlarını tarıyor, tarıyor, ta ki tek bir düğüm kalmayana kadar. Saçların çok gür olduğu için tekrar tekrar, kat kat ayırıyor. Saçlarını kesmek çok uzun zaman almasına rağmen o hep

seni dört gözle bekliyor. Çünkü saçların çok sağlıklı ve parlak. Jerry bir tutam alıyor ve onu kesmeye başlıyor... Makastan küçük hoş sesler geliyor. Bir tutam saç plastik önlüğüne geliyor, oradan kayarak yere düşüyor. Jerry'nin parmaklarını tekrar tekrar hissediyorsun, saçlarında dolaşıyor, bir tutamı kavrıyor ve kesiyor. Bazen saçlarını tarayıp hepsinin aynı boyda olup olmadığına bakıyor. Sen öylece otururken birilerinin saçınla uğraması öyle güzel ki. Kuaför salonunda yan tarafta birilerinin mırıldandığını duyuyorsun. Senin adını söylemedikçe, benim ne dediğimi duyamıyorsun." Bethany'yi rahatlatırken bir yandan da Stan'e bilgi veriyordum. Sonra kızın hafızasının daha derinlerine daldım.

Bethany kendi dairesine bakıyordu. Küçük, derli toplu bu daireyi bir başka Yarasa Kanadı çalışanı olan Desiree Dumas'yla paylaşıyordu. Bethany, Desiree Dumas'nın tam da bu uyduruk ismi gibi olduğunu düşünüyordu: Biraz fazla tıknaz, biraz fazla sarışın ve erotik olduğuna kendini inandırmış içten pazarlıklı bir cadı.

Bu deneyim boyunca garsonu izlemek son derece kötü bir film seyretmek gibiydi. Bethany'nin hafızası neredeyse çok iyi denilebilecek düzeydeydi. Bethany ile Desiree'nin tartışmaları ve iki maskara markası üzerindeki anlaşmazlık gibi sıkıcı konuları geçersek Bethany'nin hatırladıkları aşağı yukarı şöyleydi: Her zamanki gibi işe gitmek için hazırlandıktan sonra Desiree ile birlikte arabaya bindiler. Desiree, Yarasa Kanadı'nın hediyelik eşya kısmında çalışıyordu. Üstünde kırmızı bir büstiyer ve siyah çizmelerle, büyük balıklara hediyelik eşya satıyordu. Yapma vampir dişleri takıp yüklü bahşişler karşılığında turistlerle fotoğraf çektiriyordu. Sıska ve çekingen Bethany mütevazı bir garsondu. Bir yıldır hediyelik eşya dükkanında bir kadro açılmasını bekleyip duruyordu. Şu anki kadar bahşiş alamasa da aylık maaşı daha fazla olacaktı ve boş zamanlarında oturabilecekti. Bethany henüz istediğimiz noktaya gelmemişti. Her ne kadar konuyla ilgisiz de olsa, sanki hayati bir bilgiymiş gibi bunu Stan'e söylerken yakaladım kendimi.

Başka birinin zihnine bu denli derinlemesine hiç girmemiştim. İçeri girdikçe gereksiz bilgileri ayıklamaya çalışıyor ama başaramıyordum. Sonunda akışına bıraktım. Bethany tamamen rahatlamıştı ve hala saçını kestiriyordu. Muhteşem bir görsel hayalgücü vardı ve ben onun beş gece önce işyerinde geçirdiği zamanla meşgulken onun zihni kuafördeydi.

Bethany'nin hafızasında o gece sadece dört vampire yapay kan servis ettiği bilgisine ulaştım. Kızıl saçlı bir dişi; kısa boylu, tıknaz ve zifir gibi kara gözlü bir Latin dişisi; antik dövmeler taşıyan sarışın bir genç ile çikolı çeneli ve kısa kravatlı kumral bir adam. İşte! Farrel, Bethany'nin hafızasında yer etmişti. Şaşkınlığımı ve takdirimi bastırıp Bethany'yi daha çok kontrol altına almalıydım.

"Aradığımız kişi bu Bethany," diye fısıldadım. "Onun hakkında neler hatırlıyorsun?"

"Ha, o mu?" dedi Bethany yüksek sesle. Öyle şaşırmıştım ki, neredeyse iskemlemden düşecektim. Zihninin içinde Farrel'a dönüp baktı ve düşündü. İki şişe yapay kan almıştı, ikisi de 0 Rh pozitifti ve Bethany'ye bahşiş bırakmıştı.

İsteğime odaklandığında Bethany'nin kaşlarının arası kırıştı. Hafızasını yoklamak için kendini zorluyordu. O akşamın parçaları birleşmeye ve kumral vampirin anıları toparlanmaya başladı. "Sarışınla birlikte tuvalete gitti," dedi. Zihninde çok genç görünen, sarışın, dövmeli bir vampirin imgesini gördüm. Eğer bir ressam olsaydım, onun resmini yapmak isteyebilirdim.

"Genç bir vampir, en fazla on altı yaşında gibi. Sarışın, dövmeli," diye Stan'e mırıldandım. Şaşırmış göründü. Bunu zorlukla farkettim, çünkü yaptığım şey bir tür jonglörlüğe benziyordu, çok fazla odaklanmam gerekiyordu. Ama sarının Stan'in yüzündeki ifade şaşkınlıktı ve bu çok akıl karıştırıcı bir durumdu.

"Onun bir vampir olduğundan emin misin?" diye sordum Bethany'ye.

"Kan içti," dedi sakin bir sesle. "Rengi onlar gibi solgundu ve beni korkutuyordu. Evet eminim."

Ve Farrell ile birlikte tuvalete gitmişti. Rahatsız olmuştum. Bir vampir tuvalete sadece bir insanla seks yapmak, onun

kanını içmek ya da daha iyisi onunla her ikisini birden yapmak için giderdi. Kendimi toplayıp tekrar Bethany'nin anılarının içine daldım, iyice inceledim ama kayda değer başka birine rastlamadım. Çoğu zararsız turist tiplerdi. Aralarından bir tek esmer tenli, çalı bıyıklı bir adam tanıdık gelmişti. Yanındakilere de dikkat etmeye çalıştım. Uzun boylu, sarı saçları omuzlarında ince bir adam ve hayatımda gördüğüm en kötü saç kesimine sahip bodur bir kadın.

Stan'e sormam gereken bazı şeyler vardı ama önce Bethany'yle işimi bitirmek istiyordum. "Kovboy gibi giyinmiş olan vampiri sonra tekrar gördün mü Bethany?"

"Hayır," dedi hissedilir bir ara verdikten sonra. "Onu bir daha görmedim." Zihnindeki boşlukları dikkatle taradım. Silinmiş hafızayı asla geri getiremezdim ama hafızasıyla oynanmışsa bunu algılayabilirdim. Hiçbir şey bulamadım. Anladığım kadarıyla hatırlamaya çalışıyordu. Farrell'la ilgili küçük bir kırıntı bulmak için kendini zorluyordu. Onun kendisini kasışından Bethany'nin hafızası üzerindeki hakimiyetimi kaybettiğimi anlayabiliyordum.

"Genç, sarışın olandan ne haber? Dövmeli olan hani?"

Bethany biraz düşündü. Trans halinden yarı yarıya çıkmış durumdaydı. "Onu da görmedim," dedi. Kafasından bir isim geçti.

"Bu da nedir?" diye sordum sesimi son derece alçak ve sakin tutarak.

"Hiçbir şey, hiçbir şey!" Bethany'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Saç kesimi sona ermiş, onu kaybetmiştim. Neticede hakimiyetim kusursuz değildi.

Birini korumaya çalıştığını anlamıştım. Kendi başına gelenler, onun da başına gelsin istemiyordu. Ama o ismi düşünmekten de kendini alamadı ve ben de kelimeyi yakaladım. Bu adamın neden bir şeyler bildiğini düşündüğünü bilmiyordum ama öyle düşünüyordu. Sırrını yakaladığımı ona söylemeye gerek duymadım. Kıza gülümseyip Stan'e bakmadan "Gidebilir. Her şeyi aldım," dedim.

Stan'e dönmeden önce Bethany'nin yüzündeki rahatlama ifadesini iyice içime sindirdim. Stan'in söylemediğim bir şey daha yakaladığımı anladığından eminidim ama onun da bir şey söylemesini istemiyordum. İçimden bir ses, Stan'in beni anladığını söyledi.

Yüksek sesle bir şey demedi ama kapı açıldı ve içeri Bethany'nin yaşlarındayken vampir yapılmış bir kız girdi. Stan iyi bir seçim yapmıştı. Kız, Bethany'nin üzerine doğru eğildi, dişleri tamamen dışarı çıkmış bir halde gülümsedi. Sonra elini tutarak "Şimdi seni evine götüreceğiz, tamam mı?" dedi.

"Ah harika!" Bethany'nin rahatlamış olduğu gerçeği alnına yanıp sönen ışıklarla yazılmış gibiydi. "Harika," diye tekrar etti. Bu kez kendinden daha az emindi. "Gerçekten evime mi gideceğim? Sen..."

Vampir doğrudan Bethany'nin gözlerine baktı ve "Bugün ya da bu akşamla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaksın," dedi. "Tabii parti dışında."

"Parti mi?" Bethany'nin sesi mızmızlanır gibi çıkmıştı.

"Bir partiye gittin," dedi vampir, Bethany'yi odadan dışarı çıkarırken. "Harika bir partideydin ve orada da hoş bir çocukla tanıştın. Onunla birlikte oldun." Dışarı çıkarlarken hala Bethany'ye bir şeyler mırıldanıyordu. Ona güzel anılar vereceğini umdum.

Kapı kapandıktan sonra "Ne?" diye sordu Stan.

"Bethany kulüpteki fedainin daha çok şey bildiğini düşünüyordu. Arkadaşın ve şu tanımadığınız vampirin hemen arkasından fedainin de tuvalete gittiğini görmüş." Aslında benim de Stan'e sormak istediğim bir şey vardı. Vampirlerin birbirleriyle seks yapıp yapmadıklarını merak ediyordum. Seks ve beslenme vampirlerin yaşam düzeninde öylesine birbiri içine geçmiş şeylerdi ki, bir vampirin insan olmayan biriyle, yani kanını alamayacağı biriyle seks yaptığını hayal bile edemiyordum. Acaba kriz durumları dışında da vampirler birbirinden kan alıyor muydu? Bir vampirin yaşamı tehlikedeyken başka bir vampirin yaralı olanı iyileştirmek için kan verdiğini biliyordum ama bunun dışında vampirlerin kan değiş tokuşu yaptığı başka hiçbir durum duymamıştım. Ama bunu sorabileceğim son kişi Stan'di. Belki bu evden çıktıktan sonra Bill'e sorardım.

"Kızın zihninden Farrell'in o barda olduğunu ve uzun sarı saçlı, dövmeli, genç görünümlü erkek bir vampirler tuvalete gittiğini çıkardın," diye özetledi Stan. "İkisi tuvaletteyken fedai de oraya gitti."

"Doğru."

Stan bir sonraki hamlesini hesaplarken farkedilir bir duraklama yaşandı. İç tartışmasıyla ilgili tek bir kelime bile duyamadığım için memnun bir halde bekledim. Ne bir görüntü ne bir ses vardı.

Zaten vampir zihninden küçük düşünce parçacıkları yakalamam çok nadir olan bir şeydi. Vampirlerin dünyasına girmeden önce böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Neyse ki Bill'le böyle bir şeyi hiç yaşamadık. Bu nedenle onunla arkadaşlık benim için zevk olmaya devam etti. Hayatımda ilk kez bir erkekle gerçek bir ilişki kurmam mümkün olmuştu. Tabii bu erkek, gerçekten canlı bir erkek değildi ama her şeyi aynı anda elde edemezsiniz.

Sanki onu düşündüğümü anlamışçasına Bill'in elini omzumda hissettim. Ben de elimi onunkinin üzerine koydum. Aslında ona uzun uzun sarılmak istiyordum ama Stan'in önünde bunu yapmak iyi bir fikir değildi, belki kanunu açıktırabilirdi.

"Farrell ile birlikte giden vampirin kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Stan. O kadar düşündükten sonra sanki bir soru gibiydi. Belki de bana daha uzun bir açıklama yapmak

istememiş, anlayacak kadar zeki olmadığıma karar vermişti. Yine de vampirlerin beni küçümsemesini, gözlerinde büyütmelerine tercih ederim her zaman.

"Yarasa Kanadı'ndaki fedai kim?"

"Re-Bar denen bir adam," dedi Stan. Sesinde hafif bir memnuniyetsizlik vardı. "Bir vampir sevici."

Yani Re-Bar rüyalarının mesleğinde çalışıyordu. Vampirler için çalışmak, vampirlerle çalışmak ve her gece onlarla birlikte olmak... Hortlakları beğenen biri için, Re-Bar çok şanslıydı. "Bir vampir sorun çıkarırsa Re-Bar ne yapabilir ki?" diye sordum tamamen meraktan.

"Onun işi sadece sarhoş olan insanlarla ilgilenmek. Vampir fedailerin güçlerini kontrolsüzce kullandığını farkettik."

Bu konuda fazla düşünmek istemedim. "Re-Bar burada mı?"

"Birazdan olacak," dedi Stan kimseye bu konuda bir şey sormak ya da danışmak ihtiyacı hissetmeden. Bir şekilde diğerleriyle zihinsel bir bağa sahip olduğu belliydi. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Eric'in Bill'e zihinsel olarak ulaşamadığını biliyordum. Demek ki bu Stan'e has bir yetenekti.

Biz beklerken Bill yanımdaki sandalyeye oturdu. Uzanıp elimi tuttu. Bunu oldukça rahatlatıcı buldum. Bunu yaptığı için Bill'i çok seviyordum. Zihnimi sakin tutmak ve önümdeki sorgulama için enerjimi korumak istiyordum. Ama endişelenmeye başlamıştım. Dallas'taki vampirlerle ilgili ciddi

endişeler taşıyordum. Ayrıca bar müşterilerinin imgelerine göz attıktan sonra da endişelerim büyümüştü. Özellikle de tanıdığımı sandığım kişiye...

"Yo hayır," dedim sertçe. Aniden onu nerede gördüğümü anımsamıştım.

Vampirler aniden alarma geçtiler. "Ne var Sookie?" dedi Bill.

Stan o sırada buzdan oyulmuş bir heykele benziyordu. Gözleri yeşil yeşil parlıyordu, evet, bunu kafamdan uydurmuyordum.

Aklımdakini izah edebilmek için kelimeleri hızla ağzımdan dışarı uvarladım. "Şu rahip," dedim Bill'e. "Havaalanında bizden kaçan şu adam, hani beni sürüklemeye çalışan... O da bardaydı." Bethany'nin zihninin içindeyken farklı giysileri ve ortam beni kandırmıştı ama artık emindim.

"Anlıyorum," dedi Bill yavaş yavaş. Bill'in hafızası neredeyse kusursuzdur. Adamın resmini bile çizebileceğinden emindim.

"Onun gerçek bir rahip olduğundan emin değildim zaten. Şimdi de onun kaybolduğu gece Farrell ile birlikte barda olduğunu biliyorum," dedim. "Üzerinde sıradan giysiler vardı. Siyah cüppe ve beyaz yaka değil."

Düşünceye gebe bir sessizlik oldu.

Sonra Stan "Ama bu rahip kılığında barda gördüğün adam, yanında iki insan arkadaşı varken bile Farrell istemediği sürece onu bir yere götüremezdi."

Ellerime bakarak bir süre sustum. Bunu yüksek sesle söyleyen kişi ben olmak istememiştim. Bill de akıllıca davranarak konuşmadı. Sonunda Dallas vampirlerinin lideri Stan Davis "Bethany'nin hatırladığına göre Farrell ile tuvalete giden biri varmış. Tanımadığım bir vampir."

Başımla onayladım ve bakışlarımı başka bir tarafa tutmaya devam ettim.

"O zaman bu vampir, Farrell'in kaçırılmasına yardım etmiş olmalı."

"Farrell eşcinsel mi?" diye sordum. Sanki bu soru gaipten gelmiş gibi konuşmuştum.

"Erkekleri tercih eder, evet. Senin düşüncene göre..."

"Ben hiçbir şey düşünmüyorum." Hiçbir şey düşünmediğimi anlaması için başımı iki yana sallıyordum. Bill parmaklarını sıktı. Ah!

Genç görünümlü vampir, yanında Bethany'nin hafızasında gördüğüm iriyarı adamla birlikte odaya girene kadar sessizlik sürdü. Bethany'nin onu gördüğünden biraz farklıydı. Bethany'nin gözünde daha dinçti ve daha az şişmandı, daha şıktı ve daha az pasaklıydı. Ama bu haliyle de Re-Bar olduğu anlaşılıyordu.

Bu adamda bir sorun olduğunu hemen anladım. Vampir kızın arkasında hazır ve nazırdı, odadaki herkese gülümsüyordu ama bu pek olağan değildi. Vicdanı ne kadar rahat olursa olsun, vampirlerle ilgili bir sorun çıktığını bilen her

insan endişeleniyor olmalıydı. Ayağa kalkıp ona yaklaştım. O da beni neşeli bakışlarla izledi.

"Selam dostum," dedim nazikçe ve elini sıktım. Sonra elimden geldiği kadar kibar bir şekilde elini bırakıp birkaç adım geri çekildim. Aslında ağrı kesici alıp uzanmak istiyordum.

"Evet," dedim Stan'e, "kafasında bir delik var, bundan eminim."

Stan şüpheli gözlerle Re-Bar'ın kafatasını inceledi. "Açıkla," dedi.

"Nasıl gidiyor Bay Stan?" diye sordu Re-Bar. En azından son beş asırdır kimsenin Stan Davis'le bu şekilde konuşmadığına bahse girerim.

"İyilik Re-Bar. Sen nasılsın?" Sakin kalmayı başardığı için Stan'i takdir ettim.

"Benim harika olduğumu çok iyi biliyorsunuz," dedi Re-Bar hayranlıkla kafasını sallarken. "Ben dünyadaki en şanslı piçim... Kusura bakmayın bayan."

"Bakmam," diyebilmek için kendimi zorlamam gerekti.

"Ona ne olmuş Sookie?" diye sordu Bill.

"Kafasının içini yakarak bir delik açmışlar," dedim. "Bunu tam olarak nasıl açıklayabilirim bilemiyorum. Nasıl olduğunu anlatamam, çünkü daha önce böyle bir şey görmemiştim ama düşüncelerine baktığımda kocaman bir delik görüyorum. Sanki Re-Bar'ın beyninden küçük bir tümör

alınması gerekiyormuş da, cerrah emin olmak için bir beyin lobunu ve zarını da alıvermiş gibi. Şeey, biliyorsunuz, siz birinin hafızasını aldığınızda yerine yeri hatıralar koyarsınız." Tüm vampirlerden bahsettiğimi göstermek için elimi salladım. "Biri, Re-Bar'ın zihninden bir parça koparmış ve yerine de hiçbir şey koymamış. Lobotomi gibi bir şey," diye ekledim ilham gelmiş gibi. Ben çok okurum. Okul şu küçük yeteneğim yüzünden beni çok zorlamıştı ama düşüncelerimden kaçmak için okumayı çok severdim. Sanırım ben kendi kendini eğitmiş biri sayılırım.

"Yani Re-Bar'ın Farrell'a dair bildiği her ne vardıysa şimdi kayıp," dedi Stan.

"Evet, bununla birlikte Re-Bar'ın kişiliğine ve diğer hatıralarına ait şeyler de kayıp."

"Hala işlev görebilecek durumda mı?"

"Bilmem, sanırım." Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım, bunun mümkün olduğundan bile habersizdim. "Ama ne kadar etkili bir fedai olacağını bilemiyorum," dedim dürüst olmaya çalışarak.

"Bizim için çalışırken yaralandı. Ona biz bakacağız. Belki kapandıktan sonra kulübü temizleyebilir," dedi Stan. Stan'in sesinden vampirlerin de şefkatli ya da en azından adil olabileceğini bana göstermek istediğini farkedebiliyordum.

"Tanrım, bu harika olur!" Re-Bar gülümseyerek patronuna baktı. "Sağolun Bay Stan."

Vampir hizmetkarına dönüp "Onu eve götürün," dedi Bay Stan. Dişi vampir, yanında beyni alınmış adamı da götürerek hemen odadan çıktı.

"Böyle bir şeyi ona kim yapmış olabilir?" dedi Stan merakla. Bill cevap vermedi. Sonuçta işlere burnunu sokmak için değil, ben çalışırken beni korumak ve gerekli gördüğü noktalarda da kendi teftişini yapmak için gelmişti. Uzun boylu, kızıl saçlı dişi bir vampir içeri girdi. Farrell'ın kaybolduğu akşam barda olanlardan biriydi.

"Farrell'ın kaybolduğu gece dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?" diye sordum protokolü hiç önemsemeden. Vampir bana hırladı. Parlak ruj sürülmüş koyu renk dudaklarının üzerinde dişleri hemen göze çarpıyordu.

"İşbirliği yap!" dedi Stan. Kadının kızgın yüz ifadesi derhal silindi. Suratındaki kırışıklıklar düzeltilen bir çarşaf gibi kayboldu.

"Hatırlamıyorum," dedi en sonunda. Yani Bill'in film şeridi gibi kuvvetli hafızası ona özel bir yetenekti. "Farrell'i bir ya da iki dakikadan daha uzun süre gördüğümü hatırlamıyorum."

"O kıza yaptığın şeyi Rachel'a da yapabilir misin?" diye sordu Stan.

"Hayır," dedim hemen. Sesim belki biraz fazla telaşlı çıkmış olabilirdi. "Vampirlerin zihinlerini okuyamıyorum. Benim için kapalı birer kitap gibiler."

"Bizden biri vardı. Sarışın, on altı yaşında gibi duran... Onu anımsıyor musun?" dedi Bill. "Kollarında ve göğsünde antik mavi dövmeler olan."

"Ah evet," dedi Rachel. "Dövmeleri sanırım Roma döneminden kalmaydı. Çok kaba ama ilginç şeylerdi. Onu merak etmiştim, çünkü Stan'den avlanma konusunda izin istemek için eve hiç gelmemişti."

Yani vampirler başkasının bölgesinde avlanmak için öncelikle ziyaretçi masasına gidip kayıt yaptırıyordu ha? Bu bilgiyi daha sonra kullanmak için kaydettim.

"O bir insanla birlikteydi. En azından onunla konuşuyordu," diye devam etti kızıl saçlı vampir. Üzerinde bana son derece seksi gelen mavi bir kot ile yeşil bir süveter vardı. Ama vampirler böyle şeylere kafa yormaz. Önce Stan'e, sonra da hatırlayabildiği her şeyi söylemesini isteyen Bill'e baktı. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam insan esmerdi ve bıyığı vardı." Eliyle "Hepsi birbirine benziyor," dercesine geniş bir yay çizdi.

Rachel gittikten sonra Bill evde bir bilgisayar olup olmadığını sordu. Stan olduğunu söyledi. Bill dizüstü bilgisayarını getirmediği için özür dileyerek onu kullanıp kullanamayacağını sorarken şaşkın şaşkın baktı ama sonunda başıyla onayladı. Bill tam odadan çıkacaktı ki tereddüt etti ve bana döndü. "İyisin değil mi Sookie?"

"Tabii." Kendimden emin olmaya çalıştım.

"İyi olacak. Görmesi gereken başka insanlar da var," dedi Stan.

Başımla onayladım ve Bill çıktı. Stan'e gülümsedim. Gerildiğimde hep bunu yaparım. Pek mutlu bir gülümseme değildi ama çığlık atmaktan iyidir.

"Sen ve Bill ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye sordu Stan.

"Birkaç aydır." Stan bizim hakkımızda ne kadar az şey bilirse, kendimi o kadar iyi hissedecektim.

"Onunla mutlu musun?"

"Evet."

"Onu seviyor musun?" Sesi eğlenirmiş gibiydi.

"Seni hiç ilgilendirmez," dedim sırıtarak. "Okumam gereken başka insanlar olduğunu söylememiş miydin?" Bethany'ye uyguladığım yöntemi izleyerek bir sürü farklı el tutup sıkıcı zihinlerin içinde dolaştım. Bethany'nin bardaki en gözlemci insan olduğu kesindi. Diğer garson kız, insan barmen ve gönüllü olan vampir-sevici gedikli bir müşteriden oluşan kitlenin tamamı sıkıcı anılara ve zayıf bir hafızaya sahipti. Barmenin çalıntı malları herkes çıktıktan sonra barda depoladığını öğrendim. Stan'e çalışanını ihbar etmesini önerdim, yoksa polis soruşturmasıyla karşı karşıya kalabilirdi. Stan bu durum karşısında tahminimden daha çok etkilenmiş göründü. Aslında hizmetlerimden fazla memnun olup çok alışmasını istemiyordum.

Son bar çalışanıyla işim bitince Bill geri döndü. Memnun görünüyordu, herhalde başarılı olduğumu düşünüyordu. Bill son zamanlarda uyanık olduğu saatlerin çoğunu bilgisayar başında geçiriyordu, ki bu benim pek de baykıdığım bir şey değildi.

Bill, Stan ve ben odada yalnız kaldığımızda "Dövmeli vampirin adı," diye başladı. "Onun adı Godric. Geçtiğimiz asırda Godfrey olarak biliniyordu. Bir kaçak." Stan'i bilmiyordum ama ben etkilenmiştim. Bilgisayarda birkaç dakika geçirerek Bill bayağı titiz bir dedektiflik çalışması yapmıştı.

Stan dehşete düşmüş gibi ve ben de sanırım şaşırmış gibi görünüyordum.

"Radikal insanlarla ittifak kurmuş. İntihar etmeyi planlıyor," dedi Bill yumuşak bir sesle. Stan de düşüncelerinde kaybolmuş durumdaydı. "Bu Godfrey güneşe çıkmayı tasarlıyor. Varlığı ona ağır gelmeye başlamış."

Godfrey acaba kendiyle birlikte Farrell'ı da mı güneşe çıkaracaktı? "Yanında birilerini de götürecek mi?"

"Yoldaşlık'la anlaşıp bize ihanet etti," dedi Stan.

İhanet içinde çok miktarda melodram barındıran bir kelimeydi ama Stan bu sözleri ederken gülümsediği hayal bile edemiyordum. Yoldaşlık'tan bahsedildiğini daha önce duymuştum ama açık açık ona ait olduğunu ilan eden birini hiç görmemiştim. Klan,[6] Afrikalı Amerikalılar için neyse;

[6] ÇN: Irkçı katliam eylemleriyle ünlü "*Ku-Klux Klan*" örgütünden sözediliyor.

Güneş Yoldaşlığı da vampirler için oydu. Amerika'da en hızlı büyüyen külttü.

Bir kez daha kendimi yüzemeyeceğim kadar derin sularda bulmuştum.

5

GEZEGENİMİZİ VAMPİRLERLE PAYLAŞTIĞINI öğrendiğine hiç mutlu olmayan bir sürü insan vardı. Aslında vampirlerin gerçekten var olduğunu bilmeden önce de onlarla birlikte yaşıyorlardı ama bunu öğrendiklerinde tüm vampirleri öldürmeye odaklanmışlardı. Ve cinayet yöntemlerini belirlerken de vampir toplumunun kurallarına uymayı reddeden, kendi başına hareket eden vahşi bir vampirden çok daha duyarlı değillerdi.

Vahşi vampirler, vampirlerin kendini dünyaya açıklamasını onaylamamıştı. Tıpkı onların varlığını bilmek istemeyen insanlar gibi, onlar da bilinmeyi tercih etmiyordu. Vahşiler, bugünlerde çoğu vampirin ana gıdası olan yapay kanı içmeyi de reddediyordu. Vampirlerin geleceğinin ancak tekrar gizliliğe dönmekle kurtarılabileceğine inanıyorlardı. Es-

kiden sırf eğlenmek için dahi insanoğluna eziyet eden vahşi vampirler, şimdilerde kendi türlerine de işkence etmekten kaçınmıyordu. Vahşiler, şu anda çoğunluğu oluşturan daha 'uygar' vampirleri gizliliğe ikna etmek için şiddeti de bir araç olarak görüyordu. İşkence, toplum üzerinde hakimiyet kurmak için bir aygıttı onlara göre. Şu anda Bill'den öğrendiğim kadarıyla da bazı vampirler vicdan azabından ya da uzun yaşamı sürelerinden dolayı hayata karşı bir tür yılgınlıktan mustaripti. Bu kaçaklar bir 'güneşle buluşma' planlıyordu. Bu da güneş doğarken dışarıda kalarak vampirce bir intihar anlamına geliyordu.

Erkek arkadaş seçimim bir kez daha beni, kendi başıma açamayacağım kapıların ardına götürmüştü. Başka türlü bu bilgilerin hiçbirini edinmem mümkün olmazdı. Eğer şu telepati özrüm olmasaydı, rahmetli olmuş biriyle çıkmayı hayal bile etmezdim. Ama zihnini okuyabildiğiniz biriyle çıkmanın ne kadar imkansız olduğunu hayal edebilirsiniz. Bill'le tanışmak hayatta başıma gelen en iyi şeydi. Ama onunla tanıştıktan sonraki aylar boyunca, geri kalan yirmi beş yıllık hayatımda yaşadığımdan daha fazla tehlikeye maruz kalmıştım. "Farrell'ın öldüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordum şu anda yaşadığımız krize odaklanmaya çalışarak. Sormaktan nefret ediyordum ama bilmeliydim.

Uzun bir suskunluğun ardından "Belki," dedi Stan.

"Büyük ihtimalle onu bir yerlerde tutuyorlardır," dedi Bill. "Bu, eee, ayinleri nasıl büyük bir olay haline getirdiklerini, basını falan davet ettiklerini biliyorsunuz."

Stan bir süre boş boş baktı. Sonra ayağa kalktı. "Aynı adam hem barda hem de havaalanındaydı," dedi, kendi kendine konuşur gibiydi. Dallas vampirlerinin ineğimsi önderi Stan, şimdi odada bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Bu beni çıldırtsa da bunu söylemem söz konusu bile olamazdı. Burası Stan'in eviydi ve bir 'kardeşi' kayıptı. Ama ben uzun ve düşünceli sessizliklerin insanı değilimdir pek. Üstelik yorgundum ve bir an evvel yatmak istiyordum.

"Pekala," dedim enerjik görünmek için çaba harcayarak, "benim buraya geldiğimi nereden bildiler?"

Eğer bir vampirin size gözlerini dikmesinden daha kötü bir şey varsa, o da iki vampirin size gözlerini dikmesidir.

"Senin geleceğini önceden bilmelerinin tek yolu... İçimizde bir hain olması!" dedi Stan. Odadaki hava onun yarattığı gerilimden dolayı neredeyse çıtırdamaya başlayacaktı.

Ama benim daha az dramatik bir fikrim vardı. Masadaki defteri aldım ve şöyle yazdım. "BELKİ DE BURADA BİR BÖCEK VARDIR." Her ikisi de sanki onlara birer Big Mac yemelerini önermişim gibi bana baktı. İnanılmaz güçlere sahip olan vampirler, insanların da kendine göre güçler geliştirdiği gerçeğini unutuyordu genellikle. İki adam birbirine

soru sorar gibi bir süre baktı ama ikisi de pratik bir çözüm getiremedi.

Canları cehenneme. Filmlerde gördüğüm kadarıyla biri bir odaya bir dinleme cihazı yerleştirdiğinde, bunu ölümüne korku içinde ve aceleyle yapardı. Yani böcek yakınlarda bir yerde ve pek de iyi saklanmamış olmalıydı. Gri ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarıp attım. Stan'in gözünde, bir insan olduğum için zaten bir değerim yoktu, dolayısıyla çıplak ayakla yerlerde sürünmek bana bir şey kaybettirmezdi. Eğilip masanın altında emeklemeye ve ilerledikçe tekerlekli iskemleleri itmeye başladım. Ve yaklaşık bir milyonuncu kere çorap giymediğim için pişman oldum.

Garip bir şey gördüğümde, Stan'in bacaklarından iki metre kadar uzaktaydım. Masanın açık renk ahşabının alt yüzünde yapışık halde duran karanlık bir çıkıntı vardı. Bir el fenerim olmadan elimden geldiğince yakından bakmaya çalıştım. Hayır, eski bir sakız değildi.

Küçük mekanik aleti bulmuştum ama şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Biraz tozlanmış halde masanın altından çıktığımda, kendimi Stan'in ayaklarının dibinde buldum. Stan elini uzattı ve ben de gönülsüzce tuttum. Beni nazikçe kaldırdı ya da nazik görünüyordu da diyebiliriz, çünkü aniden ayağa kalkıvermiştim ve işte karşısındaydım. Yüz yüzeydik. Çok uzun boylu değildi ve gözlerine tercih ettiğimden biraz daha derin bir şekilde bakıyordum. Bana dikkat

ettiğinden emin olmak için bir parmağımı yüzümün önüne kadar kaldırdım ve masanın altını işaret ettim.

Bill bir saniye içinde odayı terketti. Stan'in yüzü biraz daha beyazladı ve gözleri parladı. Doğrudan ona bakmamaya çalışıyordum, çünkü birilerinin onun toplantı salonuna dinleme cihazı yerleştirmiş olduğu gerçeği ortadayken görüş alanında olmak istemiyordum. Gerçekten de ihanete uğramıştı ama beklediği şekilde değil.

Sonra aklımdan yardımı dokunabilecek bir düşünce geçti. Stan'e gülümsedim ve otomatik olarak atkuyruğumu düzeltmek için elimi kafama götürdüm. Atkuyruğum yoktu, ah tabii ya, saçımı topuz yapmıştım. Neyse ki biraz dağılmıştı. Saçımla uğraşmak, bana yere bakma fırsatı sağladı.

Bill yanında Isabel ve elinde bir kap su taşıyan bulaşıkçı adamla birlikte geri döndüğünde oldukça rahatladım. "Üzgünüm Stan," dedi Bill. "Bu akşam keşfettiğimiz şeyi düşünürsek, korkarım ki şimdiden Farrell ölmüş diyebiliriz. Bize daha fazla ihtiyacın yoksa, Sookie ve ben yarın Louisiana'ya dönüyoruz." Isabel masanın altını işaret etti ve adam kabı aşağıya indirdi.

"Gidebilirsiniz tabii," dedi Stan buz gibi soğuk bir sesle. "Bana faturanızı gönderin. Efendiniz Eric bu konuda oldukça sertti. Bir gün onu görmem gerek." Sesinin tonundaki bir şeyler, bu karşılaşmanın Eric için pek de hoş olmayacağını bildiriyordu.

Isabel aniden "Seni aptal insan! İçkimi döktün!" diye bağırdı. Bill yanımdan uzanıp böceği aldı ve suyun içine attı. Suyun yanlardan taşmaması için her zamankinden bile daha düzgün yürüyen Isabel odadan çıkıp gitti. Ama adam odada kaldı.

Böcekten kurtulmuştuk. O sırada dinleyen birileri varsa da o sahte konuşmaya aldanmış olabilirdi. Böcek gittiği için hepimiz rahatlamıştık. Stan bile daha az korkutucu görünüyordu.

"Isabel, Farrell'in Yoldaşlık tarafından kaçırıldığını düşündüğünü söyledi," dedi adam. "Belki bu genç bayanla birlikte yarın Yoldaşlık Merkezi'ne gidip yakınlarda bir ayin filan var mı diye öğrenebiliriz."

Bill ve Stan düşünceli bir edayla bu fikri tarttı.

"Bu çok iyi bir fikir," dedi Stan. "Bir çift daha az dikkat çeker."

"Sookie?" diye sordu Bill.

"Sizin aranızdan kimsenin gidemeyeceği kesin," dedim. "Belki en azından mekanın bir planını çıkarabiliriz. Eğer Farrell'ın orada tutulduğunu düşünüyorsanız..." Yoldaşlık Merkezi'nde dönenlerle ilgili bilgi edinebilirsem, belki vampirleri oraya saldırmaktan da alıkoyabilirdim. Polis merkezine gidip kayıp ihbarı yapacak ve polisi Yoldaşların üstüne salacak halleri yoktu. Ve Dallas vampirleri her ne kadar insan yasalarına uyarak toplumsallaşmaktan yana olup bunun

getirdiği avantajlardan yararlansa da, eğer aralarından biri Güneş Yoldaşlığı Merkezi'nde rehin tutuluyorsa, ölecek insanlar var demekti. Kayıp Farrell'ı bularak belki bunu önleyebilirdim.

"Eğer bu dövmeli vampir bir kaçaksa ve güneşle buluşmayı, buluşurken Farrell'ı da yanında götürmeyi planlıyorsa ve tüm bunlar da Yoldaşlık tarafından ayarlandıysa, o zaman havaalanında seni kaçırmak isteyen o sahte rahip de onlar için çalışıyor olmalı. Artık seni tanıyorlar," diye izah etti Bill. Sonra da "Peruğunu takman gerekecek," deyip neşeyle gülümsedi. Peruk getirmek onun fikriydi.

Bu sıcakta peruk takmak mı? Cehennem gibi. Aksi görünmemeye çalıştım. Sonuçta Güneş Yoldaşlığı'nın merkezine giderken vampirlerle ilişkisi olan bir kadın yerine, kaşıntılı kafa gibi görünmek daha iyiydi. "Yanımda bir insan daha olması iyi fikir," diye itiraf ettim. Birini daha tehlikeye attığım için üzgündüm ama ne yapayım?

Adamı gösterip "Bu Isabel'in erkeği," diye tanıştırdı Stan. Bir dakika için sessiz kaldı. Galiba Isabel'e telepatik olarak haber veriyordu.

Hemen sonra Isabel içeri geldi. İnsanları böyle çağırabiliyor olmak çok kullanışlı olmalıydı. İntercom ya da telefona ihtiyacınız olmazdı hiç. Diğer vampirlerin onun mesajlarını ne kadar uzaktan alabildiğini merak ettim. Bill'in bana konuşmadan sinyal gönderemediğine sevindim, çünkü aksi

takdirde kendimi onun cariyesi gibi hissederdim. Acaba Stan vampirlerini çağırdığı gibi, insanlarını da çağırabiliyor muydu? Aslında belki de bilmek istemiyordum.

Adamın Isabel'in varlığına tepkisi bıldırcın görmüş av köpeği gibiydi. Ya da belki biftek servis edilen ama sonra nezaketten elini çatalına atmayan çok aç bir adam gibiydi. Ağzının sulandığını neredeyse görebiliyordunuz. Umarım ben Bill'in etrafındayken böyle görünmüyorumdur.

"Erkeğin, Sookie ile birlikte Güneş Yoldaşlığı'na gitmek için gönüllü oldu Isabel. Potansiyel bir üye gibi davranacak. İnandırıcı olur mu sence?"

"Sanırım evet," dedi Isabel adamın gözlerine bakarak.

"Siz gitmeden önce bir şey daha var... Bu akşamki misafirler geldi mi?"

"Evet, California'dan gelen biri var."

"Nerede o?"

"Evde."

"Bu odada bulundu mu hiç?" Stan doğal olarak bu böceği bırakan kişinin ister insan ister vampir olsun, tanımadığı biri olmasını çok istiyordu.

"Evet."

"Onu buraya getirin."

Beş dakika sonra Isabel yanında uzun boylu sarışın bir vampirle içeri geldi. Boyu bir doksan beşin üzerinde olmalıydı. Yapılı, tıraşlı ve buğday renkli saçlıydı. Hemen başımı

eğip ayaklarıma baktım ve Bill'in de aniden donakaldığını farkettim.

"Bu Leif," dedi Isabel.

"Leif," dedi Stan yumuşak bir sesle, "yuvama hoşgeldin. Bu akşam burada bir sorunumuz var."

Ayak parmaklarıma bakarken daha önce hiç istemediğim kadar Bill'le bir-iki dakika yalnız kalıp neler döndüğünü konuşabilmeyi istedim. Çünkü bu gelen Leif filan değildi ve California'dan da gelmiyordu.

Bu Eric'ti.

Bill'in eli görüş alanıma girip beninkini kavradı. Parmaklarımı çok dikkatli bir şekilde hafifçe sıktı ve ben de karşılık verdim. Bill kolunu bana doladı ve ben de ona yaslandım. Rahatlamam gerekiyordu... Tanrım!

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye nazikçe sordu Eric... Hayır, o an için Leif.

"Görünüşe göre biri bu odaya girmiş ve casusluk yapmış."

Bu çok güzel bir ifade şekliydi. Stan odada bir böcek olduğunu şimdilik gizlemek istiyordu. Gerçekten bir hain olduğu düşüncesini ele alırsak bu harika bir fikirdi.

"Ben sizin yuvanızda bir misafirim ve ne seninle ne de sizden herhangi biriyle bir sorunum var."

Buradaki varlığı vampir politikalarına dair bir amacı gizlemek adına da olsa, Leif'in bu sakin inkarı çok etkileyiciydi.

"Affedersiniz," dedim elimden geldiğince kırılgan ve insanca bir sesle.

Stan lafının kesilmesinden dolayı canı sıkılmış gibi baktı, ah, canı cehenneme.

"Şey, bu eşya buraya günün daha erken saatlerinde de konmuş olabilir," dedim, Stan'in bu gerçeği daha önce düşünmüş olduğundan emin olduğumun anlaşılmasını istercesine. "Dallas'a gelişimizin ayrıntılarını öğrenmek için."

Stan yüzünde hiçbir ifade olmaksızın gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

Sonra bir kumar oynadım. "Ve affedersiniz ama çok yorgunum. Bill artık beni otelime geri götürebilir mi?"

"Tek başına dönersin, Isabel de sana eşlik edecek," dedi Stan beni başından defedercesine.

"Hayır efendim."

Sahte gözlük camlarının arkasından Stan'in solgun kaşları havaya kalktı. "Hayır mı?" Sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı.

"Benim anlaşmamın şartlarına göre benim bölgemden bir vampir olmadan hiçbir yere gitmiyorum. O vampir de Bill. Gece vakti onsuz hiçbir yere gitmem."

Stan bana bir kez daha uzun uzun baktı. Böceği bulup Stan'e işe yaradığımı ispat ettiğime memnundum, yoksa Stan'in yetki bölgesinde fazla uzun yaşayacağımı sanmıyordum. "Gidin," dedi ve Bill'le ben de fazla zaman kaybetmedik. Stan, Eric'ten şüphelenirse Bill'le benim hiçbir yardımımız dokunmazdı. Ayrıca benim yapacağım bir hareket ya da söyleyeceğim bir söz onu ele verebilirdi. Vampirler insanları asırlardır inceliyor, tıpkı bir yırtıcının avı hakkında mümkün olduğu kadar çok şey bilmeye çalışması gibi.

Isabel de bizimle geldi. Tekrar onun Lexus'una binip Sessiz Kıyı Oteli'ne doğru olan uzun yolculuğumuza çıktık. Dallas sokakları tamamen boş olmamakla birlikte, birkaç saat önceye göre daha sessizdi. Gün doğumuna iki saatten daha az vaktimiz kaldığını kestirdim.

Otelin önünde durduğumuzda "Teşekkürler," dedim nazikçe.

"İnsanım seni öğleden sonra saat üçte almaya gelecek," dedi Isabel.

'Emredersiniz hanımım,' deyip topuklarını birbirine vurmamak için kendimi zor tuttum. Ve ona sadece bunun uygun olduğunu söyledim ve "İsmi ne?" diye sordum.

"Hugo Aryes," dedi.

"Tamam." Zaten zeki bir adam olduğunu biliyordum. Lobiye gidip Bill'i bekledim. Sadece birkaç adım gerimdeydi. Asansörde de sessizdik.

Kapıda, "Anahtarın yanında mı?" diye sordu.

Neredeyse uyuyordum. "Seninki nerede?" diye sordum pek de nazik olmayan bir edayla.

"Seninkini çıkarışını görmeyi tercih ederim," dedi.

Birden havam düzeldi. "Belki sen bulmak istersin," diye önerdim.

Beli hizasındaki simsiyah yeleleriyle bir vampir, kolunda kızıl saçlı balıketi bir kızla koridorda yürüyordu. Onlar uzak köşedeki odalarına girdiğinde, Bill anahtarı aramaya başladı.

Ve oldukça da hızlı buldu.

İçeri girer girmez beni havaya kaldırıp uzun uzun öptü. O gece çok fazla şey olmuştu ve konuşmamız gerekiyordu ama hiç konuşma havamda değildim ve o da değildi.

Etekler hakkında öğrendiğim hoş bir şey de hemen kalkabildikleri ve altına da bir tanga giymişseniz onun da saniyeler içinde kaybolabildiğiydi. Gri ceket yerdeydi, beyaz gömlek çoktan çözülmüştü ve ben daha 'Bir vampir becereceğim,' bile diyemeden kollarım Bill'in boynuna dolanmıştı.

Ben hala ona sarılı haldeyken Bill de tuvalet duvarına yaslanmış kemerini çözmeye çalışıyordu... Ve kapı vuruldu.

"Kahretsin," diye fısıldadım Bill'in kulağına. "Defol git," dedi Bill yüksek sesle. Vücudumu ona sürdüm ve nefesi kesildi. Topuzumu tutan şişleri çekerek saçımı açıp omuzlarıma dökülmesini sağladı.

"Sizinle konuşmam gerek," dedi tanıdık ama kalın kapının boğuklaştırdığı bir ses.

"Hayır," diye inledim. "Bunun Eric olmadığını söyle." Dünyada şu an içeri almak zorunda kalacağımız tek yaratık!

"Ben Eric," dedi dışarıdaki ses.

Bacaklarımı Bill'in belinden çözdüm ve o da beni nazikçe yere indirdi. Hızla banyoya girip bir bornoza sarındım. Onca düğmeyi yeni baştan iliklemekle uğraşamazdım.

Dışarı çıktığımda Eric, Bill'e bu akşam iyi iş çıkardığını söylüyordu.

"Ve tabii ki sen de muhteşemdin Sookie," dedi Eric. Bu arada kısa pembe bornozumu ilgiyle süzüyordu. Ona bakmak için kafamı kaldırdım, kaldırdım ve kaldırdım ve altın saçların altında çağlayan o parlak gülümsemeyi gördüm.

"Ah," dedim aksi aksi, "bize bunu söylemek için buralara kadar geldiğin için çok teşekkür ederiz. Sen sırtımızı sıvazlamadan uyuyamazdık."

Eric mümkün olduğunca neşelenmiş göründü. "Ah tatlım," dedi. "Bir şeylere engel mi oldum? Bu, şeey, senin olabilir mi Sookie?" Eskiden tangamın yan tarafını oluşturan ipi yerden almış, bana uzatıyordu.

Bill, "Tek kelimeyle ifade etmek gerekirse, evet. Bizimle tanışmak istediğin başka bir şey var mıydı Eric?" dedi. Buz bile, Bill'in sesindeki soğukluğu kıskanırdı.

"Bu gece vaktimiz yok," dedi Eric pişmanlık dolu bir sesle. "Güneşin doğmasına çok az kaldı ve uyumadan önce halletmem gereken işler var. Ama yarın gece buluşacağız.

Stan'in sizden ne istediğini öğrendiğinizde resepsiyona bana bir not bırakın ve işlerimizi ayarlayalım."

Bill başıyla onayladı. "O zaman görüşürüz," dedi.

"Yolluk olarak içecek bir şeyler yok mu?" Bir şişe kan mı ikram etmemizi bekliyordu. Eric'in gözleri önce buzdolabına, sonra bana yöneldi. Kocaman, kalın, tüylü bir şey yerine, naylondan bir bornoz giydiğime pişman olmuştum. "Damardan ılık bir şeyler içeceksin ha?" Bill taş gibi sessizliğini korudu.

Bill arkasından kapıyı kapatıp kilitleyene kadar Eric'in gözleri benim üzerimden bir an bile ayrılmadı.

Bornozumu çözerken "Sence dışarıdan bizi dinliyor mudur?" diye sordum Bill'e.

"Umrumda değil," dedi Bill ve kafasını eğip başka işlere daldı.

UYANDIĞIMDA SAAT ÖĞLEN BİR sularıydı ve otel sanki fazla sessiz gibiydi. Ah tabii misafirlerin çoğu uyuyordu. Hizmetçiler gündüz vakti odalara girmezdi. Geçen gece vampir muhafızlardan oluşan güvenliği kafama not etmiştim. Gündüz güvenliği farklı olmalıydı. Sonuçta müşterilerin bu kadar parayı gözden çıkartıp burada kalmalarının asıl sebebi, gündüz güvenliğiydi. Hayatımda ilk kez oda servisini aradım ve kahvaltı istedim. Bütün gece hiçbir şey yemediğim için bir at kadar açtım. Garson kapıyı çaldığında duşu-

mu almış ve bornozumu giymiştim. Kapıyı çalanın garson olduğuna emin olduktan sonra onu içeri aldım.

Önceki gün havaalanındaki kaçırılma girişiminden sonra işimi garantiye alıyordum. Genç garson, yemeği ve kahve sürahisini masaya koyarken de biber gazını elimde hazır tutuyordum. Eğer Bill'in uyuduğu odanın kapısına doğru tek bir adım dahi atacak olsa, onu anında mıhlayacaktım. Ama bu delikanlı, Arturo çok iyi eğitilmişti ve gözlerini bile o yöne doğru çevirmedi. Bana da hiç doğrudan bakmadı. Ama aklında ben vardım. Keşke onu içeri almadan önce bir sütyen giyseydim.

O gittikten sonra Bill'in söylediği gibi yapıp otel fişine bir miktar bahşiş ekledim ve imzaladım. Ardından da delikanlının getirdiği her şeyi yedim. Sosis, krep ve bir kase dolusu kavun. Oh, gerçekten çok güzeldi. Şurup gerçekten de akağaç şurubuydu ve meyve tazeydi. Sosisse harikaydı. Bill'in beni izlemediğine memnundum. Bu beni rahatsız ediyordu, çünkü yemek yerken beni izlemekten hoşlanmıyordu, hele sarmısak yememden nefret ediyordu.

Dişlerimi ve saçlarımı fırçaladıktan sonra makyaj yaptım. Yolculuk Merkezi'ne yapacağım ziyarete hazırlanma zamanıydı. Saçlarımı iki yana ayırıp tepemde tokayla tuttturdum ve peruğumu kutusundan çıkardım. Kısa, kahverengi peruk gerçekten de dikkat çekici değildi. Bill bu öneriyle ortaya çıktığında delirdiğini düşünmüştüm ve hala bir peruğa ihti-

yacımız olacağını nereden çıkardığını bilemiyordum ama getirdiğimize de memnundum. Stan'inkilere benzeyen ve aynı amaçla kullanılacak bir gözlük taktım. Alt kısmında küçük büyüteçler vardı. Böylelikle okuma gözlükleri olduğunu iddia edebilirdim.

Acaba fanatikler nasıl giyinirdi? Benim sınırlı tecrübelerime göre fanatikler oldukça sıradan, gündelik şeyler giyiyordu. Bunun sebebi ya akıllarının devamlı başka şeylere saplanmış halde olması ya da şık giyinmeyi günah saymalarıydı. Eğer evde olsaydım hemen ucuzcu Wallmart'a koşardım ama evde değil burada, penceresiz ve pahalı Sessiz Kıyı'daydım. Ama Bill neye ihtiyacım olursa olsun, resepsiyonu aramamı tembihlemişti. Ben de öyle yaptım.

"Resepsiyon," dedi yaşlı bir vampirin pürüzsüz sesini taklit etmeye çalışan bir insan. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ona vazgeçmesini söylemek istedim. Yanı başında gerçeği varken kim taklidini isterdi ki?

"Ben 314 numaradan Sookie Stackhouse. Uzun, sekiz numara, keten bir eteğe ve pastel renkli çiçekli bir bluz ya da örgü hırkaya ihtiyacım var. Aynı beden."

"Evet hanımefendi," dedi adam uzunca bir duraklamadan sonra. "Bunları sizin için ne zamana tedarik edeyim?"

"Hemen." Vay canına bu çok eğlenceliydi. "Aslında, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi." Bu işe alışmaya başlıyordum. Başkasının benim hizmetimde olmasına bayılmıştım.

Beklerken televizyonda haberleri izledim. Bir Amerikan şehrine ait sıradan haberler vardı. Trafik sorunları, arazi sorunları ve cinayetler.

"Geçen gece bir otel çöplüğünde bulunan kadının cesedi teşhis edildi," dedi bir spiker son derece kasvetli bir sesle. Ağzının köşelerini ciddi ve endişeli bir biçimde aşağı bükmüştü. "Yirmi bir yaşındaki Bethany Rogers'ın cesedi Dallas'ın vampirlere ev sahipliği yapmasıyla meşhur Sessiz Kıyı Oteli'nin arkasında bulundu. Rogers kafasından tek kurşunla öldürülmüş. Polis bu cinayeti 'infaz formunda' diye niteledi. Dedektif Tawny Kelner, muhabirimize bir iz üstünde oldukları bilgisini verdi." Televizyonun ekranı kederliymiş gibi yapan suratından hakikaten kederli bir yüze geçti. Dedektif kırklı yaşlarında, çok kısa boylu, saçları arkasında uzun bir atkuyruğu şeklinde sırtına düşen bir kadındı. Kamera, muhabiri de alacak şekilde açı değiştirdi. Muhabir üzerinde keskin hatlı bir takım olan ufak tefek, esmer bir adamdı. "Dedektif Kelner, Bethany Rogers'ın bir vampir barında çalıştığı doğru mu?"

Dedektifin kaşları biraz daha çatıldı. "Doğru," dedi. "Ama işi garsonluktu, eğlence hizmetlisi değildi." Eğlence hizmetlisi mi? Eğlence hizmetlilerinin Yarasa Kanadı'nda ne işi olabilirdi ki? "Orada sadece birkaç aydır çalışıyormuş."

"Cesedinin bırakıldığı yer, işin içinde vampir parmağı olduğunu göstermiyor mu?" Muhabir benden bile daha ısrarcıydı.

"Tam tersi, bana göre bu kadın vampirlere bir mesaj göndermek için seçilmişti," diye tersledi Kelner ve sonra sanki bunları söylediğine pişman olmuş göründü. "Şimdi izin verirseniz..."

"Tabii dedektif," dedi şaşkın muhabir. "Evet, Tom," dedi ve kameraya dönüp sanki stüdyodaki spikeri görebiliyormuş gibi "bu çok düşündürücü bir dava," diye yorum yaptı.

Ne?

Spiker de muhabirin saçmaladığını farketmiş olacaktı ki, hemen bir başka başlığa geçti.

Zavallı Bethany ölmüştü ve yanımda bunu konuşabileceğim kimse yoktu. Gözyaşlarıma engel oldum. Kızın ölümüne ağlamaya hakkım olmadığını hissediyordum. Vampir yuvasından çıkarıldıktan sonra, dün gece Bethany Rogers'ın başına ne geldiğini merak ediyordum. Eğer diş izleri bulunmamışsa, onu bir vampirin öldürmediği kesin gibiydi. Akan kanı ziyan edebilecek pek fazla vampir yoktu.

Akıtılmamış gözyaşları, burun çekişler ve üzüntümün arasında kanepeye oturdum ve el çantamda bir kurşun kalem arayıp buldum. Kalemi peruğun altından kafamı kaşımak için kullandım. Kliması olan bu karanlık odada bile kafam kaşınıyordu. Yarım saat kadar sonra kapı çalındı. Yine gözetleme deliğinden baktım. İşte Arturo yine gelmişti ve koltuğunun altına da bazı giysiler sıkıştırmıştı.

"Beğenmediklerinizi geri götüreceğiz," dedi bana elindekileri uzatırken. Saçlarıma bakmamaya çalışıyordu.

"Teşekkürler," dedim ve ona bahşiş verdim. Buna çok hızlı bir şekilde alışabilirdim.

İsabel'in evcil hayvanı olan şu Ayres isimli adamla buluşmama az zaman kalmıştı. Bornozumu olduğum yere düşürerek Arturo'nun bana getirdiklerine baktım. Beyaz çiçek desenli, açık şeftali rengi bluz işe yarardı ve eteğe gelince de... Hmm. Keten bulamamıştı ama getirdiği iki etek de hakiydi ve işe yararlardı. Bir tanesini hemen giydim. İstediğim etkiyi yaratmak için biraz dardı. İki ayrı model getirdiğine memnun oldum, ikinci etekle tam istediğim gibi görünüyordum. Bluzu giydim, ayaklarımı sandaletlerin içine sokuverdim, kulaklarıma küçük küpeler taktım ve hazırdım. Döpiyesimle uyum içinde olacak yıpranmış hasır bir el çantam bile vardı. Ne yazık ki bu benim gündelik kullandığım çantaydı. Ama bu giysilere uymuştu. Kimliğimi ele verecek şeyleri çıkartırken keşke bunu son dakikada değil de, daha önceden düşünseydim diye hayıflandım. Unutmuş olabileceğim başka hayati güvenlik önlemleri de var mıydı acaba?

Sonra sessiz koridora adımımı attım. Tam olarak geçen geceki gibi görünüyordu. Ne pencere, ne de ayna olmadığı için tam bir kapalılık hissi veriyordu. Halının koyu kırmızı rengiyle duvar kağıdının polis mavisi, kırmızı ve krem renkleri de bu havayı değiştirmiyordu. Çağırma düğmesine

bastığımda asansörün kapısı açıldı ve aşağı inmeye başladım. Kabinde müzik yoktu. Sessiz Kıyı tam da ismiyle müsemmaydı.

Lobiye indiğimde, asansörün iki yanında silahlı muhafızlar olduğunu gördüm. Otelin ana kapısına bakıyorlardı. Görünüşe göre kapı kilitliydi. Kapının üzerinde ekranlar asılıydı. Bir ekrandan dışarıdaki merdivenler görülüyordu, diğeri ise daha geniş bir açıyı gösteriyordu.

Önce korkunç bir saldırı beklendiği hissine kapıldım ve heyecanlandım. Ama birkaç dakika boyunca bir şey olmayınca, her zaman burada böylece durduklarını anladım. Vampirlerin neden bu ve buna benzer otellerde kaldıkları belliydi. Kimse bu asansörlerin yanına yaklaşamazdı. Hiç kimse uyuyan, çaresiz durumdaki vampirlerin odalarına çıkamazdı. İşte bu otelin fiyatı da bu yüzden bu kadar yüksekti. Görev başındaki iki muhafızın da bellerindeki silahlar fazla büyüktü. Gerçi ben silahlar hakkında pek bir şey bilmem. Adamlar bana şöyle bir baktıktan sonra sıkıcı işlerine geri döndü.

Resepsiyondaki memurlar bile silahlıydı. Masanın hemen arkasındaki raflarda pompalı tüfekler duruyordu. Misafirlerini korumak için ne kadar ileri gideceklerini merak ettim. Acaba içeri girmeye çalışan insanları gerçekten vururlar mıydı? Peki ya kanun bu duruma nasıl bakardı?

Lobinin mermerlerine sabitlenmiş minderli bir taburede gözlüklü biri oturuyordu. İnce uzun boylu, kum rengi saç-

lı, otuzlarında bir adamdı. Üzerinde açık haki rengi yazlık bir takım ve ayağında da geleneksel mokasenler vardı.

"Hugo Ayres?" diye sordum.

Aniden ayağa fırlayıp elimi sıktı. "Sen Sookie olmalısın. Ama saçların... Dün gece sarışın değil miydin?"

"Öyleyim. Başımda bir peruk var."

"Çok doğal görünüyor."

"Bu iyi. Hazır mısın?"

"Arabam hemen dışarıda." Sanki kendi kendime kapıyı bulamazmışım gibi, sırtıma hafifçe dokunup beni çıkışa yönelti. Nezaketi takdir ederim, sırnaşıklığı değil. Bu esnada Hugo Ayres'in düşüncelerini okumaya çalışıyordum. Pek güçlü dalgalar yayan biri değildi.

Caprice marka arabasına binip emniyet kemerini taktıktan sonra "Isabel'le ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye sordum.

"Şey, sanırım on bir ay oldu," dedi Hugo Ayres. Üzerinde çiller olan büyük elleri vardı. Bir arka mahallede aklaşmış saçlı karısı ve sarışın çocuklarıyla birlikte yaşamıyor olmasına şaşırdım.

"Boşandın mı?" diye sordum düşüncesizce. Yüzündeki kederi gördüğümde bunu yaptığıma üzüldüm.

"Evet," dedi. "Oldukça kısa bir zaman önce."

"Çok kötü." Tam çocuklarıyla ilgili bir şeyler soracaktım ki, beni hiç ilgilendirmediğini düşünerek sustum. Artık onu

daha rahat okuyabiliyordum. Bir kızı vardı. Ama adını ve yaşını bulamadım.

"Zihin okuyabildiğin doğru mu?" diye sordu.

"Evet, doğru."

"Onlara bu kadar çekici gelmene şaşmamalı."

Vay canına, ah kafam, Hugo! "Bu da sebeplerden biri herhalde," dedim sesimi olağan çıkarmaya çalışarak. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir avukatım," dedi Hugo.

"Onlara bu kadar çekici gelmene şaşmamalı," dedim mümkün olduğu kadar doğal bir sesle.

Uzunca bir sessizlikten sonra Hugo "Sanırım bunu hak ettim," diye cevap verdi.

"Neyse bunları bırakalım," dedim. "Kendimize bir hikaye bulmamız gerek."

"Kardeş olabilir miyiz sence?"

"Kesinlikle olmaz diyemeyiz. Birbirine bizim kadar bile benzemeyen kardeşler gördüm. Ama ayrı ayrı sorguya çekilecek olursak birbirimiz hakkında bilmediğimiz şeyler, sevgili olduğumuz hikayesiyle daha iyi örtülür. Böyle bir şey olacağını sanmıyorum ama böyle bir durumda kardeşlerden birbiri hakkında her şeyi bilmesi beklenir."

"Haklısın. Neden kilisede tanıştığımızı söylemiyoruz? Sen Dallas'a yeni taşınmışsın ve ben de seni Glen Craigie Metodist Kilisesi'nin pazar okulunda görmüşüm. Burası gerçekten de benim kilisem."

"Tamam. Benim bir restoran... Restoran müdürü olmama ne dersin? Merlotte'ta çalıştığım için detaylı bir sorgulamadan geçersem, bu konuda ikna edici olabilirim."

Biraz şaşırmış gibi göründü. "Bu biraz farklı ve aslında gayet iyi. Benim pek rol yapma yeteneğim yoktur, o yüzden en iyisi kendim olmam. Böylece hata yapmam."

"Isabel'le nasıl tanıştınız?" Bunu sırf meraktan sormuştum tabii.

"Mahkemede Stan'i temsil ediyordum. Komşuları, yakınlarında vampir istemedikleri için dava açmıştı, onları göndermek istiyorlardı. Kaybettiler." Hugo vampir bir kadınla ilişki içinde olmak konusunda karmaşık hisler taşıyordu. Ayrıca o davayı kazanmakla iyi edip etmediğini de bilmiyordu. Asında Hugo, Isabel konusunda son derece kararsızdı.

Vay canına, bu durum bu yolculuğu biraz korkutucu hale getiriyordu aslında. "Bu olay gazetelere çıktı mı? Stan Davis'i temsil etmeni diyorum."

Hüzünlenmiş gibiydi. "Evet, çıktı. Kahretsin, sence merkezdekiler ismimi hatırlar mı? Ya da gazetedeki resmimden yüzümü..."

"Belki bu daha iyi bile olabilir. Onlara vampirleri tanıdıktan sonra hatanı anladığını söyleyebilirsin."

Hugo bunu enine boyuna düşündü, büyük çilli elleri direksiyonun üzerinde endişeli bir şekilde hareket etti. En so-

nunda "Tamam," dedi. "Dediğim gibi, pek rol yapma yeteneğim yoktur. Ama bunun altından kalkabilirim sanırım."

Ben her zaman rol yaptığım için kendim için endişeli değildim. Sizin gerçek bir sarışın olup olmadığınızı düşünen bir adama içki servisi yaparken hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak, gerçekten de oyunculuk açısından iyi bir çalışmaydı. İnsanları kafalarının içindeki şeyler için suçlayamazsınız. Bu konularda olgunlaşmak zorunda kalıyordunuz.

Avukata, eğer işler gerginleşirse düşüncelerini kolayca okuyup uygun şekilde harekete geçebilmem için elimi tutmasını önerecektim ama ondan ucuz bir kolonya gibi buram buram yayılan kararsızlık hissi beni duraklattı. Isabel'in seks kölesi olabilirdi, hatta onu ve yaydığı tehlikeyi seviyor bile olabilirdi ama aklının ve kalbinin tamamen Isabel'de olduğunu hiç sanmıyordum.

Rahatsız olup aynı şey Bill ve benim için de geçerli mi acaba diye kendi içime baktım. Ama o an bunu düşünecek zaman değildi. Hugo'nun zihninden aldıklarım, onun bu küçük görev için güvenilirliğinden şüphe etmeme neden oluyordu. Onun yanındayken ne kadar güvende olduğum konusunda paniğe kapılmak üzereydim. Ayrıca Hugo Ayres'in benim hakkımda ne bildiğini de merak ediyordum. Geçen gece çalıştığım odada değildi. Isabel'in de çok hoşsohbet biri olduğunu sanmıyordum. Yani benim hakkımda çok şey bilmesi pek mümkün değildi.

Büyük bir arka mahallenin içinden geçen dört şeritli yolun iki yanında tipik fast-food restoranlar ve her türlü mağaza zincirleri sıralanmıştı. Ama sonunda dükkanlar yerini evlere bıraktı ve ortalık yeşillendi. Trafik çok sıkışık gibi görünüyordu. Böyle bir şehirde asla yaşayamam ve böylesine yoğun bir günle başa çıkamam, diye düşündüm. Ana kavşağa geldiğimizde Hugo yavaşladı ve sinyal verdi. Büyük bir kilisenin otoparkına girmek üzereydik. Burası eskiden bir kiliseymiş demek daha doğru. Bina Bon Temps standartlarına göre çok büyüktü. Bu kadar büyük bir kalabalığı sadece Vaftiz kiliseleri toplayabilirdi ve o da eğer tüm cemaati bir araya gelirse... İki katlı kilisenin yan taraflarında iki adet tek katlı kanadı vardı. Bina beyaz tuğlalardan yapılmıştı ve pencereleri de boyalıydı. Çevresi garip bir yeşile bürünmüş bir çimenlikle çevriliydi ve büyük bir park alanı vardı.

Bakımlı bahçedeki tabelada 'GÜNEŞ YOLDAŞLIĞI MERKEZİ – Sadece İsa Ölüm'den dönmüştür' yazıyordu.

Kapımı açıp Hugo'nun arabasından çıkarken burnumdan sıkkın bir nefes verdim. "Bu tabela hatalı," dedim yol arkadaşıma. "Lazarus da ölümden döndü. Salaklar, kutsal kitaplarını bile doğru okuyamıyor."

"Bu tavrı hemen üzerinden silmelisin," dedi Hugo beni uyaran bir sesle ve dışarı çıkıp kapıları kilitledi. "Bu seni dikkatsiz yapar. Bu insanlar tehlikeli. İki vampiri, vampir

kanı çekicilere teslim etmekten hiç çekinmediler. İnsanlığın ölmüş bir vampirin bedeninden kazanç sağlayacağı düşüncesiyle de kendilerini avuttular."

"Vampir kanı çekicilerle ilişkileri mi var?" Şimdi kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Kan çekicilerin kendilerine son derece zor bir meslekleri vardı. Vampirleri tuzağa düşürüyor, gümüş zincirlerle yaralıyor, kanlarını çekip karaborsada satıyorlardı. "İçerideki insanlar, vampirleri kan çekicilerin eline vermiş kimseler mi?"

"Üyelerinden biri gazeteye böyle söylemişti. Tabii hemen ertesi gün liderleri haberlere çıkıp o röportajı şiddetle reddetti ama bu bir maskeydi diye düşünüyorum. Yoldaşlık mümkün olan her yöntemle vampirleri öldürüyor, onların lanetli yaratıklar olduğunu düşünüyor. Bu uğurda her şeyi yapabilirler. Eğer bir vampir dostuysan katlanılmaz bir baskı altında kalırsın. İçeride ağzını her açtığında bunu düşün."

"Tamam. Bu arada sen de dikkatli ol Bay Felaket Tellalı."

Yavaşça binayı süzerek ona doğru yürüdük. Dışarıda on kadar araba park edilmişti. Bakımlıdan pasaklıya, ucuzdan lükse her çeşidi vardı. Benim favorim inci beyazı bir Lexus'tu. O kadar güzeldi ki, bir vampire ait olabilirdi.

"Birileri bu nefretten iyi para kazanıyor," dedi Hugo.

"Buranın başında kim var?"

"Steve Newlin adında bir adam."

"İddiaya varım, bu araba kesin onundur."

"Bu, tampon yazısını da açıklıyor."

Başımla onayladım. *YAŞAYANI ÇIKAR ÖLÜSÜ KALSIN.* Ayrıca dikiz aynasından da oyuncak bir kazık sallanıyordu.

Bir cumartesi akşamı için oldukça kalabalık bir yerdi. Binanın hemen yanında çitlerle çevrili bir çocuk parkında, canı sıkılmış bir ergen gözetiminde çocuklar oynuyordu. Ergen arada sırada kafasını kaldırıp çocuklara bakmadığı sırada tırnaklarıyla uğraşıyordu. Hava dünkü kadar sıcak değildi. Tanrı'ya şükürler olsun ki yaz artık kudretini kaybediyordu ve binanın kapıları da dışarıdaki güzel havadan faydalanmak için ardına kadar açıktı.

Hugo elimi tuttu ve birden sıçradım. Ama sonradan sevgili gibi görünmemizi sağlamaya çalıştığını anladım. Kişisel olarak bana ilgisi belki de sıfırdı. Kendimizi biraz toparladıktan sonra her şeyin normal görünmesini sağlayabilmiştik. Bu arada bu temas bana Hugo'nun zihnini açmıştı. Endişeliydi ama kararlıydı. Bana dokunmayı biraz itici buluyordu. İlgisizliği iyiydi ama açık açık itici bulunmak biraz rahatsız ediciydi. Bu duygunun gerisinde çok temel bir güdülenme vardı, bir... Ama şimdi önümüzde merkezden insanlar vardı ve ben de zihnimi hemen işime verdim. Dudaklarının her zamanki gerginlik sınırışıyla kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Bill geçen gece boynumdan özellikle uzak durduğu için saklayacak diş izleri yoktu ve bu güzel havada üzerimdeki

giysilerle rahat görünmek de çok kolaydı. Dışarı çıkan orta yaşlı bir çifte selam verdik.

Binanın loşluğuna girdikten sonra, kilisenin pazar okulu kanadı olduğunu sandığım bölümünden geçtik. Koridor boyunca odaların kapılarında bazı tabelalar göze çarpıyordu: BÜTÇE VE FİNANS, REKLAM ve en ilginci de MEDYA İLİŞKİLERİ.

Koridorun ilerisindeki odalardan birinden kırklı yaşlarında bir kadın çıktı ve bize döndü. Hoş teni ve kısa kahve rengi saçlarıyla sevimli, hatta güzel görünüyordu. Parlak pembe ruju ile parlak pembe ojeleri uyumluydu ve alt dudağının hafif kalın oluşu da ona duyarlı bir hava veriyordu. Bu durum aslında vücudunun hoş, kadınsı yuvarlaklığıyla biraz tezat oluşturuyordu. Keten etek ve neredeyse eteğin içine sokulmuş yün örgü bluzuyla kıyafeti benimkinin bir yansımasıydı adeta. Giysi seçimimden dolayı kendimi içten içe kutladım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu beklentili bir bakışla.

"Yoldaşlık hakkında bilgi almak istiyoruz," dedi Hugo. Son derece samimi görünüyordu. Yeni arkadaşımız kadar samimi... Kadının göğsünde bir isimlik vardı ve üzerinde 'S. NEWLIN' yazıyordu.

"Burada olduğunuza sevindik," dedi. "Ben yöneticimiz Steve Newlin'in eşiyim. Adım Sarah." Hugo'yla el sıkıştı ama

elini bana uzatmadı. Bazı kadınlar diğer kadınlarla el sıkışmanın gerekliliğine inanmaz. Ben de bunu fazla önemsemedim.

Birbirimizi selamladıktan sonra manikürlü elleriyle koridorun sonundaki çift kanatlı kapıları işaret etti. "Beni takip ederseniz, size işlerin nasıl yürüdüğünü gösteririm." Sanki işlerin yürüyor olması düşüncesi gülünç bir şeymiş gibi hafifçe gülçü.

Koridordaki tüm kapılar tüm faaliyetlerin açıkta yürütüldüğünü vurgularcasına ardına kadar açıktı. Eğer Newlin'in faaliyetleri rehine tutmayı ve gizli operasyonlar düzenlemeyi içeriyorduysa bile, bu amaçlarıyla binanın başka bir yerinde ilgileniyor olmalıydı. Her şeye elimden geldiğince dikkatle bakarak kafamı bilgiyle doldurmaya çalıştım. Ama Güneş Yoldaşlığı Merkezi'nin içi de dışı kadar parlak ve temizdi. İnsanlar hiç de sinsi ve zalim görünmüyordu.

Sarah seri adımlarla önümüzden yürüyerek bize yolu gösterdi. Birkaç tane klasörü göğsüne yapıştırmış, arada sırada dönüp omzunun üzerinden bizimle konuşması, bu hızlı yürüyüşü çok kolay bir şeymiş gibi gösteriyordu ama Hugo'yla ben ona yetişmek için ellerimizi bırakmak zorunda kalmıştık.

Bina tahminimden çok daha büyüktü anlaşılan. Bir kanadın en uç noktasına gelmiş olmalıydık. Eski kilisenin, şimdi büyük toplantılar için kullanılan salonundan geçerek

diğer kanada girdik. Bu kanatta daha büyük ve sayıca daha az oda vardı. En büyük ve salona en yakın olan oda, görünüşe göre eskiden kilisenin papazına aitti. Kapının üzerindeki tabelada 'G. STEVEN NEWLIN, YÖNETİCİ' yazıyordu.

Binada gördüğüm yegane kapalı kapı da buydu.

Sarah kapıyı çaldı ve biraz bekledikten sonra içeri girdi. Uzun boylu, ince bir adam masanın arkasında ayakta duruyordu. Kusursuz beklentiyle bize bakıyordu. Kafası bedenine göre küçük görünüyordu. Gözleri buğulu bir maviydi, burnu kemerliydi ve saçları da neredeyse karsınınkiyle aynı tonda kahverengiydi ama yer yer grileşmeye başlamıştı. Bir fantezinin her nasıl olmasını bekliyorsam, bu adam öyle bir şey değildi. Hayatından da memnun gibiydi.

Aklaşmış, tunç rengi saçlı bir kadınla konuşuyordu. Kadın bol bir pantolon ve bluz giymişti ama sanki takım elbiseyle daha rahat olacakmış gibi bir görüntü veriyordu. Tebeşirdikar biçimde irkilmişti, sanki bir şeylerden dolayı rahatsız olmuş gibiydi. Belki de bizim gelmemizdendi.

"Sizin için bugün ne yapabilirim?" diye sordu Steve Newlin, Hugo'nun ve benim oturmamızı işaret ederek. İki sandalye alıp masasının karşısına çektik. Sarah da daha küçük bir tabure bulup karşı duvarın dibine oturdu. Kadın "Affedersin Steve," dedi kocasına. "Bakın, eğer isterseniz size birer kahve ya da gazoz getirebilirim."

Hugo ve ben birbirimize bakıp kafamızı iki yana salladık.

"Tatlım, bunlar... Ah, daha isimlerinizi bile sormadım." Kadın tatlı bir kederle yüzlerimize baktı.

"Benim adım Hugo Ayres, bu da kız arkadaşım Marigold."

Marigold[7] mu? Delirmiş miydi bu adam? Sınırlamaya devam etmek için çaba harcamam gerekti. Sonra Sarah'nın yanındaki masada duran bir saksı kadife çiçeğini görünce en azından durumu anladım. Daha şimdiden büyük bir hata yapmıştım. Eğer odadaki dinleme cihazından Yoldaşlık sorumluysa, Sookie Stackhouse ismini de biliyor olmalıydılar. Neyse ki Hugo en azından bu kadarını akıl edebilmişti.

"Sarah, Hugo Ayres ismini bilmiyor muyuz?" Steve Newlin'in yüzü tamamen şüpheci bir hal aldı. Alnı hafifçe kırıştı, kaşları havaya kalktı ve başı yana yattı.

"Ayres mi?" dedi gri saçlı kadın. "Bu arada benim adım da Polly Blythe. Ayin sorumlusuyum."

"Ah Polly, özür dilerim, birden unuttum." Sarah başını bir ileri bir geri oynattı. Onun da alnı kırışmıştı. Ama sonra birden düzeldi ve kocasına gülümsedi. "Ayres, Üniversite Parkı'ndaki vampirleri temsil eden avukat değil miydi?"

"Evet öyleydi," dedi Steve iskemlesine yaslanıp ayaklarını uzatarak. Koridordan geçen birilerine el salladıktan sonra parmaklarını dizinde kenetledi. "Şey, bizi ziyarete gelmeniz gerçekten çok ilginç Hugo. Vampir meselesinde, sonun-

[7] ÇN: Kadife Çiçeği.

da madalyonun diğer yüzünü gördüğünüzü umabilir miyim?" Steve'in yüzünü kaplayan tatmin duygusu havayı dolduran kokarca salgısı gibiydi.

"Böyle de denebilir," diye başladı Hugo ama Steve konuşmaya devam etti.

"Vampir varlığının karanlık, kan emici tarafını gördünüz mü? Hepimizi öldürmek istediklerini, boş sözleri ve kötücül yöntemleriyle üzerimizde hakimiyet kurmaya çalıştıklarını anladınız mı?"

Gözlerimin kocaman açıldığını hissedebiliyordum. Sarah başıyla onaylıyor ve hala vanilyalı puding gibi tatlı ama sığ gözlerle etrafa bakıyordu. Polly ise çok kasvetli bir tür orgazm yaşamış gibi görünüyordu. Hala gülümsemekte olan Steve "Bu dünyada sonsuz yaşam kulağa çok hoşgeliyor olabilir ama eninde sonunda biz seni yakalayacağız. Ben değilsem de oğlum, o da olmazsa torunum yakalayacak ve kazıklanıp yanacaksın. Ruhunu sonsuza kadar kaybedeceksin. İşte o zaman gerçek cehennemi göreceksin. Ve bu ölümden de beter olacak. Tanrı cehennemde insanları tuvalet kağıdı gibi kullanan vampirler için özel bir köşe hazırlamıştır."

Vay canına, iğrenç. Bu iş birden tepetaklak gitmeye başlamıştı. Bu arada Steve'den edindiğim tek bilgi de yoğun, sonsuz bir tatmin duygusu ve parlak bir zekanın ışığıydı. Somut ya da bilgi verici hiçbir şey yoktu.

"Affedersin Steve," dedi derinden gelen bir ses. Arkama döndüğümde siyah saçları asker traşlı, yakışıklı ve son derece kaslı bir adamla yüz yüze geldim. Odadaki herkese gülümsüyordu ve odadakiler de aynı şekilde karşılık veriyordu. Bu durum ilk başka hoşuma gitmişti ama şimdi biraz korkutucu bulmaya başlamıştım. "Misafiriniz seni soruyor."

"Sahi mi? Bir dakika içinde orada olacağım."

"Hemen gelmeni tercih ederim. Eminim ziyaretçilerin bekleyecektir." Siyah asker traşlı yarma bize tatlı tatlı gülümsedi. Hugo derin bir yerle ilgili düşüncelere dalmıştı. Bu sahne birden bana çok garip geldi.

"Gabe, ziyaretçilerimizle işim biter bitmez orada olacağım," dedi Steve sert bir sesle.

"Bak Steve..." Gabe o kadar çabuk vazgeçeceğe benzemiyordu ama Steve'in gözlerindeki pırıltıyı görmüştü. Gabe sonunda mesajı aldı ve Steve'e gözlerinde bir tapınma ifadesiyle bir kez daha baktıktan sonra gitti.

Bu bakışlarda bir mesaj vardı. Farrell burada kilitli bir kapının ardında mı tutuluyordu? Kendimi vampir yuvasına dönmüş, Stan'e kardeşinin nerede tutulduğunu anlatırken hayal ettim.

Ah. Ama o zaman Stan, Güneş Yoldaşlığı Merkezi'ni basıp Farrell'ı kurtarmak için buradaki herkesi öldürürdü. Sonra da...

Aman Tanrım.

"YAKIN GELECEKTEKİ AKTİVİTELERİNİZ hakkında bilgi almak istemiştik. Bize amaçlarınızla ilgili bilgi verebilecek,

hatta katılabileceğimiz faaliyetler..." Hugo'nun sesi saf, sorgulayan bir tondaydı. "Bayan Blythe de burada olduğuna göre bize bu konuda bilgi verebilir."

Polly Blythe'ın konuşmadan önce Steve'e baktığını ve yüzünün hala ifadesiz olduğunu farkettim. Polly Blythe ondan bilgi istendiği için ve Hugo'yla birlikte onlara katılacağımızdan dolayı çok mutluydu.

"Yakında gerçekleşecek bazı etkinliklerimiz var," dedi gri saçlı kadın. "Bu gece özel bir kapalı aktivitemiz olacak ve hemen sonrasında da pazar günü şafak ayinimizi gerçekleştireceğiz."

"Kulağa çok ilginç geliyor," dedim. "Tam olarak şafak vaktinde mi olacak?"

"Ah evet, tam olarak," dedi Sarah gülerek. "Şafak vakti ayinimizi asla unutamazsınız, çok ilham vericidir, inanılmazdır."

"Nasıl bir... Yani neler yapıyorsunuz?" diye sordu Hugo.

"Tanrı'nın kudretinin kanıtını göreceksiniz. Hemen gözlerinizin önünde olacak," dedi Steve gülümseyerek.

Bu kulağa gerçekten çok ürkütücü geliyordu. "Oh, Hugo," dedim, "ne kadar ilginç değil mi?"

"Evet, öyle. Kapalı aktivite ne zaman başlıyor?"

"Altı buçukta. Üyelerimizin *onlar* kalkmadan buraya gelmelerini istiyoruz."

Bir an için gözümün önüne yatağa getirilen bir kahvaltı geldi ama Steve'in 'onlar kalkmadan' derken vampirlerin uyanmasından önce demek istediğini hemen anladım.

"Ama cemaatiniz evlerine ne zaman gidiyor?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Ah, çocukken kapalı aktiviteye hiç katılmamış olmalısın!" dedi Sarah. "Çok eğlencelidir. Herkes uyku tulumunu da getirir. Kilisenin içinde yemek yiyip oyunlar oynarız ve İncil okuyup ayin yaparız ve geceyi de burada geçiririz." Sarah'nın gözünde Yoldaşlık bir tür kiliseydi. İdari açıdan da buranın kilise gibi olduğuna neredeyse emindim. Bu merkez kiliseye benziyordu, kilise gibi idare ediliyordu. Demek ki bir kiliseydi. Vergi statüsü ne olursa olsun.

Çocukken birkaç kapalı kilise aktivitesine katılmış ve bu deneyimleri gerçekten çok zor atlatmıştım. Yanlarında sınırsız film, abur cubur ve gözetmenler eşliğinde gece boyu kiliseye kapatılan onlarca çocuk düşünün. Genç zihinlerin hormon katkılı düşünceleri, içgüdüleri ve hezeyanlarından oluşan zihinsel bombardımana dayanmak zorunda kalmıştım.

Kendi kendime *Bu kez farklı olacak*, dedim. Bunlar yetişkin. Hem de belli amaçları olan yetişkinler. Milyonlarca cips paketi aynı anda hışırdamayacak ve mantıklı bir uyuma planımız olacaktı. Eğer Hugo ve ben gece kalırsak, belki de Farrell'ın nerede tutulduğunu anlayacak kadar araştırma yapma şansımız olurdu. Çünkü istese de istemese de, pazar günü şafakla buluşturulacak olan vampirin o olduğundan emin gibiydim.

"Kalırsanız çok seviniriz. Bol bol yiyeceğimiz ve yatacak yerimiz var," dedi Polly.

Hugo'yla kararsızca birbirimize baktık.

"Neden şimdi binayı gezmeye ve görülecek yerleri görmeye devam etmiyorsunuz? Kararınızı ondan sonra da verebilirsiniz," diye öneride bulundu Sarah. Hugo'nun elini tutar tutmaz bir kararsızlık dalgası beni sardı. Hugo'nun karmaşık duygularının içinde hüzne boğuldum. *Lütfen buradan çıkıp gidelim*, diye düşünüyordu.

Daha önceki planımı askıya aldım. Eğer Hugo bu kadar ıstırap çekiyorsa, burada kalmamıza gerek yoktu. Sorular bekleyebilirdi. "Benim eve gidip yastıklarımızı ve uyku tulumlarımızı almalıyız," dedim neşeyle. "Öyle değil mi hayatım?"

"Evet, ben de kediyi beslemeliyim," dedi Hugo. "Ama burada olacağız... Saat altı buçukta mı demiştiniz?"

"Tanrım, Steve, depoda fazladan yataklarımız yok muydu? O diğer çift buraya kalmaya geldiği zaman çıkarmıştık."

"Evet, herkes gelene kadar burada kalmanızı çok isteriz," diye ısrar etti Steve. Gülümsemesi her zamankinden çok daha porlaktı. Tehdit altında ve buradan çıkmak zorunda olduğumuzu biliyordum. Newlin'lerin zihinlerinden tek aldığım şey son derece güçlü bir kararlılık sinyaliydi. Polly Blythe ise neredeyse sinsice bir zevkle olanları izliyordu. Zorla zihinlerin içine girmekten nefret ederim ama bizden

şüphelendiklerini artık biliyordum. Kendi kendime asla buraya dönmeyeceğime söz verdim. Artık vampirler için dedektiflik yapmayacaktım. Sadece barda çalışıp Bill'le sevişecektim.

"Gerçekten gitmemiz gerek," dedim nazik bir katılıkla. "Burası bizi gerçekten çok etkiledi ve bu geceki kapalı aktiviteye de katılmayı çok istiyoruz. İşlerimizi halledip dönecek kadar vaktimiz var hala. Bütün hafta çalıştığınızda işlerin nasıl yığıldığını bilirsiniz."

"Hey, aktivite yarın sona erdiğinde işler hala sizi bekliyor olacak!" dedi Steve. "Kalmanız gerekiyor, ikinizin de."

Tüm foyamızı ortaya dökmeden bu işten çıkmanın hiçbir yolu kalmamıştı. Hiç umut kalmadığına göre bunu yapan da ben olmayacaktım. Etrafımızda bir sürü insan vardı. Ama odadan çıkıp sola döndük. Steve rahvan adımlarla arkamızdan geliyordu. Polly sağımızda, Sarah ise solumuzda yürüyordu. Açık bir kapının önünden her geçişimizde birileri Steve'e "Steve, bir dakika konuşabilir miyiz?" ya da "Steve, Ed bunları değiştirmemiz gerektiğini söyledi," gibi şeyler söylüyordu. Ama gülümsemesindeki hafif titremeler dışında, Steve Newlin tüm bu isteklere tepkisizce katlanıyordu.

Steve ayrılırsa bu hareketin ömrünün ne kadar daha devam edeceğini merak ettim. Bunu düşündüğüm için kendimden utandım, çünkü asıl kastettiğim Steve öldürülürse

ne olur?' idi. Aslında yavaş yavaş Sarah ve Polly'nin de bu görevi üstnebileceğini düşünüyordum. İzin verirler miydi, bilmiyorum. Ama ikisi de demirden gibiydi.

Tüm ofislerin kapısı açıktı ve masum görünüyorlardı. Tabii tüm organizasyonun temel kuruluş amacını masum buluyorsanız. Hepsi de vasat ve ortalama seviyede insanlar gibiydi. Kendi halinde Amerikalılar. Beyaz olmayan pek az insan vardı ve insan olmayan sadece bir kişi...

Koridorda ufak tefek Latin bir kadının yanından geçtik ve zihnimde daha önce de hissettiğim bir işaret algıladım. Sam Merlotte'unki gibiydi. Bu kadın da Sam gibi bir şekildeğiştiriciydi ve bendeki *farklılığı* hissedince gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onunla göz göze gelmek için bir süre uğraştım ve bir dakika boyunca birbirimize baktık. Ben ona zihinsel bir mesaj göndermeye, o ise bunu almamaya çalışıyordu.

"Bu araziye ilk kilisenin altmışlarda inşa edildiğini söylemiş miydim?" Sarah konuşurken ufak tefek kadın hızlı adımlarla koridorda uzaklaşmaya başladı. Omzunun üzerinden geriye baktı ve tekrar göz göze geldik. Gözleri korku içindeydi. Benimkilerse "İmdat," diyordu.

"Hayır," dedim konuşmanın gidişatındaki ani değişiklikten dolayı şaşırmış bir şekilde.

"Az kaldı," dedi Sarah tatlı bir sesle. "Tüm kiliseyi görduk." Koridorun sonundaki son kapıya erişmiştik. Bunun

tam izdüşümü olan diğer kanattaki kapı dışarı açılıyordu. Kilisenin dışından bakıldığında kanatlar bire bir dengeli gibi görünüyordu.

"Burası gerçekten de büyük bir yer," dedi Hugo onaylarcasına. Onun içini kemiren kararsızlıklar her ne idiyse, şimdi geçmiş gibiydi. Aslında artık endişeli bile görünmüyordu. Bu durumda sadece hiçbir telepatik potansiyeli olmayan biri endişelenmeyi bırakabilirdi.

Bu da Hugo'ydu. Hiçbir telepatik duyusu yoktu. Polly son kapıyı da açtığında ilgiyle içeri baktı. Dışarı açılması gereken bu kapı onun yerine...

Aşağı iniyordu!

6

"BEN BİRAZ KLOSTROFOBİĞİM," dedim aniden. "Dallas'ta binaların bodrum katları olduğunu bilmiyordum. Yine de görmek istediğimden çok emin değilim." Hugo'nun koluna yapıştım ve kendi kendimle çelişerek gülümsemeye uğraştım.

Hugo'nun kalbi davul gibi çarpıyordu, çünkü korkudan donuna etmek üzereydi. Öyle olduğuna yemin edebilirdim. O merdivenlerin karşısına geçtiğinde, sükunetini kaybetmeye başlamıştı. Hugo'nun nesi vardı? Korkusuna rağmen oyuncu bir edayla omzuma vurup yanımızdakilere gülümsüyordu. "Belki de biz artık gitsek iyi olur," diye mırıldandı.

"Ama bence yeraltında neler sakladığımızı gerçekten görmeniz gerekiyor. Gerçek bir bomba sığınağımız var,"

dedi Sarah. Neredeyse gülecekti. "Ve tam teçhizatlı, öyle değil mi Steve?"

"Aşağıda her türlü donanım var," dedi Steve. Hala rahat, neşeli ve hakim görünmekle beraber, artık iyi huylu tabiatı tamamen silinmiş durumdaydı. Sonra ileri doğru bir adım attı. Tam arkamda olduğu için ya ben de ileri doğru yürüyecektim ya da onun bana dokunmasına izin verecektim, ki bunu hiç ama hiç istemediğimi farkettim.

"Hadi ama," dedi Sarah hevesle. "İddiaya varım Gabe de aşağıdadır. Biz binanın geri kalanına bakarken Steve de aşağı inip Gabe'in ondan ne istediğini sorabilir." Merdivenleri de koridorda dolaşır gibi hızlı hızlı inmeye başladı. İnerken poposu, eğer dehşete düşmüş olmasaydım sevimli bulabileceğim bir şekilde bir sağa bir sola sallanıp duruyordu.

Polly bize el salladı ve aşağı indik. Ben de iniyordum, çünkü Hugo ona hiçbir zarar gelmeyeceği konusunda emin görünüyordu. Bu düşünceyi başından beri okuyabiliyordum. Önceki korkusu tamamen yatışmıştı. Sanki kendini bir tür programa sokmuştu ve içindeki kararsızlık uçup gitmişti. Keşke onu okuyabilmek daha kolay olsaydı, diye iç geçirdim. Sonra Steve Newlin'e döndüm ama ondan da alabildiğim tek şey kalın bir özgüven duvarıydı.

Merdivenleri inerken yavaşlamış olmama rağmen biraz daha yavaşlayabildim. Hugo'nun bu merdivenleri tekrar çı-

kabileceğinden şüphesi olmadığını hissediyordum. Sonuçta o uygar bir insandı. Bunların hepsi uygar insanlardı.

Hugo başına korkunç bir şey gelebileceğini hayal edemiyordu. Çünkü o üniversite mezunu, orta sınıf, beyaz bir Amerikalıydı. Merdivenden birlikte indiğimiz diğer insanlar gibi.

Benimse böyle bir güvencem yoktu. Ben tamamen uygar bir insan bile değildim.

Bu aslında yeni ve ilginç bir düşünceydi. Bu öğleden sonra aklımı dolduran çoğu düşünce gibi, bunu da boş bir vaktimde düşünmek üzere bir kenara atmalıydım. Tabii bir daha boş vaktim olursa.

Merdivenlerin sonunda karşımıza bir kapı daha çıktı. Sarah bunu şifreli bir biçimde çaldı. Üç hızlı, sus, iki hızlı şeklinde kaydetti beynim. Arkadan açılan kilitlerin seslerini duydum.

Siyah saçları asker tıraşlı Gabe kapıyı açtı. "Hey, bana misafir getirmişsiniz," dedi hevesle. "Aferin!" Golf gömleği, titiz bir biçimde ütülenmiş çizgili haki pantolonunun içine yerleştirilmişti. Ayağında yeni ve lekesiz Nike'ları vardı. Ve jilet marifetiyle olabilecek en sinekkaydı tıraşı olmuştu. Her sabah yataktan kalkar kalkmaz elli şınav çektiğine bahse girebilirdim. Gabe'in her hareketinin altında gizli bir enerji vardı. Bir şeyler onu coşturmuştu.

Mekanı, başka yaşam belirtilerini görebilmek için okumaya çalıştım ama odaklanamayacak kadar korku içindeydim.

"Burada olduğuna sevindim Steve," dedi Gabe. "Sarah ziyaretçilerimizi kalacakları yere götürürken belki sen de misafir odamıza bir bakarsın." Kafasıyla dar, beton koridorda sağ tarafı işaret etti. Sonunda bir kapı ve solda da başka bir kapı vardı.

Buradan nefret etmiştim. Klostrofobimden bahsederek buradan çıkmak için yalvarmıştım. Ama merdivenlerden inmeye zorlanmıştım. Artık irade gücüm çökmek üzereydi. Küf kokusu, yapayışığın parlaklığı, kapalı kalma hissi... Hepsinden nefret ediyordum. Burada kalmak istemiyordum. Avuçlarım ter içinde kalmıştı. Ayaklarım yere saplanıp kaldı. "Hugo," diye fısıldadım. "Bunu yapmak istemiyorum." Sesimde hafif de olsa bir çaresizlik vardı. Hoşuma gitmemişti ama işte oradaydı.

"Gerçekten yukarı çıkması gerekiyor," dedi Hugo özür diler bir edayla. "Eğer şimdi müsaade ederseniz, yukarı çıkıp sizi orada bekleyeceğiz."

Bunun işe yarayacağını umarak arkamı döndüm ama birden Steve ile yüz yüze geldim. Artık gülümsemiyordu. "Sanırım siz ikiniz şuradaki odada benim işimi bitirmemi beklemek zorundasınız. Sonra yanınıza geleceğim ve konuşacağız." Sesinde hiçbir itiraza yer yoktu. Sarah içinde iki iskemle ve iki yatak olan küçücük bir odanın kapısını açtı.

"Hayır," dedim, "bunu yapamam." Ve Steve'i elimden geldiğince sert bir şekilde ittim. Ben çok güçlüyümdür.

Vampir kanım olduğu için gerçekten de güçlüydüm ve cüssesine rağmen Steve sendeledi. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde merdivenlere atıldım ve yıkarı çıkmaya başladım ama bir el beni ayak bileğimden yakaladı ve olabilecek en acı verici şekilde düşürdü. Basamakların sivri köşeleri her yerime çarptı; sol elmacık kemiğime, göğüslerime ve sol dizime. O kadar canım yanmıştı ki, neredeyse öğürecektim.

"İşte, küçük hanım," dedi Gabe beni zorla ayağa kaldırırken.

"Ne yapıyorsun? Onu nasıl böyle incitirsin?" Hugo artık samimi bir şekilde öfkelenmişti ve tükürükler saçarak bağırıyordu. "Size katılmayı düşünerek buraya geldik ve bize böyle mi davranıyorsunuz?"

"Rol yapmayı kes artık," dedi Gabe ve ben daha kafamı toparlayamadan kolumu kıvırıp arkama geçti. Bu yeni acıyla nefessiz kaldım. Beni odaya doğru sürükledi. Son dakikada da peruğumu kavrayıp kafamdan söküp aldı. "*Hayır!*" diye inlememe rağmen Hugo da arkamdan içeri girdi ve sonra kapıyı arkamızdan kapattılar.

Kilit sesini duyduk.

O kadar.

"SOOKIE," DEDİ HUGO, "elmacık kemiğinin üzerinde bir kesik var."

"Yapma ya," diye mırıldandım zayıf bir sesle.

"Kötü mü yaralandın?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Bu sorumu ciddiye aldı. "Birçok çürüğün ve belki de kafa travman olabileceğini düşünüyorum. Hiç kemiğin kırılmadı, değil mi?"

"Fazla değil, bir-iki tane," dedim.

"Sanırım alay edebilecek kadar iyisin," dedi Hugo. Eğer bana öfkelenseydi kendini daha iyi hissedecekti, bunu anlayabiliyordum ama sebebini merak ettim. Aslında çok da merak etmedim. Az çok biliyordum.

Yataklardan birinin üzerine yattım. Bir kolum yüzümün üzerindeydi. Kendi kendime kalıp biraz düşünmeye çalışıyordum. Dışarıdaki koridordan pek fazla ses gelmiyordu. Bir keresinde bir kapının açıldığını işittim ve kısık konuşmalar duyduk, o kadar. Bu duvarlar nükleer bir patlamaya dayanacak biçimde yapılmıştı. Sanırım sessizlik o kadar da beklenmedik bir şey değildi.

"Saatin var mı?" diye sordum.

"Evet, beş buçuk."

İyi, vampirlerin kalkmasına iki saat kalmıştı.

Kendimi sessizliğe bıraktım. Daha önce okumakta zorlandığım Hugo kendi düşüncelerinin içinde kaybolunca zihnimi açtım ve odaklanıp onu dinledim.

Böyle olmaması gerekiyordu, bundan hoşlanmadım. Her şey düzelecek. Tuvalete gitmem gerekince bir şeyler yap-

malıyım. Kızın önünde konuşamam. Belki o zaman Isabel öğrenmez. Geçen gece o kız hakkında daha çok bilgi almalıydım. Bu işten yakayı sıyırıp hala avukatlık yapmaya devam edebilir miyim? Yarından itibaren bir mesafe koymaya başlarsam, belki sıyrılabilirim...

Bir iskemle kapıp Hugo Ayres'i bayıltana kadar dövmemek için kolumu yüzüme iyice bastırdım. Şu ana kadar Hugo da, Yoldaşlık da telepati yeteneğini tam olarak anlamış değildi. Yoksa beni burada onunla yalnız bırakmazlardı.

Ya da belki onlar da benim gibi Hugo'yu gözden çıkarmayı düşünüyordu. Tabii vampirlerin de öyle düşüneceği kesindi. Isabel'e oyuncağının bir hain olduğunu söylemek için sabırsızlanıyordum.

Bu düşünce kana susamışlığımı dindirdi. Isabel'in Hugo'ya yapacaklarını düşününce, bunu izlemekten hiç zevk almayacağımı da farkettim. Tersine, bu beni dehşete düşürüp hasta edecekti.

Ama içimden bir ses bunu çoktan hak ettiğini söylüyordu.

İyi de bu kafası karışık avukat kime sadıktı?

Bunu bulmanın tek bir yolu vardı.

Sırtımı duvara dayayarak acı içinde doğruldum. Yine vampir kanı sayesinde oldukça hızlı bir şekilde iyileşecektim ama hala bir insandım ve kendimi berbat hissediyordum. Yüzüme çok sert bir darbe aldığımın farkındaydım

ama elmacık kemiğimin sadece çatladığına inanmak istiyordum. Yüzümün sol tarafı da bayağı şişmişti. Ama bacaklarım kırılmamıştı. Bir fırsatını bulduğumda hala koşabilirdim. Önemli olan da buydu.

Kendimi toparlayıp olabildiğince rahat bir konuma geldiğimde "Hugo, ne kadar zamandır ihanet ediyorsun?" diye sordum.

Birden inanılmaz bir biçimde kıpkırmızı oldu. "Kime? Isabel'e mi, insan ırkına mı?"

"Sen seç."

"Mahkemede vampirlerin tarafını tuttuğumda insan ırkına ihanet ettim. Ama aslında ne oldukları hakkında ufacık bir fikrim olsaydı... Davayı hiç düşünmeden kabul etmiştim, çünkü ilginç bir sınav olacaktı benim için. Ben her zaman sosyal haklara bakan bir avukat oldum ve vampirlerin de diğer insanların sahip olduğu haklara sahip olduğuna ikna olmuştum."

Kahramanım benim. "Tabii," dedim.

"Nerede isterlerse orada yaşama haklarını ellerinden almak hiç de Amerikanca değil diye düşünüyordum," diye devam etti Hugo. Sesi acıklı ve dünya işlerinden yorgun düşmüş gibiydi.

Ama henüz acının ne olduğunu görmemişti.

"Sonra neyi anladım biliyor musun Sookie? Vampirler, Amerikalı değil. Siyah, Asyalı ya da Kızılderili filan da değil.

Rotaryen ya da Katolik de değil. Onlar sadece vampir. Bu onların yegane rengi, dini ve milliyeti."

Eğer bir azınlık binlerce yıl gizlenmek zorunda kalırsa, olacağı budur. Aptal!

"O zamanlar Stan'in tek isteğinin Yeşil Vadi Yolu'nda yaşamak olduğunu sanıyordum. Bir Amerikalı olarak bu onun hakkıydı. Ben de onu komşularına karşı savundum ve kazandım. Kendimle gerçekten gurur duymuştum. Sonra Isabel'le tanıştım ve bir gece onunla yattım. Kendimi çok cesur, devrimci ve güçlü hissetmiştim."

Çıt çıkarmadan ve tek sözetmeden ona bakıyordum.

"Senin de bildiğin gibi, seks muhteşem. En iyisi. Büyülenmiştim. Isabel'e bağımlı olmuştum. İşim iyi gitmiyordu. Sabah erken kalkamadığım için müşterilerimle öğleden sonra görüşüyordum. Sabah verdiğim mahkeme randevularını kaçırıyordum. Karanlık çöktükten sonra Isabel'i bırakamıyordum."

Bu bir alkoliğin hikayesine benziyordu. Hugo vampir seksinin bağımlısı olmuştu. Bunu hem büyüleyici hem de nahoş buluyordum.

"Isabel'in bana bulduğu ufak tefek işleri yapmaya başladım. Bu hafta Isabel'in yanında olabilmek için ev işleri yaptım. Oturma odasına bir tas su istediğinde heyecanlandım. Hizmetçilik yapıyor olmak değil sorun... Ama Tanrı aşkına, ben bir *avukatım*! Bu yüzden Yoldaşlık beni arayıp Dallas vampirlerinin planları hakkında bilgi istediğinde, onlarla

konuştum. Beni aradıklarında Isabel'le bana olan davranışlarından ötürü bir kavga etmiştik ve ona kızgındım. Yani onları dinlemeye açıktım. Stan ve Isabel arasında geçen bir konuşmada senin adını duymuştum ve onlara bunu söyledim. Anubis Havayolları için çalışan bir adamları var. Bill'in uçağının ne zaman indiğini öğrendiler. Böylece seni kaçırıp vampirlerin senden ne istediğini çözeceklerdi. Seni geri almak için neler yapabileceklerini görmek istediler. Su dolu vazla içeri geldiğimde, Stan'in ya da Bill'in senin ismini söylediğini duydum. Böylece de seni havaalanında yakalayamadıklarını anladım. Onlara bir şeyler vermem, konferans salonuna koyduğum cihazı kaybedişimi telafi etmem gerekiyor gibi hissettim."

"Isabel'e ihanet ettin," dedim. "Ve bir insan olduğum halde bana da ihanet ettin."

"Evet," dedi. Gözlerime bakamıyordu.

"Ya Bethany Rogers?"

"Garson kız mı?"

Oyalamaya çalışıyordu. "Ölü garson kız," dedim.

"Kızı onlar aldı," dedi kafasını iki yana sallayarak. Sanki *Hayır bunu yapmış olamazlar*, demek ister gibiydi. "Onlardı ama kıza ne yapacaklarını bilmiyordum. Farrell'i Godfrey'le gören tek kişi olduğunu biliyordum ve onlara bunu anlattım. Bugün uyandım ve kızın ölü bulunduğunu öğrendiğimde kulaklarıma inanamadım."

"Sen kızı Stan'in evinde gördüğünü söyledikten sonra kaçırdılar. Tek şahit olduğunu söyledin onlara."

"Evet, öyle olmalı."

"Onları dün gece aradın."

"Evet, bir cep telefonum var. Arka bahçeye gidip onları aradım. Kendimi tehlikeye attım, çünkü vampirlerin ne kadar güçlü kulakları olduğunu sen de biliyorsun artık. Bunu yaptım." Bunun cesurca bir şey olduğuna dair kendini ikna etmeye çalışıyordu. Vampir karargahından dışarı bir telefon et, cesedi bir ara sokakta bulunan zavallı Bethany'yi işaret et...

"Sonra o kız vuruldu."

"Evet, ben... Ben bunu haberlerde gördüm."

"Bil bakalım bunu kim yaptı Hugo?"

"Ben... Bilemiyorum."

"Tabii ki biliyorsun Hugo. O bir tanıktı. O bir dersti. Vampirlere verilmiş bir ders. 'İşte sizin için çalışan ya da parasını sizden kazanan insanların başına gelecek olan şey budur.' Şimdi sence sana ne yapacaklar Hugo?"

"Ben onlara yardım ediyordum ama," dedi şaşkın bir sesle.

"Bunu bilen başka kim var?"

"Kimse."

"O zaman kim ölecek? *Stan Davis'e yardım eden avukat artık elimizde.*"

Hugo'nun dili tutulmuştu.

"Eğer onlar için bu kadar önemliysen, sen neden bu odaya benimle birlikte tıkılmış durumdasın?"

"Çünkü şu ana kadar benim yaptığımı bilmiyordun," dedi. "Şu ana kadar bana onlara karşı kullanabileceğimiz bir bilgi verebilirdin."

"Şimdi artık senin ne mal olduğunu bildiğime göre seni salıverecekler, öyle mi? Neden deneyip görmüyoruz? Zaten yalnız olmayı tercih ederim."

Tam o sırada kapının üzerindeki küçük bir aparat açıldı verdi. Koridordayken dayak yemekle meşgul olduğum için daha önce görememiştim. Sonra açıklıkta devasa bir surat göründü.

Bu tanıdık bir surattı. Gabe oradan bize sırıtıyordu. "İkiniz içeride nasılsınız bakalım?"

"Sookie'nin bir doktora ihtiyacı var. Pek şikayet etmiyor ama sanırım elmacık kemiği kırıldı." Sesi sitemli gibiydi. "Ayrıca Yoldaşlık ile olan dostluğumu biliyor. Yani beni artık dışarı çıkarabilirsiniz."

Hugo'nun ne yaptığını sandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama elimden geldiğince yaralı görünmeye çalıştım. Bu hiç de zor olmadı.

"Bu bana bir fikir verdi," dedi Gabe. "Burada biraz sıkılmıştım. Steve'in veya Sarah'nın yakınlarda buraya ineceğini hiç sanmam, Polly bile gelmez. Ve buralarda bir mahkuma-

muz daha var Hugo. Seni gördüğüne memnun olabilir. Farrell'ı tanırsın. Onunla Kötü Çocukların karargahından tanışıyor olmalısınız."

"Evet," dedi Hugo. Konuşmanın gidişatından dolayı son derece üzgündü.

"Farrell'ın seni ne kadar sevdiği hakkında bir fikrin var mı? Ayrıca o eşcinsel. Kan emici bir ibne. O kadar derindeyiz ki, erken uyanacak. Ben de seni onun yanına koymayı düşündüm. Ki ben de bu arada dişi hainle ilgilenebileyim." Ve Gabe midemi ağrıtan bir şekilde bana gülümsedi.

Hugo'nun yüzü tam resimlikti. Aklımdan bir sürü şey geçti, tam yerine oturacak bir sürü söz. Ama sonunda duyacağım hazzı es geçtim. Enerjimi saklamam gerekiyordu.

Gabe'in yakışıklı yüzüne bakarken büyükannemin asla unutamadığım güzel ve özlü sözlerinden biri aklıma geldi. "Güzellik sadece güzel şeyler yapandadır," diye mırıldandım ve kendimi savunmak adına ayağa kalkmak için acı dolu bir hareketler dizisine başladım. Bacaklarım belki tonik değildi ama sol dizim oldukça kötü durumdaydı. Şimdiden şişmiş ve morarmıştı.

Kapıyı açtığında Hugo ve benim Gabe'in icabına bakıp bakamayacağımızı merak ettim. Ne var ki kapı hızla açıldı ve Gabe'in bir elinde tabanca diğerinde ise şok aleti olduğunu sandığım siyah, tehditkar bir aygıt vardı.

"Farrell," diye bağırdım. Eğer uyanıksa beni duyması gerekiyordu, o bir vampirdi.

Gabe birden sıçradı ve şüpheyle bana baktı.

"Evet?" dedi koridorun uzaklarından gelen bir ses. Vampir hareket edince şangırdayan zincirlerin sesini duydum. Gümüş zincirlerle bağlanmış olmalıydı, yoksa köklerinden söküp atardı.

"Bizi Stan gönderdi!" diye bağırdım ve o anda Gabe tabancalı elinin tersiyle suratıma bir tokat attı. Duvara dayanmakta olduğum için kafam duvara çarptı. Korkunç bir ses çıkardım. Bir çığlık değildi ama inleme olmak için de fazla yüksekti.

"Kes sesini sürtük!" diye bağırdı Gabe. Silahını Hugo'ya doğrultmuştu ve şok aletini de benden birkaç santim uzakta tutuyordu. "Şimdi, sen avukat, hemen koridora çık. Benden uzak dur, beni duyuyor musun?"

Yüzünden terler damlayan Hugo, Gabe'in yanından geçip koridora çıktı. Etrafta olan biteni takip etmekte büyük zorluk çekiyordum ama Gabe'in daracık hareket alanı içinde Farrell'ın hücresinin kapısına gitmek için, Hugo'nun çok yakınından geçmesi gerektiğini gördüm. Tam koridorda yeterince uzaklaşmış olduğunu düşünürken Hugo'ya benim kapımı kapatmasını söyledi. Her ne kadar Hugo'ya bakarak kafamı olumsuz anlamda çılgınca sallasam da Hugo kapıyı kapattı.

Hugo'nun beni gördüğünü bile sanmıyorum. Tamamen kendi içine dönmüştü. İçindeki her şey yıkılıyordu. Tüm

düşünceleri bir karmaşadan ibaretti. Onun hayatı için elimden geleni yapmış ve Farrell'a bizi Stan'in gönderdiğini söyleniştim. İhanetini düşünürsek, onu umursadığıma bile şaşırmıştım. Elini tuttuğumda çocuklarının görüntüsünü görmemiş olsam, bunu yapmazdım.

"İşin zor Hugo," dedim. Nefes nefese kalana kadar birbiri ardına derin nefesler aldım. O anda metal bacaklı plastik iskemleyi gördüm. Kilisede, toplantılarda ve sınıflarda milyonlarca kez oturduğunuz tarz iskemlelerdendi. Onu, aslan terbiyecisi tarzında, bacakları kapıya gelecek şekilde tuttum. Aklıma gelen tek şey buydu. Sonra Bill'i düşündüm ama bu çok ıstırap vericiydi. Kardeşim Jason'ı düşündüm. Keşke yanımda olsaydı. Jason'ı özlemeyeli uzun zaman olmuştu.

Kapı açıldı. Gabe içeri girdiğinde gülümsüyordu. Pis bir sırıtıştı bu. Ruhunun tüm kötülüğü ağzından ve gözlerinden dışarı sızıyordu. Şu an iyi vakit geçiriyordu.

"O ufak iskemle seni koruyacak mı sanıyorsun?" diye sordu.

Sohbet edecek havamda değildim ve onun zihnindeki yılanların sesini de dinlemek istemiyordum. Zihnimi kapadım ve kendimi toparladım.

Tabancasını kılıfına koydu ama şok aletini hala elinde tutuyordu. Sonra kendine güveni o kadar arttı ki, onu da belindeki deri kılıfına yerleştirdi. İskemlenin bacaklarını yakaladı ve sağa sola çekmeye başladı.

Ve ben saldırıya geçtim.

Beklenmedik karşı saldırım o kadar kuvvetliydi ki, onu neredeyse kapının dışına kadar çıkarıyordum. Ama son anda bacaklarını döndürüp içeride kalmayı başardı. Diğer taraftaki duvara yaslanarak kırmızı bir suratla kesik kesik nefes alıyordu.

"Şurtük," diye tısladı ve tekrar üzerime geldi. Bu kez iskemleyi tamamen elimden almaya çalışıyordu. Ama dediğim gibi bende vampir kanı vardı. İskemleni ona vermedim ve ona yenilmedim.

Sonra yılan kadar hızlı bir şekilde elektroşok aletini belinden çıkardı, iskemlenin üzerinden uzanıp omzuma dokundu.

Beklediği şekilde bayılmadım. İskemle hala elimde olduğu halde dizlerimin üzerine çöktüm. Ben daha bana neler olduğunu anlamaya çalışırken iskemleyi elimden çekip aldı ve bana vurup yere düşürdü.

Hareket edemiyordum ama çığlık atabilir ve bacaklarını kenetleyebilirdim. Öyle de yaptım.

"Kes sesini," diye bağırdı. Bana dokunduğu için zihnini okudum. Beni bayıltmak istiyordu. Baygınken bana tecavüz etmekten hoşlanacaktı. Aslında en sevdiği şey buydu.

"Kadınların uyanık olmasını istemiyor musun?" dedim nefes nefese, "Ha?" Elini sokup bluzumun önünü yırtarak açtı.

Hugo'nun sesini duydum. Sanki bir yardımı olacakmış gibi çığlık atıyordu. Gabe'in omzunu ısırdım.

Bana tekrar 'Sürtük,' dedi. Artık bu laf eskimeye başlıyordu. Kendi pantolonunun önünü açarken benim de eteğimi kaldırmaya çalışıyordu. Uzun bir etek giydiğim için çok ama çok memnundum.

"Uyanık olurlarsa şikayet ederler diye mi korkuyorsun?" diye bağırdım. "Bırak beni, kalk üzerimden! Defol, defol, *defol*." Sonunda şokun etkisinden çıkan kollarıma güç gelmişti. Ellerimi kase gibi tutup iki kulağına birden vurdum.

Hırlayarak geri gitti. Elleriyle kafasının tutuyordu. O kadar öfkeliydi ki, ondan yayılan cinnet beni sardı. Bir hiddet denizinde kalmıştım. O an anladım, sonrasında bedeli ne olursa olsun artık beni öldürmeyi göze almıştı. Yana yuvarlanmaya çalıştım ama beni bacaklarıyla sabitledi. Sağ elini yumruk yaptı. Yumruğu bana göre bir balyoz büyüklüğündeydi. Sonumun geldiğini düşünerek yumruğun yüzüme inerken çizdiği kavisi izledim. Bu kez bayılacağımdan emindim. Ve bu da her şeyin sonu olacaktı...

Ama böyle olmadı.

Gabe'in eli havaya kaldı. Pantolonu inik, kamışı önünde sallanır ve ayakkabıları da bacaklarını tekmeler bir halde havada kalakaldı.

Kısacık bir adam Gabe'i havada tutuyordu. Sonra ikinci bir kez baktım. Bu bir adam değil, onlu yaşlarda ergen bir çocuktu. Antik çağlardan bir çocuk.

Sarışındı ve üzeri çıplaktı. Kolları ve göğsü mavi dövmelerle kaplıydı. Gabe çığlıklar atıyordu ama delikanlı sakince öylece durdu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gabe'in gücünü tüketmesini bekledi. Sonra tutuşunu değiştirip Gabe'in beline sarılarak bir çeşit güreş manevrası gibi bir duruşa geçti. Gabe öne doğru sarkıyordu.

Delikanlı başını indirip hayalkırıklığı içinde bana baktı. Bluzum açılmış ve sütyenim de ortasından yırtılmıştı.

"Yaraların kötü mü?" diye sordu delikanlı neredeyse isteksizce.

Bir kurtarıcım vardı ama pek de hevesli değildi.

Ayağa kalktım, ki bu kulağa geldiğinden çok daha zordu. Epeyce uzun sürdü. Yaşadığım duygusal sarsıntıdan dolayı titriyordum. Dik durduğumda delikanlıyla göz göze geliyordum. İnsan yaşıyla konuşacak olursak, vampir yapıldığında on altıdan daha büyük olamazdı. Ne kadar zaman önce olduğunu bilmek olanaksızdı. Stan ve Isabel'den daha yaşlıydı. İngilizcesi çok düzgündü ama aksanı çok belirgindi. Ne tür bir aksan olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anadili, ölü bir dil bile olabilirdi. Kim bilir, bu ne büyük bir yalnızlık hissiydi.

"İyileşeceğim," dedim. "Teşekkürler." Bluzumu tekrar düğmelemeye çalıştım. Son birkaç düğme kalmıştı ama ellerim de çok kötü bir biçimde titriyordu. Neyse ki çocuk tenimi görmeye meraklı değildi. Onun için hiçbir çekiciliği yoktu. Gözleri son derece isteksizdi.

"Godfrey," dedi Gabe. Sesi incecik kalmıştı. "Godfrey, bu kadın kaçmaya çalışıyordu."

Godfrey onu salladı ve Gabe de sesini kesti.

Godfrey, Bethany'nin o akşam Yarasa Kanadı'nda göreceğini vampirdi. Onu gören yegane gözler kızınkilerdi ve o gözler artık hiçbir şey görmüyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum. Sesimi mümkün mertebe doğal ve sakin bir tonda tutmaya çalışarak.

Godfrey'in solgun mavi gözleri kıpırdandı. Bilmiyordu.

Dövmeleri henüz canlıyken yaptırmıştı. Dövmeler anlamları asırlar önce unutulmuş garip şekil ve sembollerdi sanırım. Bu dövmelere bakabilmek için, tek gözünü verecek bir bilgin bile bulunabilirdi. Ve şanslı bendeniz onları bedavaya görüyordu.

"Lütfen beni dışarı sal," dedim. Onurlu bir sesle konuşmaya çalışıyordum. "Beni öldürecekler."

"Ama sen vampirlere eşlik ediyorsun," dedi.

Gözlerim bir sağa bir sola döndü, anlamaya çalışıyordum.

"Ah," dedim tereddüt içinde. "Sen de vampirsin, öyle değil mi?"

"Yarın halkın önünde günahlarımın kefaretini ödeyeceğim," dedi Godfrey. "Yarın şafağı karşılayacağım. Binlerce yıldır ilk kez güneşi göreceğim ve sonra da Tann'yla yüz yüze geleceğim."

Tamam. "Senin seçimin," dedim.

"Evet."

"Ama benim değil. Ben ölmek istemiyorum." Gabe'in iyice morarmış yüzüne bir bakış fırlattım. Godfrey, Gabe'i gereğinden çok daha fazla sıkıyordu. Bir şey söyleyip söylememek konusunda emin olamadım.

"Sen, vampirlerle birlikte oluyorsun," diye beni suçladı Godfrey. Tekrar onun yüzüne baktım. Konsantrasyonumun bir kez daha bozulmasına izin vermemeliydim.

"Aşığım," dedim.

"Bir vampire?"

"Evet. Bill Compton'a."

"Tüm vampirler lanetlidir ve hepsi de güneşle buluşmalıdır. Bizler yeryüzünde bir hastalık, bir lekeyiz."

"Peki ya bu insanlar?" Yoldaşlık'tan bahsettiğimi belirtmek için parmağımla yukarıyı işaret ettim. "Bu insanlar onlardan daha mı iyi?"

Vampir rahatsız ve mutsuz göründü. Aç olduğunu farkettim. Yanakları içeri göçmüştü ve teni de kağıt kadar beyazdı. Sarı saçları kafasının üzerinde neredeyse yüzer gibiydi. O kadar elektrikli bir hali vardı ki, gözlerinin mavisi atık benzinin üzerinde mavi mermer bilyeler gibi duruyordu.

"En azından onlar insan, Tann'nın planının bir parçası," dedi sessizce. "Vampirlerse hilkat garibesi."

"Yine de sen bana, bu insana nazaran daha iyi davrandın." Tekrar yüzüne baktığımda Gabe'in öldüğünü farket-

tim. İrkilmemeye çalıştım ve yeniden Godfrey'e odaklandım. O, geleceğim açısından şu an çok daha önemliydi.

"Ama biz masumların kanını alıyoruz." Godfrey'in soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Kim tamamen masum?" diye sordum felsefi bir edayla. Sözlerimin kulağa, gerçeği bildiği halde "Gerçek nedir?" diye soran Pontius Pilatus gibi gelmediğini umdum.

"Çocuklar," dedi Godfrey.

"Ah, sen... Çocuklardan mı beslendin?" Dehşetle elimi ağzıma götürdüm.

"Çocukları öldürdüm."

Bir süre diyecek bir şey bulamadım. Godfrey orada öylece durmuş, üzgün üzgün bana bakıyordu. Hala Gabe'in cesedini tutuyordu. Onu tamamen unutmuştu.

"Peki, seni ne durdurdu?" diye sordum.

"Beni hiçbir şey durduramaz. Ölüm dışında."

"Çok üzgünüm," dedim. Başka ne diyebilirdim? Acı çekiyordu ve bu beni gerçekten üzmüştü. Eğer insan olsaydı, iki kere düşünmeden elektrikli sandalyeyi hak ettiğini söylerdim.

"Karanlığa ne kadar kaldı?" diye sordum.

Tabii ki Godfrey'in saati yoktu. Yeraltı çok karanlık ve o da çok yaşlı olduğu için uyanık olduğunu düşündüm. Godfrey "Bir saat," dedi.

"Lütfen bırak da gideyim. Eğer bana yardım edersen, buradan çıkabilirim."

"Ama o zaman diğer vampirlere haber vereceksin. Onlar da buraya saldıracak. Benim şafakla buluşmam engellenecek."

"Neden sabaha dek bekliyorsun ki?" diye sordum. Aniden rahatsız olmuştum. "Dışarı çık. Hemen yap bunu."

Şaşırmıştı. Gabe'i yere bıraktı ve o da tok bir sesle düştü. Godfrey dönüp ikinci kez bakmadı bile. "Ayin şafakta yapılacak şekilde planlandı. Birçok inanan gelip buna şahit olacak," diye açıkladı. "Farrell da güneşin altına getirilecek."

"Ya benim bu işteki rolüm ne?"

Omuz silkti. "Sarah vampirlerin kendilerinden birinin canını senin için verip vermeyeceklerini görmek istedi. Steve'in de başka planları var. Seni Farrell'a iple bağlamak istiyor. Böylece o yandığında, sen de yanacaksın."

Donakalmıştım. Sadece Steve Newlin'in böyle bir şeyi düşünebilmesinden değil, aynı zamanda cemaatin de bundan hoşlanacağını hesaplamasından dolayı. İşte onlar buydu. Newlin tahminimden de fanatikti. "Sen de genç bir kadının bu şekilde infaz edilişinin birçok insanın hoşuna gideceğini mi düşünüyorsun? Bunu normal dini bir ayin gibi mi karşılayacaklar? Sence bu insanların benim için planladıkları bu korkunç ölüm şekli, gerçekten dini mi?"

İlk kez olarak vampir şüphelenmiş göründü. "İnsanlar için bile bu biraz aşırı gibi görünüyor," diye katıldı. "Ama Steve bunun güçlü bir mesaj olacağını düşünüyor."

"Eminim, güçlü olacaktır. Ama mesaj şu olacaktır: 'Ben bir manyağım!' Biliyorum, bu dünyada bir sürü kötü insan ve bir sürü kötü vampir var. Ama genç bir kadının çığlıklar içinde yanarak ölmesinden zevk alacak insanların bu ülkede ya da Teksas'ta çoğunlukta olduğunu sanmıyorum."

Godfrey şüphelenmişti. Onun da içini kemiren düşüncelere tercüman olduğunu anlamıştım. "Medyayı çağırdılar," dedi. Bu, son anda hayatını damatla geçirmekten şüphe duyan bir gelinin itirazına benziyordu. ('Ama anneme davetiye gönderdim.')

"Eminim öyledir. Ama bu Güneş Yoldaşlığı'nın sonu olacak. Bundan eminim. Tekrarlıyorum, gerçekten bir mesaj vermek istiyorsan, kocaman bir 'Ben üzgünüm' demek istiyorsan, şimdi hemen bu kiliseden çıkıp dışarıya yürü ve avluda dur. Tanrı seni izliyor olacak. Sana söz veriyorum. Umursanan gereken tek kişi de o."

İçinde bir mücadele yaşıyordu. Bunu takdir ediyordum.

"Ama giymem için özel bir cüppe hazırladılar," dedi. ('Ama gelinliğimi aldım, kiliseyi ayarladım...')

"Aman ne önemli. Eğer giysilerden bahsediyorsak, aslında bunu yapmak istemiyorsun demektir. İddiasına girerim tırsacaksın."

Son sözlerim kesinlikle haddini aşmıştı. Daha ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

"Görürsün," dedi sertçe.

"Eğer o sırada Farrell'a bağlı olacaksam, görmek istemiyorum. Ben kötü değilim ve ölmek istemiyorum."

"En son ne zaman kiliseye gittin?" diye sordu suçlarcasına.

"Bir hafta önce. Ve bir cemaatim de var." Kiliseye giden biri olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım, zira bu konuda asla yalan söyleyemezdim.

"Ah," dedi Godfrey şapşal şapşal.

"Gördün mü?" Bu argümanla ondan tutunduğu her şeyi çalıyormuş gibi hissettim ama canı cehenneme, yanmak istemiyordum. Ben Bill'i istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, arzum onun tabutunun kapağını uçursun istiyordum. Keşke ona burada neler olduğunu haber verebilseydim... "Gel benimle," dedi Godfrey elini uzatarak.

Ona bu durumda ikinci kez düşünme şansı tanımak istemiyordum, özellikle de bu uzun düetimizden sonra. Elini tuttum ve Gabe'in cesedinin üzerinden atlayıp koridora çıktım. Farrell ve Hugo'nun sessizliği neredeyse uğursuzdu. Nasıl olduklarını anlamak için seslenmeye korkuyordum. Eğer dışarı çıkabilirsem, ikisini de kurtarabileceğimi düşündüm.

Godfrey yüzümdeki kanı kokladı. Gözleri hasretle kısıldı. Bu bakışı tanıyordum. Ama onunki sadece açlıktandı. Vücudum onun umrunda bile değildi. Vampirlerde kan ve seks arasındaki bağ çok güçlüdür. Ben de o an bir yetişkin

bedenine sahip olduğum için kendimi son derece şanslı hissettim ve nezaketle başımı ona yaklaştırdım. Uzun bir tereddütten sonra elmacık kemiğimdeki kanı yaladı. Bir saniye için gözlerini kapayıp ağzındaki lezzeti duyumsadı. Sonra merdivenleri çıkmaya başladık.

Dik merdivenleri Godfrey'in yardımıyla çıktım. Boştaki koluyla kapıya yumruk atıp ardına kadar açılmasını sağladı. "Ben sondaki odada kalıyordum," dedi rüzgardan biraz daha yüksek bir sesle.

Koridor boştu ama her an birileri ofisinden dışarı çıkabilirdi. Godfrey onlardan hiç korkmuyordu ama ben korkuyordum ve özgürlüğü tehdit altında olan da bendim. Hiç ses de yoktu. Çalışanlar kapalı aktiviteye hazırlanmak için eve gitmişti herhalde ve misafirler de henüz gelmemişti. Bazı ofislerin kapısı kapalıydı ve koridora sadece ofis pencerelerinden ışık geliyordu. Godfrey gözlerini bile kısmadığına göre, onun rahat edebileceği kadar karanlıktı sanırım. Ana ofisin kapısının ardından da güçlü bir yapay ışık geliyordu.

Acele etmeye çalıştık ama benim bacağım işbirliğine pek yanaşmıyordu. Godfrey'in hangi kapıya gittiğinden emin değildim, belki de salondan çıkarken gördüğümüz ikiz kapılara doğru gidiyordu. Eğer oradan çıkarsam, diğer kanadı da geçmem gerekmezdi. Dışarı çıktıktan sonra ne yapacağımı bilemiyordum. Ama dışarıda olmak, içeride olmaktan her zaman daha iyiydi. O Latin kadını gördüğümüz ofisin

açık kapısının önüne geldiğimizde, Steve'in ofisinin kapısı aralandı. Donakaldık. Godfrey'in belimdeki kolu demir bir kemer gibiydi. Polly dışarı çıktı. Yüzü hala odaya dönüktü. Aramızda sadece birkaç metre vardı.

"...nlik ateşi," diyordu.

"Sanırım elimizde yeterince var," dedi Sarah'nın tatlı sesi. "Eğer herkes üyelik kartını getirirse emin olabiliriz. Katılıp katılmayacağını bildirme konusunda insanların bu kadar umursamaz olmasına inanamıyorum. Bu çok duyarsızca. Tek yapmaları gereken, bize gelip gelmeyeceklerini haber vermek..."

Nezaket hakkında bir tartışma. Keşke gazetedeki adabı muaşeret köşesini yazan hanım bana bu durum hakkında bir tavsiye verseydi. *Küçük bir kilisenin davetsiz misafiriydim ve veda etmeden çıkıp gittim. Bir teşekkür notu bırakmam gerekir miydi, yoksa bir demet çiçek göndersem yeterli olur mu?*

Polly'nin kafası bize doğru dönmeye başladı ve o an bizi göreceğini anladım. Ama daha bu düşünce kafamda şekillenmeden Godfrey beni hemen yanımızdaki loş ofisin içine itti.

"Godfrey! Burada ne yapıyorsun?" Polly'nin sesi hiç de korkmuş gibi değildi. Ama mutlu da değildi. Sanki otunma odasında bacak bacak üstüne atmış bir bahçıvan görmüş gibiydi.

"Yapmam gereken başka bir şey var mı diye sormaya geldim."

"Uyanık olman için saat daha çok erken değil mi?"

"Ben çok yaşlıyım," dedi nazikçe. "Yaşlılar uykuya gençler kadar ihtiyaç duymaz."

Polly güldü. "Sarah," dedi tatlı bir sesle. "Godfrey kalkmış."

Sarah'nın sesi gitgide yaklaştı. "N'aber Godfrey?" dedi aynı neşeli tonda. "Heyecanlı mısın bakalım? Eminim öylesindir."

Bin yaşındaki bir vampirle sanki doğum gününü bekleyen on iki yaşında bir çocukmuş gibi konuşuyorlardı.

"Cüppen hazır," dedi Sarah. "Her şey hazır!"

"Ya fikrimi değiştirirsem?" diye sordu Godfrey.

Uzun bir sessizlik oldu. Çok yavaş ve sessizce nefes almaya çalıştım. Karanlık bastırdıkça bu işten yakamı sıyıracağıma duyduğum inanç da artıyordu.

Telefon edebilseydim... Ofis masasının üzerine baktım. Bir telefon vardı. Ama ofis telefonlarında bir hat kullandığınızda ışığı yanmıyor muydu? Şu an için gereksiz bir risk'ti.

"Fikrini mi değiştirdin? Bu mümkün mü?" diye sordu Polly. Öfkeden deliye döndüğü belliydi. "Ama bize gelen sendin, unuttun mu? Bize günahla dolu yaşamından, çocukları öldürmekten duyduğun utançtan sözettin. Bunlarda bir değişiklik mi oldu?"

"Hayır," dedi Godfrey ama sesi düşünceliydi. "Bunların hiçbiri değişmedi. Ama benim kurban törenime insanların eslenmesine bir gerek göremiyorum. Ayrıca Farrell'ın da Tanrı'yla kendi yöntemiyle barışması gerektiğini düşünüyorum. Onu intihara zorlayamayız."

"Steve'i buraya çağırmamız gerekiyor," dedi Polly, Sarah'ya dönerek ve sonra onu çağırmak için ofise girdi.

Telefonun üzerindeki ışıklardan biri yandı. Evet, bunu yapıyordu. Bir hat kullanmaya çalışsaydım bunu hemen anlarlardı.

Polly ise Godfrey'i tatlı dille ikna etmeye çalışıyordu. Godfrey fazla konuşmuyordu ve aklından neler geçtiği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Orada sırtımı duvara vermiş, çaresiz bir şekilde dikiliyordum ve hiç kimsenin ofise gelmemesini, aşağıya inip alarm vermemesini, Godfrey'in de bir kez daha fikir değiştirmemesini umuyordum.

İmdat, dedim zihnimin içinde. Keşke bu şekilde yardım çağırabilseydim, telepatiyle...

Sonra aklıma bir fikir geldi. Bacaklarının titremesine ve dizimle yüzümün cayır cayır yanmasına rağmen sakin bir şekilde dikleştim. Belki de birilerini çağırabilirdim. Komi Barry'yi mesela. O da benim gibi bir telepattı. Daha önce böyle bir denemede bulunmamıştım. Hatta kendim gibi bir telepatla karşılaşmamıştım bile. Yoksa karşılaşmış mıydım? Çaresizce bu saatte işinin başında olduğunu umduğum

Barry'yle iletişim kurmaya ve yerimi bildirmeye çalıştım. Shreveport'tan da aşağı yukarı bu saatlerde gelmiştik, evet işte olmalıydı. Haritadaki konumumu gözümün önüne getirmeye çalıştım ve sonra da Sessiz Kıyı Oteli'nin nerede olduğunu düşündüm.

Yeni bir zihinsel bölgeye girmiştim. Tüm enerjimi bir araya toplayarak zihnimin içinde kocaman bir top haline getirmeye çalıştım. Bir saniye için saçmaladığımı düşündüm ama bir ihtimal, buradan ve bu insanlardan kurtulup özgür olmamı sağlayacağını düşününce, denemeye karar verdim. Kaybedecek neyim vardı? Böylece Barry'yi düşünmeye devam ettim. O an yaptığım şekilde onu sabitlemek çok zordu ama başardım. İsmini ve yerini bilmem de yardımcı olmuştu.

Kolay bir şekilde başlamaya karar verdim. *Barry, Barry, Barry, Barry...*

Ne istiyorsun? Tamamen paniğe kapılmıştı. Bu ilk kez başına geliyordu.

Bu benim de ilk kez başıma geliyor. Bunun rahatlatıcı olacağını umdum. *Yardıma ihtiyacım var, başım büyük belada.*

Kimsin sen?

Şey, evet bu iyi bir soru, ne kadar da aptaldım. *Ben Sookie, geçen gece kahverengi saçlı vampirle birlikte gelen sarışın. Üçüncü kattaki süit.*

Koca memeli olan mı? Ah, özür dilerim.

En azından özür dilemişti. *Evet, koca memeli olan ve kocaman da bir erkek arkadaşı olan.*

Peki, sorun nedir?

Olmuştu işte. Ama kelimeleri kullanmıyorduk, birbirimize resimler ve sesler yolluyorduk. Ona içinde bulunduğum durumu nasıl anlatabilirim diye düşündüm.

Uyanır uyanmaz benim vampirime git.

Sonra?

Ona tehlikede olduğunu söyle. Tehliketebliketeblike...

Tamam anladım. Neredesin?

Kilisede. Bunun Yoldaşlık Merkezi için bir kısaltma olacağını düşünmüştüm. Ama bunu Barry'ye nasıl aktaracağımı bilemedim.

Nerede olduğunu biliyor mu?

Biliyor. Ona merdivenlerden aşağı inmesini söyle.

Sen gerçek misin? Benden başka biri olduğunu bilmiyordum.

Ben gerçeğim, lütfen bana yardım et.

Barry'nin zihninde dolaşan bir düşünceler yumağı hissettim. Bir vampirle konuşmaya korkuyordu, işverenlerinin garip bir 'beyin şeyi' olduğunu öğrenmelerinden korkuyordu ve kendisi gibi biri daha olduğu için de heyecanlanmıştı. Ama çoğunlukla korkmuştu, çünkü hayatının bu kısmı onu çok uzun zamandır korkutuyordu.

Bütün bu hisleri çok iyi biliyordum. *Önemli değil, anlıyorum,* dedim ona. *Öldürülmek üzere olmasam, senden bunu istemezdim.*

Tekrar içine korku doldu. Bu kez bu olaydaki sorumluluğundan korkuyordu. Bunu asla eklememeliydim.

Sonra bir şekilde aramıza titrek bir engel çekti. Barry'nin ne yapacağından emin değildim.

BEN BARRY'YE ODAKLANMIŞKEN koridorda bir şeyler olmaya devam ediyordu. Tekrar dinledim. Steve gelmiş, o da Godfrey'e karşı mantıklı ve olumlu olmaya çalışıyordu.

"Bak Godfrey," diyordu, "eğer bunu yapmak istemiyorduysan, tüm yapman gereken bize söylemekti. Sen buna inanmıştın ve biz de işlemleri yürüttük. Yaptığımız her şey senin sözüne sadık kalacağın güvencesine dayanarak yapıldı. Eğer ayine olan inancını kaybedersen, cesaretleri kırılacak o kadar çok insan var ki."

"Farrell'a ne yapacaksınız? Hugo adındaki adama ve sarışın kadına?"

"Farrell bir vampir," dedi Steve. Ses tonu hala tatlıydı. "Hugo ile kadın da vampirlerin evcil hayvanları. Onlar da bir vampire bağlı olarak güneşe çıkmalı. Sağken bunu seçtiler, ölürken de aynı şekilde ölecekler."

"Ben bir günahkarım ve bunu biliyorum. Öldüğümde ruhum sonunda Tanrı'ya gidecek," dedi Godfrey. "Ama Farrell bunu bilmiyor. O öldüğünde hiçbir şansı olmayacak. Kadın ve adam için de durum böyle. Günahlarını temizlemek için bir şansları olmayacak. Onları suçlayıp doğruca cehenneme göndermek doğru mu?"

"Ofisime gitmemiz gerek," dedi Steve kararlı bir sesle.

O an farkettim ki, Godfrey de baştan beri bunu istiyordu. Ayakların sürtünme sesi ve Godfrey'in mırıltısı kulağıma çalındı. "Önden buyrun," diyordu nezaketle.

Son girmek istiyordu ki, kapıyı arkasından kapasın.

Peruğun altında terden sırılsıklam olan saçların, peruktan kurtulduktan sonra nihayet artık biraz kurumuştu. Ayrı ayrı küleler halinde omuzlarıma sarkıyorlardı, çünkü konuşma esnasında kafamdaki tokaları çıkarmıştım. Sonumla ilgili pazarlık yapılırken bir şeylerle meşgul olmalıydım. Tokaları cebime koyarken parmaklarım karman çorman saçlarıma girdi. Ve kiliseden kaçmak için plan yapmaya koyuldum.

Kapının eşiğinden dikkatlice koridora göz gezdirdim. Steve'in kapısı kapalıydı. Karanlık ofisten dışarı parmak uçlarımda çıktım ve salona açılan kapıya doğru ilerledim. Tokmağı sessizce çevirdim ve yavaşça kapıyı açtım. Son derece karanlık olan bir salona girdim. Kocaman cam pencereden gelen ışık sayesinde sıraların üzerine düşmekten son anda kurtuldum.

Uzaktaki kanattan, gitgide yükselen bazı sesler geliyordu. Birden salonun ışıkları yandı. Bir sıranın altına eğilip sü-

ründüm. Yüksek sesle konuşan bir aile geldi. Küçük kız bu sıkıcı aktivite yüzünden TV'deki en sevdiği programı kaçırdığı için şikayet ediyordu.

Sonra kıçına bir şaplak yedi. En azından ben öyle olduğunu sandım, çünkü ses boğulmuştu. Babası kızına, Tanrı'nın gücüne tanıklık edebileceği bir gösteriye gedikleri için şükran duyması gerektiğini söylüyordu. Gözlerinin önünde bir kurtuluş gerçekleşecekti.

Bu şartlar altında bile bu kavramla sorun yaşıyordum. Babanın burada cemaatin önünde iki vampirin yakılacağını, en az bir tanesine bağlı bir insan olacağını ve tabii onun da yanacağını bilip bilmediğini merak ettim. Ve bu 'Tanrı'nın varlığının muhteşem ispatı'nın ardından küçük kızın ruh sağlığının ne durumda olacağını da merak ettim.

Uyku tulumlarını salonun uzak ucundaki duvara yaslayarak konuşmaya devam ettiler. En azından bu aile iletişim kurabiliyordu. Bu sızlanan küçük kızın yanı sıra iki çocukları daha vardı. Yaşça daha büyük olan kızla oğlan da birbiriyle kedi köpek gibi didişiyordu.

Altına saklandığım sıranın sonundan bir çift düz kırmızı ayakkabı yürüdü ve Steve'in bulunduğu kanattaki kapıda kayboldu. Ofistekilerin hala tartışıp tartışmadıklarını merak ettim.

Birkaç saniye içinde ayakların sesini yeniden duydum. Bu kez çok hızlı geçtiler. Sebebini merak ettim.

Beş dakika daha bekledim ama başka hiçbir şey olmadı. Giderek daha fazla insan içeri gelmeye başlamıştı. Sıranın altından yuvarlanarak çıktım ve ayağa kalktım. Şansıma ben kalktığımda hepsi başları önlerinde kendi işleriyle meşguldü, kimse beni görmedi. Hızlı bir şekilde kilisenin en sonundaki kanatlı kapılara doğru yürümeye başladım. Ama ani sessizliklerinden beni farkettiklerini anladım.

"Selam!" dedi anne. Parlak mavi uyku tulumlarının yanında ayağa kalktı. Yüzü merak doluydu. "Yoldaşlık'ta yeni olmalısın. Benim adım Francie Polk."

"Evet," dedim neşeli olmaya çalışarak. "Acelem var! Sonra görüşürüz."

Kadın yaklaştı. "Yaralandın mı?" diye sordu. "Özür dilerim ama... Berbat görünüyorsun. Şu, kan mı?"

Bluzuma baktım. Göğsümde küçük lekeler vardı.

"Düştüm," dedim dertli bir sesle. "Eve gidip ilkyardım yapmam ve giysilerimi değiştirmem gerek. Geri döneceğim."

Francie Polk'un yüzünde şüphe gördüm. "Ofiste ilkyardım çantası olmalı, neden geri gidip onlardan yardım istemiyorsun?"

Çünkü istemiyorum işte. "Yeni bir bluz da almam gerek, bilirsin," dedim. Burnumu kırıştırarak bütün gün lekeli bir bluz giymeyi istemediğimi belirttim.

Çıkmayı umduğum kapılardan bir başka kadın girdi. Siyah gözleri bir bana, bir Francie'ye dönerek aramızda geçen konuşmayı dinledi.

"Hey," dedi hafif aksanlı sesiyle. Bu o şekil-değiştirici Latin kadındı ve bana sarıldı. Ben bol sarılma olan bir kültürden geliyordum ve otomatik olarak ben de ona sarıldım. Kenetlenmiş durumdayken manalı manalı çimdik attı.

"Nasılsın?" diye sordum neşeyle. "Çok uzun zaman oldu."

"Bilirsin işte, hep aynı, hep aynı," dedi. Bana bakıp gülümsedi. Gözlerinde dikkat ve endişeli pırıltılar vardı. Gür saçları siyah değildi ama çok koyu kahverengiydi. Teni sütlü karamel rengindeydi ve çok koyu renk çilleri vardı. Kalın dudakları göz alıcı bir küpeçiçeği rengindeydi. Büyük beyaz dişleri vardı ve bana kocaman gülümsedi. Ayaklarına baktım. Düz kırmızı ayakkabılar giymişti.

"Hey, dışarı gelsene, bir sigara içelim," dedi.

Francie Polk tatmin olmuş görünüyordu.

"Luna, arkadaşının doktora ihtiyacı olduğunu görmüyor musun?" dedi haklı olarak.

"Evet, birkaç çürüğün var," dedi Luna beni inceledikten sonra. "Yine mi bir yerlerden düştün kızım?"

"Annemin bana ne dediğini bilirsin. *Marigold, bir fil kadar sakarsın.*"

"Ah, senin şu annen!" dedi Luna tiksintiyle başını iki yana sallarken. "Sanki bu laf seni daha az sakar yapacakmış gibi."

"Ne yaparsın?" dedim omuz silkerek. "Şimdi bize izin verir misin Francie?"

"Tabii tabii," dedi. "Sonra görüşürüz."

"Tabii," dedi Luna. "Bunu asla kaçırmam."

Böylece Luna'yla birlikte Güneş Yoldaşlığı'nın buluşma salonundan çıktık. Düzgün yürümeye çalıştım ki, Francie beni aksarken görüp daha da şüphelenmesin.

"Tanrı'ya şükür," dedim dışarı çıktığımızda.

"Benim ne olduğumu anladın," dedi hızla. "Nasıl bildin?"

"Şekil-değiştirici bir arkadaşım var."

"Kim?"

"Buralı değil. Ve tabii onun rızası olmadan sana söyleyemem."

Gözlerini bana dikti, bütün o arkadaşlık taklidi o an bitti.

"Tamam, buna saygı duyarım," dedi. "Neden buradasın?"

"Bundan sana ne?"

"Biraz önce kıçını kurtardım."

Bu iyi bir noktaydı. "Pekala. Ben bir telepatım ve bu bölgenin vampir lideri tarafından kayıp vampiri bulmak için kiralandım."

"Bu daha iyi. Ama o benim bölge liderim değil. Ben de Düst'üm ama kahrolası bir vampir değilim. Hangi vampirle birliktesin?"

"Sana bunu söylemek zorunda değilim."

Kadının kaşları yukarı kalktı.

"Değilim."

Sanki bağıracakmış gibi ağzını açtı.

"İstersen bağır, söyleyemeyeceğim bazı şeyler var. Hem 'Düst' de nedir?"

"Doğaüstü varlığın kısaltılmışı. Şimdi beni dinle," dedi Luna. Biz otoparkta yürürken yeni gelenler de arabalarını park ediyordu. Luna devamlı gülümseyip oraya buraya el sallıyordu, ben de mutlu görünmeye çalıştım. Ama artık açık açık aksıyordum ve yüzüm de Arlene'in söyleyeceği gibi çok pis şişmişti.

Tanrım, birden evimi çok özlemiştim. Dikkatimi Luna'ya vermek için, bu hissi bir kenara ittim. Belli ki bana söyleyecekleri vardı.

"Vampirlere burayı gözetim altına aldığımızı söyle..."

"Siz kimsiniz?"

"Biz, Dallas bölgesinin şekil-değiştiricileriyiz."

"Siz de mi organizesiniz? Hey, bu harika, arkadaşıma gidip hemen... Bunu söylemeliyim."

Gözlerini devirdi. Görünüşe göre zekam onu pek etkilememişti. "Beni dinle küçük hanım. Git ve vampirlere Güneş Yoldaşlığı'nın keşfeder etmez bizim de tepemize bineceğini söyle. Ve biz topluma açılmıyoruz. Biz sonsuza kadar yeraltındayız. Aptal vampirler! Neyse, sonuçta gözümüz onların üzerinde."

"Eğer bu kadar iyi izliyorsanız, neden Farrell'ın bodrumda olduğunu vampirlere söylemediniz? Ve Godfrey'i de?"

"Hey, Godfrey kendini öldürmek istiyor, bizi ilgilendirmez. Buraya kendisi geldi. Yoldaşlık'takiler neredeyse dondurma ediyordu ama bir lanetliyle aynı odada bulunmanın şoku geçtikten sonra geldiği için çok memnun oldular."

"Ya Farrell?"

"Aşağıda kim olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti Luna. "Birini yakaladıklarını biliyordum ama henüz iç halkaya girebilmiş değilim ve kim olduğunu bulamadım. Gabe denen o pisliğe her türlü yağı çektim ama işe yaramadı."

"Gabe'in öldüğünü bilmek seni memnun eder."

"Hey!" Luna ilk kez samimi olarak bana gülümsedi. "Bu iyi haber."

"Devamı da var. Vampirlerle iletişime geçtiğim anda Farrell'ı almak için buraya gelecekler. Yani senin yerinde olsam bu akşam kiliseye dönmezdim."

Bir dakika için dudağını ısırarak düşündü. Park alanının en ucundaydık.

"Aslında," dedim, "beni otele bıraksan hiç fena olmaz."

"Bak, benim işim senin hayatını kolaylaştırmak değil," diye hırladı. Bu tatlı karakterinin ardından gerçek kişiliği sızıyordu. "Bu pislik ortaya çıkmadan önce kiliseye dönmem ve bazı kağıtları hazırlamam gerek. Bunu bir düşün, vampirler Godfrey'i ne yapacak? Onun yaşamasını mı sağlayacaklar? O bir çocuk tacizcisi ve seri katil. Hem de bunları o kadar çok yapmış ki, sayısını bile bilemezsin. Kendini durduramıyor ve bunu o da biliyor."

Yani şu kilisenin bir iyi tarafı mı vardı? Godfrey gibi vampirlere halk önünde intihar etme fırsatı mı veriyordu?

"Belki de bilet kesseler iyi olur," dedim.

"Yapabilseler, onu da yaparlardı." Luna ciddiydi.

"Bu arada gerçek adım Sookie. Sookie Stackhouse. Neyse, ben elimden geleni yaptım. Yapmam için kiralandığım şeyi yaptım ve şimdi de gidip rapor vermeliyim. Godfrey'in yaşaması ya da ölmesi bu dakikadan sonra fazla önemli değil. Ama sanırım ölecek."

"Umarım haklısındır," dedi kasvetli bir sesle.

Godfrey'in fikrini değiştirmesi benim suçum olur muydu, bilemiyordum. İntihar kararını sorgulamasına sebep olmuştum. Evet, belki biraz sorumluluğum olabilirdi.

Ama tüm bunlar benim için çok fazlaydı.

"Hoşçakal," dedim ve otoparkın arkasından yola doğru aksayarak yürümeye başladım. Fazla gitmemiştim ki, kiliseden bir çığlık yükseldi. Dışarıdaki tüm ışıklar yandı. Ani parlaklık kör ediciydi.

"Belki de Yoldaşlık Merkezi'ne geri dönmesem iyi olur. Pek iyi bir fikir değil," dedi Luna, Subaru Outback'in camından. Zorlanarak ön koltuğa geçtim ve otomatikman emniyet kemerimi taktım.

Biz hızla ilerlesek de, bizden daha hızlı ilerleyen başkaları da vardı; aile arabaları kapının önünü tıkıyordu.

"Kahretsin," dedi Luna.

O düşünürken orada bir süre öylece oturduk.

"Seni bir şekilde saklasak bile benim dışarı çıkmama asla izin vermezler. Seni kiliseye geri de götüremem. Burayı çok kolay bir şekilde arayabilirler." Luna bir miktar daha dudağını ısırdı.

"Ah, bu işin canı cehenneme," dedi ve vites attı. İlk başta dikkat çekmemek için yavaş sürüyordu. "Bu insanlar din yüzünden ölecek bile olsa, dinin ne olduğunu anlamayacak," dedi. Luna şimdi arabayı avluyla park alanını ayıran kaldırımın üstünde sürüyordu. Sonra avlunun üzerinden giderek çocuk parkının etrafından dolanmaya başladık ve o an sırıtmaktan ağzımın kulaklarıma vardığını hissettim. Tabii bu biraz canımı yakmıştı.

Avluda yerdeki bir çim sulama başlığına çarpığımızda "Yih-hu!" diye bağırdım. Kilisenin ön bahçesinde hızla gidiyorduk ve arkamızda kimsenin olmaması beni şaşırtmıştı. Ama bu inatçılar bir dakika içinde kendini toparlardı.

Luna arabanın aynasından arkaya baktı ve "Çıkışları tıkamayı bıraktılar, birisi peşimizden geliyor," dedi. Trafiğe çıktık. Şimdi kilisenin önünden akan yoldaydık. Bu da dört şeritli bir yoldu ve ani dalışımız birçok kornanın ötmesine neden olmuştu.

"Kahretsin," dedi Luna. Mantıklı bir hıza indi ve aynasından arkaya bakmaya devam etti. "Hava kararırdı, hangisi onlar bilmiyorum."

Barry'nin Bill'e haber verip vermediğini merak ettim.

"Cep telefonun var mı?" diye sordum.

"Sürücü ehliyetimle birlikte çantamda, çantam da ofisteki masamda kaldı. Senin kurtulduğunu da böyle anladım. Ofisime gittim ve kokunu aldım. Yaralı olduğunu da biliyordum. Dışarı çıkıp seni aradım ama bulamayınca tekrar içeri geçtim. Arabanın anahtarı cebimde olduğu için çok şanslıyız."

Tanrı şekil-değiştiricileri korusun. Telefona üzülmüştüm ama yapılacak bir şey yoktu. Aniden kendi çantamın nerede olduğunu merak ettim. Büyük ihtimalle Güneş Yoldaşlığı Merkezi'ndeydi. En azından kimliğimi çıkarmıştım.

"Bir telefon kulübesinde ya da karakolda dursak mı?"

"Polisi ararsan ne olacağını sanıyorsun?" diye sordu Luna küçük bir çocuğa akıl öğretirken kullanılan bir tonlamayla.

"Kiliseye giderler, değil mi?"

"Evet, peki sonra ne olur?"

"Steve'e neden bir insan mahkumları olduğunu sorarlar."

"Evet ve o ne der?"

"Bilmiyorum."

"Şöyle der. *Bizim insan bir mahkumumuz yok. Buraya girmiş ve Gabe'le tartışmış. Tutuklayın bu kızı!*"

"Ah, öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, böyle düşünüyorum."

"Ya Farrell?"

"Eğer polisler içeri girmeye başlarsa Yoldaşlık hemen bodruma inip onu kazıklar. Böylelikle ortada Farrell filan kalmaz. Sonra Godfrey'ye de aynı şeyi yaparlar. Tabii onlara karşı koymazsa. Ama büyük ihtimalle öylece duracaktır. Godfrey ölmek istiyor."

"Peki ya Hugo?"

"Hugo'nun oraya nasıl girdiğini anlatacağını mı sanıyorsun? O pislik ne söyler bilmiyorum ama gerçeği değil. Aylardır ikiyüzlü bir şekilde yaşıyor. Bence artık saçının rengini bile doğru söyleyemez."

"O zaman polisi arayamayız. Kimi arayabiliriz?"

"Seni seninkilere bırakmam gerek. Benimkilerle tanışmana gerek yok. Gizli kalmak istiyorlar, anladın mı?"

"Tabii."

"Bizi tanıyabildiğine göre sen de pek doğal olamazsın, ha?"

"Evet."

"Peki nesin sen? Vampir olmadığın kesin. Bizimkilerden de değilsin."

"Ben bir telepatım."

"Hadi ya? Dalga geçme benimle. Uuuuuuuuuu," dedi Luna geleneksel hayalet sesini taklit ederek.

"Senden daha 'uuuu' değilim," dedim. Sanırım biraz alıngan olduğum için affedilebilirdim.

"Üzgünüm," dedi ama aslında değildi. "Pekala, işte planımız..."

Ama planı duyamadım, çünkü tam o anda arkadan çarpıldık.

GÖZÜMÜ AÇTIĞIMDA İLK GÖRDÜĞÜM, emniyet kemerine takılı bir halde tepetaklak sallandığım oldu. Bir el bana uzanmaya çalışıyordu. Tırnakları tanıdım, bu Sarah'ydı. Onu ısırdım. Kiliseden olmayan birileriyle sohbet ediyor gibiydi. Bunu farkeder etmez, harekete geçmem gerektiğini de anladım.

"Onu dinlemeyin. Bize çarpan onun arabasıydı," dedim. "Bana dokunmasına izin vermeyin."

Kafamı kaldırıp Luna'ya baktım. Saçları artık tavana değiyordu. Olduğu yerde çırpınıyordu. Sanırım emniyet kemerini çözmeye çalışıyordu.

Pencerenin dışından konuşmalar geliyordu. Tartışıyor gibiydiler.

"Size söylüyorum, o benim kızkardeşim, sadece sarhoş," diyordu Polly birilerine.

"Değilim. Hemen bana bir alkol testi yapılmasını talep ediyorum," dedim elimden geldiğince onurlu bir sesle. Tepetaklak asılı durduğumu düşünürseniz, hiç fena sayılmazdım. "Hemen şimdi polisi arayın ve bir ambulans çağırın."

Sarah tükürükler saçarak konuşmaya başladı ama kalın bir erkek sesi araya girdi. "Hanımefendi, bayan sizi istiyormuş gibi görünmüyor. Ayrıca söyleyeceği şeyler varmış gibi."

Pencerede bir erkek yüzü göründü. Yan taraftan, içeriyi görmek için diz çökmüştü. "911'i aradım," dedi kalın ses. Tıknaz ve pasaklıydı ama ben güzel olduğunu düşündüm.

"Lütfen onlar gelene kadar burada kalın," diye yalvardım.

"Kalacağım," diye söz verdi ve gitti.

Sarah ve Polly cırtlak sesleriyle bağırıyordu. Arabamıza vurmuşlardı. Birçok görgü tanığı vardı. Kızkardeşim olduklarını da iddia etseler, kalabalıkla pek de uyuşmuyorlardı. Ayrıca yanlarında Yoldaşlık'tan iki de erkek olduğunu gördüm. Adamlar hayli gösterişliydi.

"O zaman biz gidelim," dedi Polly öfkeyle.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorsunuz," dedi benim harika ve savaşkan erkek sesim. "Hiç değilse, kasko bilgilerinizi vermek zorundasınız."

"Bu doğru," dedi daha genç bir erkek sesi. "Arabalarının tamir masrafını ödememek için kaçıyorsunuz. Ya yaralandılarsa? Hastane masraflarını da ödemeniz gerekmiyor mu?"

Luna sonunda kendini kurtarmayı başarıp yere düştü. Tabii orası eskiden arabanın tavanıydı. Sonra mücadele ederek ve bulabildiği her şeyden destek alarak pencereye

doğru kendini itti. Desteklerinden biri de benim omzumdu ama şikayet etmedim. Sonuçta birimizin dışarı çıkması gerekiyordu.

Luna dışarı çıktığında dışarıda bağrışmalar oldu. "Pekala, arabayı kim kullanıyordu?" dediğini duydum.

Dışarıda tartışma sürüyordu, her kafadan bir ses çıkıyordu ama herkes Polly ile Sarah'nın fail, Luna'nın ise kurban olduğunu biliyordu. Dışarıda büyük bir kalabalık toparlanmıştı. Yoldaşlık'tan bir araba dolusu adam daha geldiği halde, bizi zorla götürmeleri mümkün değildi. Tam Amerikan kalabalığını konusun. Çok duygusal bir ruh halindeydim.

Sonra sağlık görevlileri gelip beni arabadan çıkardı. Beni alan adam hayatımda gördüğüm en tatlı çocuktu. Göğsündeki karta bakılırsa adı Salazar'dı. Söyleyebildiğimden emin olmak için "Salazar," dedim. Çok dikkatli bir şekilde söylemem gerekmişti.

"Evet, o benim," dedi gözlerime bakmak için gözkapağımı kaldırırken. "Biraz hırpalanmışsınız hanımefendi."

Tam ona bu yaraları araba kazasından önce aldığımı söyleyecektim ki, Luna "Takvimim konsoldan uçup suratına çarptı," diye açıkladı.

"Konsolu boş bırakmanız çok daha güvenli olur hanımefendi," dedi hafif yaylanarak konuşan yeni bir ses.

"Haklısınız memur bey."

Memur bey mi? Kafamı çevirmeye çalıştım ama Salazar beni tutuyordu. "Ben muayene etmeyi bitirene kadar kıpırdamadan durun," dedi katı bir sesle.

"Pekala," dedim. Bir saniye sonra sordum. "Polis mi geldi?"

"Evet hanımefendi. Şimdi söyleyin, neresi acıyor?"

Çoğuna cevap verebildiğim bir dizi soruyu atlattık.

"Sanırım iyi olacaksınız hanımefendi ama sizi ve arkadaşınızı hastaneye götürmek zorundayız, sadece kontrol için." Salazar ve ortağı olan iri sarışın bir kadın bu hastane meselesi konusunda çok ciddiydi.

"Ah," dedim endişelenerek, "gerçekten hastaneye gitmemize gerek yok, öyle değil mi Luna?"

"Tabii ki var," dedi elinden geldiğince şaşırmış gibi görünerek. "Sana bir röntgen çektirmemiz gerekiyor tatlım. Yani, o yanağın hiç de iyi görünmüyor."

"Ya?" İşlerin gidişatı beni hayrete düşürmüştü. "Şey, öyle diyorsan tamam."

"Evet."

Luna ambulansa yürüdü, bense bir sedyeyle taşındım. Sonra sirenler çalıştı ve yola çıktık. Salazar kapıyı kapamadan önce son görebildiğim Polly ve Sarah'nın çok uzun boylu bir polisle konuştuğuydu. İkisi de son derece üzgün görünüyordu. Bu çok iyiydi.

Hastane çok sıradandı. Luna'nın bembeyaz olmuş yüzü gözüme çarptı, aynı odadaydık. Bilgilerimizi almak için bir

hemşire içeri girdi. Luna "Dr. Josephus'a Luna Garza ve kızkardeşinin burada olduğunu söyleyin," dedi.

Genç bir Afrikalı Amerikalı olan hemşire, Luna'ya şüpheli bir bakış fırlatıp "Tamam," dedi ve hemen çıktı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

"Kağıtları doldurmamayı ve bir hemşire çağırmayı mı? Bu hastaneyi özellikle istedim. Şehirdeki her hastanede bizim bir adamımız var ama buradaki en iyisidir."

"Biz mi?"

"Biz. Çift-doğalılar."

"Ah." Yani şekil-değiştiriciler. Sam'e bunları anlatmak için sabırsızlanıyordum.

"Ben Dr. Josephus," dedi sakin bir ses. Kafamı kaldırınca ak saçlı bir adamın perdelerle ayrılmış olan bölümümüze geldiğini gördüm. Üzerinde tel gözlükleri olan, kanca burunlu bir adamdı ve saçları dökülmekteydi. Gözlüklerinin büyüttüğü samimi mavi gözleri vardı.

"Ben Luna Garza ve bu da arkadaşım, şey, Marigold." Luna sanki başka biriymiş gibi konuşmuştu. Hatta konuşan hala aynı Luna mı diye ona bakmak zorunda kalmıştım. "Bu akşam görev başındayken talihsiz bir şekilde karşılaştık."

Doktor bana güvenemez bir şekilde baktı.

"O güvenilir," dedi Luna büyük bir vakarla. Bu anı kıkırdayarak bozmak istemediğim için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım.

"Röntgeninizin çekilmesi gerek," dedi doktor benim yüzüme ve acayip bir şekilde şişmiş olan dizime bakarak. Aslında vücudumun her yerinde çeşitli yara ve çürükler vardı ama o ikisi en belirgin olanlardı.

"O zaman acele edilmesi gerek ve sonra da buradan güvenli bir şekilde çıkmalıyız," dedi Luna tereddüde yer bırakmayan bir sesle.

Hiçbir hastane bu kadar hızlı çalışmamıştır. Dr. Josephus, yönetim kurulundaydı herhalde. Ya da belki başhekim falandı. Portatif röntgen cihazı içeri getirildi, filmlerim çekildi ve birkaç dakika sonra, Dr. Josephus elmacık kemiğimdeki kıl genişliğinde bir çatlağın kendi kendine iyileşeceğini söyledi. Şişlik indikten sonra bir estetik cerrahına görünebilirmişim. Bana ağrı kesicilerden oluşan bir reçete yazdı. Birçok tavsiyenin yanı sıra yüzüm ve dizim için iki de buz torbası verdi.

On dakika kadar sonra hastaneden dışarı çıkıyorduk. Ben tekerlekli sandalyedeydim, Luna da beni itiyordu. Dr. Josephus bizi bir çeşit güvenlik tünelinden geçirdi. İçeri girmekte olan birkaç personelin yanından geçtik. Hastanede hademelik ya da aşçılık falan yapan fakir insanlara benziyorlardı. O kodaman, kendine güvenen Dr. Josephus'un daha önce bu tünelden geçtiğine inanamıyordum ama nereye gittiğini biliyor gibiydi ve insanlar da onu gördüğüne şaşırmıyordu. Tünelin sonunda ağır, madeni bir kapıyı itti.

Luna Garza soylu bir tavırla başıyla ona selam verdi ve "Çok teşekkürler," dedi. Sonra gecenin içine doğru ilerledik. Büyük, eski bir arabanın yanına geldik. Koyu kırmızı ya da kahverengiydi. Sonra bir çıkmaz sokakta olduğumuzu farkettim. Kocaman çöp kutuları duvarın önüne dizilmişti. İki kutunun arasındaki bir kedi, ne olduğunu bilmek istemediğim bir şeyin üzerinde sıçrıyordu. Arkamızdaki havalı kapılar tıslayarak kapandıktan sonra sokak sessizliğe gömülmüştü. İçimi yine bir korku sardı.

Korkmaktan inanılmaz derecede yorulmuştum.

Luna arabaya gitti ve arka kapıyı açtı, içerideki her kimse ona bir şeyler söyledi. Aldığı cevap her neyse bu Luna'yı kızdırdı. Bilmediğim bir dilde sitem etti.

Tartışma biraz daha uzadı.

Ayaklarını yere vurarak yanıma döndü. "Gözlerinin bağlanması gerekiyor," dedi. Bunu hakaret olarak alacağından emin gibiydi.

"Sorun değil," dedim. Elimi sallayarak bunun ne denli önemsiz bir şey olduğunu anlatmaya çalıştım.

"Önemi yok mu?"

"Yok. Anlıyorum. Herkesin bir gizliliği var."

"Tamam o zaman." Aceleyle arabaya gitti ve elinde açık mavi ve yeşil renklerde, ipek bir eşarpla geri döndü. Sanki körebe oynayacakmışız gibi başımın arkasından bağladı. "Dinle beni," dedi kulağıma, "bu ikisi çok serttir. Dikkatli

ol." Aman ne güzel. Biraz daha korkmaya çok ihtiyacım vardı.

Beni arabaya kadar itip binmeme yardım etti. Sonrası sonra iskemleyi arabanın arkasına götürdü ve hastane görevlilerinin alması için bekledi. Bir dakika sonra da diğer kapıdan içeri girdi.

Ön koltukta iki varlık daha hissettim. Hem de zihinsel olarak çok açık bir şekilde... İkisi de şekil-değiştiriciydi. En azından beyinleri öyle bir his veriyordu. Sam ile Luna'nın zihinlerinden aldığım yarı saydam, karmaşık havanın aynısıydı. Patronum Sam genellikle bir collie[8] olurdu. Luna'nın tercihini merak ettim. Diğer ikisinde ise bir farklılık vardı. Nabız gibi atan bir ağırlık. Kafalarındaki genel hatlar tamamen farklıydı, tam olarak insan bile sayılmazdı.

Sessizlik sadece birkaç dakika, araba hoplayarak sokaktan çıkıp gecenin içine karışana kadar sürdü.

"Sessiz Kıyı Oteli, değil mi?" dedi sürücü. Bir dişiydi. Sesi hırıltılı çıkmıştı. O sırada neredeyse dolunay olduğu aklıma geldi. Kahretsin! Belki de Luna hava kararduğında bu yüzden Yoldaşlık Merkezi'nden ayrılmak istemişti. Ayın çıkışı onu sersemletiyor olmalıydı.

"Evet, lütfen," dedim kibarca.

"Konuşan yemek," dedi ön koltukta oturan kişi. Bir erkekti ve sesi neredeyse kükrer gibiydi.

8 İskoç çoban köpeği.

Bundan kesinlikle hoşlanmamıştım ve nasıl karşılık vereceğimi de bilmiyordum. Vampirler gibi şekil-değiştiriciler hakkında da öğreneceğim çok şey var gibi görünüyordu.

"Siz ikiniz sesinizi kesin," dedi Luna. "O benim misafirim."

"Luna süs köpeğini gezdiriyor ha?" dedi ön koltuktaki. Bu heriften hiç hoşlanmamaya başlıyordum.

"Benim burnuma daha ziyade hamburger gibi geliyor," dedi sürücü. "Bir-iki yarası var, öyle değil mi Luna?"

"Ona ne kadar medeni olduğumuzla ilgili ne güzel bir izlenim veriyorsunuz," diye çıkıştı Luna. "Kendinizi biraz kontrol edin. Zaten çok kötü bir gece geçirdi. Kırık bir de kemiği var."

Hava henüz kararmamıştı bile. Yüzümde tuttuğum buz torbasını kaldırdım. Genzinizde buz gibi soğuğa fazla dayanamıyordunuz.

Luna, "Josephus kahrolası kurtadamları göndermek zorunda mıydı?" diye mırıldandı kulağıma. Ama onların duyduğunu biliyordum. Sam her şeyi duyardı ve Sam asla bir kurtadam kadar kuvvetli değildi. Tabii en azından benim anlayışıma göre. Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, şu ana kadar kurtadamların gerçek olduğundan da emin değildim.

"Sanırım," dedim düşünceli ve duyulabilir bir sesle, "yeniden saldırıya uğrarsak bizi en iyi onların koruyabileceğini düşünmüş olmalı."

Ön koltuktaki yaratıkların kulak kabarttığını hissedebiliyordum. Belki de kelimenin tam anlamıyla bunu yapıyorlardı.

"Şimdiye kadar iyi gittik," dedi Luna öfkeli bir sesle. Yanımdaki koltukta sanki onlarca fincan kahve içmiş gibi kıpırdanıp duruyordu.

"Luna, yakalandık ve araban da parçalandı. Acil servise düştük. Tam olarak hangi kısma 'iyi' diyorsun?"

Sonra kendi sorumu kendim cevaplamak zorunda kaldım. "Şey, üzgünüm Luna. Onlar beni öldürecekken sen beni dışarı çıkardın. Bizi yakalamaları bizim hatamız değildi."

"Siz ikiniz bu gece epey bir kargaşanın içinde kaldınız, öyle değil mi?" diye sordu ön koltuktaki erkek. Bu kez daha medeniydi. Bütün kurtadamlar onun kadar kavgacı mıydı, yoksa bu onun kendi karakteri miydi bilemiyordum.

"Evet, kahrolası Yoldaşlık'taydık," dedi Luna sesinde hafif bir gururla. "Bu pilici bir zindana kapatmışlardı."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu sürücü. Onda da aynı yüksek şey vardı; eee, buna 'aura' diyeceğim, çünkü başka bir kelime bulamıyordum.

"Geçmiyoruz," dedim sertçe. "Ben de bir şekil-değiştirici için çalışıyorum. Evde," diye ekledim sohbet olsun diye.

"Hadi ya? Ne iş yapıyor?"

"Bir barı var."

"Yani evden çok uzaktasın ha?"

"Çok," dedim.

"Bu küçük yarasa bu akşam gerçekten hayatını mı kurtardı?"

"Evet." Bu konuda tamamen samimiydim. "Luna hayatımı kurtardı." Acaba bu konuda ciddi miydiler? Yani Luna şeye mi dönüşüyordu? Ah Tanrım.

"Yürü be Luna." O kalın, kükrer gibi seste derin bir saygı vardı bu kez.

Luna bu cümleden çok hoşlanmıştı ve elini benimkinin üzerine koydu. Daha anlaşılır bir sessizlik içinde beş dakika daha gittikten sonra sürücü "Sessiz Kıyı'ya geldik," dedi.

Rahatlayarak uzun uzun iç geçirdim.

"Ön tarafta bekleyen bir vampir var."

Neredeyse göz bağını çıkarıyordum ki, bunun pek de hoş bir şey olmayacağını farkettim." Neye benziyor?"

"Çok uzun, sarışın. Kocaman saçları var. Dost mu, düşman mı?"

Bu konuda biraz düşünmem gerekti. "Dost," dedim şüpheli olduğumu farkettirmemeye çalışarak.

"Çok tatlı," dedi sürücü. "Irklararası takılır mı?"

"Bilmem, sormamı ister misin?"

Luna ve ön koltuktaki erkek gırtlaksı sesler çıkardı. "Bir ölüyle çıkamazsın!" diye itiraz etti Luna. "Yapma Deb... Şey, kızım."

"Ah, pekala," dedi sürücü. "Bazıları o kadar da kötü değil. Sağa çekiyorum sütkemiğim."

"Bu sen oluyorsun," dedi Luna kulağıma eğilip.

Durduk ve Luna kapımı açmak için üzerime doğru eğildi. Luna'nın elleri tarafından desteklenerek dışarı çıktım ve kaldırımdan bir ses geldi. Luna göz açıp kapayana kadar kapıyı kapattı ve bir araba dolusu şekil-değiştirici acı bir lastik sesiyle kaldırımı terketti. Gecenin içinde sadece bir uluma duyuldu.

"Sookie," dedi tanıdık bir ses.

"Eric?"

Gözbağı yüzünden az kalsın tökezleyecekken Eric onu çekip çıkardı. Sonuçta güzel ama lekeli bir eşarbım olmuştu. Otelin ön tarafı, kocaman boş kapılarıyla pırıl pırıl parlıyordu ve Eric çok solgun görünüyordu. Üzerinde deniz mavisi ve ince çizgili bir takım vardı.

Onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim. Düşmemi engellemek için kolumdan tutup ifadesiz bir yüzle bana baktı. Vampirler bu konuda çok iyiydi. "Sana neler oldu?" dedi.

"Beni... Bunu kısa bir zamanda anlatmak çok zor. Bill nerede?"

"Seni dışarı çıkarmak için Güneş Yoldaşlığı'na gitti ama sonra polis olan bir adamımızdan bir trafik kazası geçirdiğini öğrenip hastaneye gitti. Hastanede de uygun kanallarca

dışarı çıkarıldığını öğrendi. Kimse ona bir şey söylememiş, o da kimseyi adamakıllı tehdit etmemiş." Eric son derece üzgün görünüyordu. Tüm olanaklarından faydalanmanın yanı sıra insanların yasalarına da uymak zorunda olması, onun için hiç dinmeyen bir rahatsızlıktı. "Sonra senin izini bulamadık. Buradaki kapıcı senden sadece bir kez haber almış. Zihinsel olarak."

"Zavallı Barry. O iyi mi?"

"Birkaç yüz dolar daha zenginleşti ve oldukça mutlu," dedi Eric kuru bir sesle. "Şimdi Bill'e ihtiyacımız var." Cebinden bir telefon çıkarıp bir numara tuşladı. Bana çok uzun gelen bir süre sonunda cevaplandı.

"Bill, kız burada. Şekil-değiştiriciler onu getirdi." Bana baktı. "Biraz hırpalanmış ama yürüyor." Biraz daha dinledi. "Sookie, anahtarın yanında mı?" diye sordu. Bir milyon yıl önce koyduğum plastik kartı cebimde aradım.

"Evet," dedim. Sonunda bir şeyin de iyi gittiğine inanmıyordum. "Ah bekle, Farrell'ı almışlar mı?"

Eric bir dakika sonra bana döneceğini belirtircesine elini kaldırdı. "Bill, ben onu yukarı çıkarıp iyileştirmeye başlayacağım." Eric'in sırtı dikleşti. "Bill!" dedi sesinde korkunç bir tehdit tonuyla. "Tamam o zaman. Görüşürüz." Sonra sanki arada hiçbir şey geçmemiş gibi bana döndü.

"Evet, Farrell güvende. Bizimkiler Yoldaşlık Merkezi'ni bastı."

"Çok... Çok insan yaralandı mı?"

"Çoğu yollarına çıkamayacak kadar korkmuştu. Dağılıp evlerine gittiler. Farrell ise Hugo ile birlikte yeraltında bir hücredeymiş."

"Ah, evet, Hugo. Ona ne oldu?"

Asansöre doğru yürürken Eric yan yan bana baktı. Sesim son derece meraklıydı. Ben çok kötü bir şekilde aksıyordum ve o da adımlarını bana uyduruyordu.

"Seni taşımamı ister misin?" diye sordu.

"Ah, sanmıyorum. Buraya kadar kendim geldim." Bill olsaydı iki kere sordurmazdım bile. Resepsiyondaki Barry bana hafifçe el salladı. Eğer Eric'le birlikte olmasaydım koşarak bana gelirdi. Ona sonra uzun uzun konuşacağımızı ifade ettiğini umduğum bir bakış fırlattıktan sonra, asansörün kapısı açıldı ve içeri girdik. Eric düğmeye bastı ve karşımdaki aynalı duvara yaslandı. Ona bakarken kendi yansımamı da rahatça görebiliyordum.

"Ah hayır," dedim tam anlamıyla dehşete düşmüş bir halde. "Hayır, olamaz!" Peruk tarafından dümdüz edilen ve sonra da parmaklarımla taradığım saçların felaket görünüyordu. Ellerim çaresizce saçlarıma gitti. Gözyaşlarını zor tutuyordum. Saçlarım hiçbir şeydi aslında. Görünen her yerimde hafif ve ağır morluklar vardı ve bir de görünmeyen yerlerim vardı. Yüzümün bir tarafı şişmiş ve korkunç bir şekilde morarmıştı. Elmacık kemiğimin üzerindeki çürüğün

orta yerinde bir yarık vardı. Bluzumun düğmelerinin yarısı yerinde değildi ve eteğim çok kötü bir şekilde yırtılmıştı. Sağ kolum da şişmişti.

Ağlamaya başladım. Çok kötü görünüyordum. Moralimden geriye kalanlar da birden yok olup gitmişti.

Hakkını vermeliyim ki, Eric gülmedi. Belki de gülmek istemişti. "Sookie, bir banyo ve temiz giysiler sana kendini daha iyi hissettirir," dedi bir çocukla konuşur gibi. Aslında doğruyu söylemek gerekirse, o anda ben de kendimi pek yetişkin gibi hissetmiyordum.

"O kurtadam senin yakışıklı olduğunu söyledi," dedim ve biraz daha hıçkırdım. Asansörden dışarı çıktık.

"Kurtadam mı? Sookie, bu akşam bayağı bir macera yaşamışsın." Bir kucak dolusu kumaşı toplar gibi beni tutup göğsüne yasladı. O güzelim takımının ceketini ve antika beyaz gömleğini ıslatıp kirlettim.

"Ah, çok üzgünüm!" Geri çekilip kıyafetine baktım. Sonra da eşarbımla sildim.

"Lütfen yine ağlamaya başlama," dedi aceleyle. "Sadece ağlama yeter. Bunu kuru temizlemeciye veririm, hatta yeni bir takım alırım, hiç önemi yok."

Vampirlerin karanlık lordu, dehşet verici Eric'in ağlayan kadınlardan korkması çok eğlenceliydi. Hıçkırıklarının arasında kıkırdadım.

"Komik olan bir şey mi var?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Anahtarımı kapıya soktum ve içeri girdik. "İstersen küvete girmene yardım edeyim Sookie," diye önerdi.

"Gerek yok." Aslında şu anda bir banyo yapmaktan ve o giysileri çıkarıp bir daha asla giymemekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu ama Eric etraftayken yıkanmam mümkün değildi.

"Eminim çıplakken nefissindir," dedi Eric. Sadece moralimi düzeltmek için. Sanırım.

"Biliyorsun. Ekler kadar lezzetliyim," dedim ve dikkatlice bir iskemleye oturdum. "Aslında şu an daha ziyade 'boudain' gibi hissediyorum." Boudain bir tür Cajun sosisidir. İçinde hiçbiri de pek zarif olmayan bir sürü şey vardır. Eric dizimi kaldırmam için önüme düz bir sandalye getirdi. Buz torbasını tekrar üstüne koyup gözlerimi kapadım. Eric birkaç cımbız, bir tas, antiseptik ve bir tekerlekli iskemle getirmeleri için resepsiyonu aradı. On dakika içinde hepsi geldi. Bu otel gerçekten iyiydi.

Duvara dayalı küçük bir çalışma masası vardı. Eric onu yanıma çekti ve kolumu kaldırıp masanın üzerine koydu. Lambayı yaktı. Kolumu temiz bir kumaşla sildikten sonra şişlikleri temizlemeye başladı. Luna'nın arabasının camından kalan parçalar hala içerideydi. "Eğer sıradan bir kız olsaydın seni büyülerdim ve bunu hissetmezdin," diye yorumda bulundu. "Cesur ol." Canım çok *pis* acımıştı ve o ça-

lıştığı sürece gözlerimden yaşlar süzüldü. Suskun kalmak için büyük bir çaba harcadım.

Sonra kapıda başka bir anahtarın sesini duydum ve gözlerimi açtım. Bill yüzüme bakıyordu. Yüzünü buruşturdu ve sonra Eric'in ne yaptığına baktı. Sonra da onaylarcasına Eric'e başını salladı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu yüzüme çok ama çok hafif dokunuşlar kondururken. Odadaki son iskemleyi de yanına çekerek oturdu. Eric işine devam etti.

Anlatmaya başladım. O kadar yorgundum ki, sesim arada sırada gidip geliyordu. Gabe'le ilgili olan kısma geldiğimde biraz yumuşatmayı akıl edemedim. Bill öfkeden duman çıkarmasına rağmen kızgın bir demir gibi kıpırdamadan duruyordu. Nazikçe bluzumu açtı ve yırtılmış sütyenimle göğsümdeki eziklere baktı. Hem de Eric'in yanında. Tabii ki o da baktı.

"Peki, bu Gabe'e ne oldu?" diye sordu Bill sessizce.

"Şey, o öldü," dedim. "Godfrey onu öldürdü."

"Godfrey'i gördün mü?" Eric öne doğru yaslandı. O ana kadar hiçbir şey söylememişti. Nihayet kolumu tımar etmeyi bitirmişti. Sanki bir bebeğin altını bağlarken pişik olmasın diye pudra sürer gibi, kolumun her yerine antiseptik sürmüştü.

"Sen haklıydın Bill. Farrell'ı kaçıran oydu. Gerçi konuyla ilgili ayrıntıları öğrenemedim ama... Ayrıca Godfrey, Gabe'in bana tecavüz etmesine de engel oldu. Gerçi ben kendim de iyi bir mücadele çıkardığımı söyleyebilirim."

"Böbürlenme," dedi Bill hafifçe gülümseyerek. "O zaman adam öldü." Ama tatmin olmuş görünmüyordu.

"Godfrey, Gabe'i durdurup beni dışarı çıkarma konusunda çok iyiydi. Özellikle şafakla buluşmak istediğini düşünürsek. Şimdi nerede acaba?"

"Merkez'e yaptığımız saldırı sırasında gecenin içinde gözden kayboldu," diye anlattı Bill. "Hiçbirimiz onu yakalayamadık."

"Yoldaşlık'ta neler oldu?"

"Sana anlatırım Sookie. Ama şimdi Eric'e iyi geceler dileyelim. Ben de sana banyo yapturayım. O sırada anlatırım."

"Tamam," diye ona katıldım. "İyi geceler Eric, ilkyardım için çok teşekkürler."

"Sanırım ana hatlarıyla durum bu," dedi Bill, Eric'e dönerek. "Eğer başka konular da olursa, sonra tekrar odana gelirim."

"Güzel." Eric yarı kısılmış gözlerle bana bakıyordu. Yaralarıma bakarken kolumu bir ya da iki kez yalamıştı ve kanının tadı onu sarhoş etmiş gibi görünüyordu. "İyi dinlen Sookie."

"Ah," dedim gözlerimi aniden kocaman açarak. "Biliyorsunuz, şekil-değiştiricilere borçluyuz."

İki vampir de yüzüme bakakaldı. "Belki siz değil ama ben borçluyum."

"Ah, borçlarını takip edeceklerdir," diye tahminde bulundu Eric. "O şekil-değiştiriciler hiçbir şeyi bedavaya yapmaz. İyi geceler Sookie. Tecavüze uğramadığın ya da öldürülmediğin için memnunum." O ani ve parlak gülümsemesini takındı. İşte, şimdi daha bir kendisi olmuştu.

"Vay canına, çok teşekkürler," dedim gözlerimi tekrar kapatarak. "İyi geceler."

Kapı Eric'in ardından kapandıktan sonra Bill beni iskemleden kaldırıp banyoya götürdü. Tüm otel banyoları gibi büyüktü. Küvet de harikaydı. Bill küveti suyla doldurup dikkatle giysilerimi çıkardı.

"Fırlat gitsin Bill," dedim.

"Belki de öyle yaparım." Gözleri çürüklerimdeydi, dudakları incecik bir çizgi halinde kapanmıştı.

"Bazıları merdivenlerden düşünce oldu, bazıları da araba kazasında."

"Eğer Gabe ölmeseydi onu bulup öldürürdüm," dedi Bill. Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Ve bet acele etmezdim." Beni bir bebeği kaldırırcasına kolay bir şekilde suya bıraktı ve sabunlu lifle beni yıkamaya başladı.

"Saçların berbat."

"Evet, öyle. Ama onlarla sabaha ilgileniriz. Senin uyuman lazım."

Yüzümden başlayarak Bill aşağı doğru her yerimi ovaladı. Pislik ve kurumuş kandan suyun rengi değişti. Sonra

Eric kolumdaki tüm camları çıkardı mı diye kontrol etti. Küveti boşaltıp ben üşürken tekrar doldurdu. Bu kez temiz olmuştum. Saçımla ilgili ikinci kez şikayet ettiğimde pes etti ve eline biraz şampuan alıp dikkatle saçlarımı da yıkadı. Bu kadar pislikten sonra tepeden tırnağa temizlenip bir de güvenli ve temiz bir yatağın sizi beklediğini bilmek kadar güzel bir his yoktu.

"Yoldaşlık'ta neler olduğunu anlat bana," dedim o beni yatağa taşırken. "Yanımda kal."

Bill beni örtülerin altına yerleştirdikten sonra diğer taraftan yanıma geldi. Kolunu boynumun altına koyup beni yanına çekti. Alnımı dikkatle göğsüne dokundurup sürtündüm.

"Oraya gittiğimizde ortalık rahatsız edilmiş bir karınca yuvası gibiydi," dedi. "Otopark arabalarla ve insanlarla doluydu. Durmadan da yenileri geliyordu. Bir şey varmış... Gece yatısı mı ne?"

"Kapalı aktivite," diye mırıldandım dikkatle sağ yanıma dönüp onun gövdesine gömülerek.

"Oraya vardığımızda bir hengame koptu. Neredeyse tamamı arabalarına atlayıp trafiğin el verdiğince çabuk bir şekilde kaçıştı. Liderleri Newlin, Yoldaşlık Merkezi'ne girmemizi engellemeye çalıştı. Bir zamanlar kilise miymiş o bina, öyle bir şey... İçeri adımımızı atarsak alevler içinde kalacağımızı söyledi, çünkü biz lanetliymişiz." Bill omuz silkti.

"Stan onu kaldırıp kenara koydu. Ve kiliseye girdik. Newlin ve kadını da arkamızdan geliyordu. Hiçbirimizin alevler içinde kalmayışı onları bayağı bir etkilemiş gibiydi."

"Eminim." diye mırıldandım onun göğsünün içine.

"Barry seninle iletişime geçtiğinde, senin yer seviyesinin aşağılarında bir yerlerde tutulduğunu hissetmiş. Senden 'merdiven' kelimesini almış. Altı kişiydik. Stan, Joseph Velasquez, Isabel ve diğerleri. Yani tüm olasılıkları eleyip merdivenleri bulmamız sadece altı dakikamızı aldı."

"Kapıyı ne yaptınız?" Çok sağlam kilitleri olduğunu hatırlamıştım.

"Menteşelerinden söktük."

"Ah." Bu hızlı bir giriş sağlamıştır.

"Tabii senin hala orada olduğunu sanıyordum. İçinde pantolonu inik ölü bir adam olan odayı bulduğumda, senin orada bulunduğunu anladım. Kokun hala oradaydı. Adamın üzerinde senin kanının kokusunu da alıyordum. Etrafta başka izler de buldum, çok endişelendim."

Elimle göğsünü okşadım. Daha iyi bir okşayış için çok güçsüzdüm, o an için sunabileceğim yegane teselli buydu.

"Sookie," dedi çok dikkatli bir şekilde. "Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

Bu soruyu etraflıca düşünemeyecek kadar uykuluydum. "Hayır," dedim ve esnedim. "Sanırım daha önce başımdan geçen maceraları tam olarak anlattım."

"Belki Eric burada olduğu için bir şeyleri atlamışsındır diye düşündüm."

Sonra jeton düştü. Tam kalbinin üzerinden göğsünü öptüm. "Godfrey gerçekten tam zamanında geldi."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra başımı kaldırdım ve Bill'in yüzünün bir heykel gibi hareketsiz durduğunu gördüm. Koyu renk kirpikleri inanılmaz solgunluktaki yüzünde çok göz alıcı bir kontrast oluşturuyordu. Karanlık gözleri dipsiz kuyular gibiydi. "Bana gerisini de anlat," dedim.

"Sonra bomba sığınağında iyice ilerledik ve büyük bir oda bulduk. İçeride bol bol erzak, silah ve yemek vardı. Ve başka bir vampirin orada kaldığı da belliydi."

Bomba sığınağının o kısmını görmemiştim ama kesinlikle gezimi tamamlamak için geri dönmeyi düşünmüyordum.

"İkinci hücrede Hugo ile Farrell'ı bulduk."

"Hugo hayatta mıydı?"

"Neredeyse." Bill beni alnımdan öptü. "Farrell kendinden genç adamlarla sevişmeyi sevdiği için Hugo çok şanslıydı."

"Belki de Godfrey'in Farrell'ı seçmesinin nedeni de buydu. Başka bir günahkardan ibret çıkarmak."

Bill başıyla onayladı. "Farrell'ın söylediği de buydu. Ama çok uzun zamandır hem seks hem de kandan uzak kaldığı için her açıdan çok açtı. Gümüş zincirler olmasaydı Hugo gerçekten, eee, zorlanabilirdi. El ve ayak bilekle-

rinde zincirler olduğu halde Farrell. Hugo'dan beslenmeyi başarmış."

"Hainin Hugo olduğunu biliyor muydunuz?"

"Farrell konuşmanızı duymuş."

"Ne? Ah, tabii, vampir kulakları. Ne kadar aptalım."

"Farrell aynı zamanda Gabe'e çığlık attıracak ne yaptığını merak ediyor."

"Kulaklarına vurdum." Bir elimi ona göstermek için düzleştirdim.

"Farrel'ın çok hoşuna gitmiş. Gabe başkaları üzerinde güç gösterisi yaparak tatmin olmayı sevenlerden, Farrell'a birçok alçakça şey yapmış."

"Farrell bir kadın olmadığı için çok şanslı," dedim. "Hugo şu an nerede?"

"Güvenli bir yerde."

"Kimin için güvenli?"

"Vampirler için güvenli. Medyadan uzakta. Hugo'nun hikayesini ne kadar çok severlerdi düşünsene."

"Peki, ona ne yapacaklar?"

"Bu Stan'in vereceği bir karar."

"Stan'le yaptığımız anlaşmayı hatırlıyorsun, değil mi? Benim bulduğum kanıtlarla suçlanan insanlar öldürülmeyecekti."

Bill görünüşe göre bu konuyu şimdi tartışmak istemiyordu. Yüzü ifadesizleşti. "Sookie, şimdi uyumalısın. Uyandığında tekrar konuşuruz."

"Ama o zamana kadar ölmüş olabilir."

"Neden umursayasın ki?"

"Çünkü anlaşma böyle! Hugo'nun berbat bir herif olduğunu biliyorum ve ondan ben de nefret ediyorum ama ona üzülüyorum da. Ve onun ölümünde parmağım olduğunu bilerek huzur içinde yaşayamam."

"Sookie, sen uyandığında o hala yaşıyor olacak. Bunu o zaman konuşuruz."

Dalgaların sörf tahtasını çekişi gibi uykunun da beni çektiğini hissettim. Saatin sadece sabahın ikisi olduğuna inanmak çok zordu.

"Beni bulmak için peşimden geldin. Çok teşekkür ederim."

Bill biraz durakladıktan sonra "Seni Yoldaşlık'ta bulamadım. Sadece kan izleri ve ölü tecavüzcünün bedeni vardı. Hastaneye gittiğimde, orada da değildin. Hayalet gibi ortadan kaybolmuştun."

"Hmm?"

"Çok ama çok korktum. Nerede olduğuna dair hiç kimsenin bir fikri yoktu. Seni içeri alan hemşireyle konuştum, bilgisayara baktık ama ismin oradan bile silinmişti."

Etkilenmiştim. O şekil-değiştiriciler inanılmaz organizeydi. "Belki bir ara Luna'ya çiçek göndermem gerekiyordur," dedim zorlukla konuşarak.

Bill beni öptü. Çok tatminkar bir öpücüktü ve hatırladığım son şey oldu.

7

ZORLUKLA YAN DÖNDÜM ve yatağın başucundaki ışıklı saate baktım. Şafak henüz sökmemişti ama yakındı. Bill şimdiden tabutuna girmiş ve kapağı da kapatmıştı. Ben neden uyanmıştım? Bunu biraz düşündüm.

Yapmam gereken bir şey vardı. Şortumu çekip sandaletlerimi giyerken kendi aptallığıma şaşırdım. Yan yan baktığım aynada, çok daha kötü görünüyordum. Aynaya arkamı dönüp saçlarımı fırçaladım. Şaşkınlık ve sevinçle gördüm ki, çantam oturma odasındaki masanın üzerinde duruyordu. Geçen gece birisi Yoldaşlık Merkezi'nden getirmiş olmalıydı. Plastik anahtarımı çantama koyup sessiz koridorlardaki acılı yürüyüşüme başladım.

Barry'nin nöbeti bitmişti ve yerine bakan delikanlı da tren çarpmış gibi görünmeme rağmen, neden ortalıkta do-

laştığımı sormayacak kadar iyi eğitimliydi. Bana bir taksi çağırdı ve ben de sürücüye nereye gitmek istediğimi söyledim. Sürücü bana aynadan baktı. "Bir hastaneye gitmek istemez misiniz?" diye önerdi rahatsız bir şekilde.

"Zaten gittim." Bu onu pek de ikna etmemişti.

"O vampirler size hiç iyi davranmıyor, neden hala onlarla takılıyorsunuz?"

"Bunu bana yapan vampirler değil, insanlardı."

Yola çıktık. Trafik çok yoğun değildi. Pazar sabahı neredeyse şafak vaktiydi. Dün bulunduğum yere, Yoldaşlık Merkezi'nin otoparkına ulaşmamız sadece on beş dakika sürmüştü.

"Beni bekleyebilir misiniz?" diye sordum şoföre. Altmış yaşlarında ak saçlı bir adamdı. Ön dişlerinden biri eksikti. Düğme yerine çıtçıtları olan ekose bir gömlek giymişti.

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi. Koltuğunun altından bir Louis L'Amour kovboy romanı çıkardı ve tavan ışığını yakıp okumaya başladı.

Sodyum lambalarının göz kamaştırıcı ışığı altındaki park alanında önceki geceden pek bir iz yoktu. Sadece birkaç araç kalmıştı, herhalde arkalarında bırakıp kaçmışlardı. İçlerinden birinin Gabe'e ait olması gerektiğini düşündüm. Gabe'in bir ailesi olup olmadığını merak ettim. Olmadığını umdum. Çünkü öncelikle o bir sadistti ve eğer varsa ailesinin hayatını cehenneme çevirmiş olmalıydı.

İkinci olarak da ailesi neden ve nasıl öldüğünü hayatının sonuna dek merak edecekti. Steve ve Sarah Newlin acaba şu an ne yapıyordu? Yoldaşlık devam edecek miydi, yeterli sayıda üyeleri kalmış mıydı? Herhalde silahı ve erzaklar hala kilisenin içindeydi. Belki de kıyamet günü için stokluyorlardı.

Kilisenin yanındaki gölgelerken biri çıktı. Godfrey. Hala üstü çıplaktı ve hala çok genç görünüyordu. Onu ele veren tek şey yabancı dövmeleri ve gözleriydi.

"Seni izlemeye geldim," dedim bana yaklaştığında. 'Şahitlik etmeye geldim,' demek belki de daha doğru olurdu.

"Neden?"

"Bunu sana borçluyum."

"Ben kötü bir yaratığım."

"Evet, öylesin." Bunu inkar etmek mümkün değildi. "Ama beni Gabe'den kurtarmakla iyi bir şey yapmış oldun."

"Bir insan daha öldürerek mi? Vicdanım aradaki farkı anlamıyor bile. O kadar çok oldu ki. En azından seni aşağılanmaktan kurtardım sanırım."

Sesi içime dokunmuştu. Parkın ışıkları altında onun gencecik yüzünü inceledim.

Aniden, garip bir şekilde öylece ağlamaya başladım.

"Bu çok güzel," dedi Godfrey. Sesi şimdiden çok çok uzaklardaydı. "Bu son anda biri benim için ağlıyor. Bunu

hiç ummazdım." Bir adım geriye, güvenli bir uzaklığa çekildi.

Ve sonra güneş doğdu.

TAKSİYE BİNDİĞİMDE ŞOFÖR kitabını kenara kaldırdı.

"Orada bir ateş mi yakmışlar?" diye sordu. "Yükselen bir duman gördüğümü sandım. Neredeyse neler oluyor diye bakmaya geliyordum."

"Şimdi söndü," dedim.

BİRKAÇ KİLOMETRE BOYUNCA yüzümü astıktan sonra şehir gecenin içinden çıkarken pencereden dışarıya baktım.

Otele dönünce tekrar odama çıktım. Şortumu çıkardım ve sanki kendimi uzun süre uyanık kalmaya hazırlarmış gibi derin bir uykuya dalmak üzere yatağıma girdim ve uyuyakaldım.

Bill güneş batarken beni uyandırdı. Hem de en sevdiği şekilde. Tişörtüm yukarı kaldırılmıştı ve onun koyu renk saçları göğüslerime sürtünüyordu. Tabiri caizse bu yolun yarısına kadar çıkmak gibi bir şeydi, ki zaten dudakları da 'hayatımda gördüğüm en güzel göğüsler'dediği şeyin yarısını emmekle meşguldü. Tamamen dışarıda olan dişleri konusunda da çok dikkatli davranıyordu. Bu da tahrik olduğunun bir göstergesiydi. "Yapmak ister misin? Eğer çok ama çok dikkatli olursam, sen de eğlenir misin?"

"Eğer bana camdan yapılmışım gibi davranırsan," diye mırıldandım. Bunu yapabileceğini biliyordum.

"Ama bu hiç de cam gibi değil," dedi. Elleri nazikçe hareket ediyordu. "Ilık, hatta ıslak."

Nefesim kesildi.

"O kadar mı, canını yakıyor muyum?" Elleri baskıyı biraz daha artırdı.

Tüm söyleyebildiğim "Bill," oldu. Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve dili o tanıdık ritimle oynamaya başladı.

"Yan yat," diye fısıldadı. "Her şeyi ben halledeceğim."

Ve öyle de yaptı.

"Neden giyiniktin?" diye sordu sonradan. Kalkmış, dolaptan bir şişe kan çıkarmış ve mikrodalgada biraz ısıtmıştı. İçinde bulunduğum zayıf halden dolayı düşünceli bir davranışla benden hiç kan almamıştı.

"Godfrey'in ölümünü izlemeye gittim."

Bana bakarken gözleri parladı. "Ne?"

"Godfrey şafakla buluştu." Daha önce utanç verici derecede melodramatik bulduğum bu cümle bu kez ağzımdan kolayca çıkıvermişti.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bunu yapacağını nereden bildin? Nerede yapacağını nereden biliyordun?"

Omuz silktim. "En baştaki planına sadık kalacağını tahmin ettim. Oldukça kararlı görünüyordu. Ve o benim hayatımı kurtardı. En azından bunu yapmalıydım."

"Cesur muydu?"

Bill'in gözlerine baktım. "Çok cesurca öldü. Kendi isteğiyle gitti."

Bill'in ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Stan'i görmeye gitmemiz gerek," dedi. "Ona bunu anlatmalıyız."

"Stan'i neden bir kez daha görmek zorunda olalım ki?" Çok olgun bir kadın olmasam, dudak bükerdim. Ama işte Bill beni yine o manalı bakışıyla süzüyordu.

"Kendi hikayeni ona anlatmalısın. Böylece hizmetimizi bitirdiğimizi anlar. Ayrıca bir de Hugo meselesi var."

Bu beni harekete geçirmeye yetti. Her yanım o kadar çok acıyordu ki, gereğinden fazla bir santimetre kumaşın bile tenime değecek olması fikri midemi bulandırıyordu. Ben de uzun, kolsuz, boz bir elbise giydim ve ayağıma da sandaletlerimi geçirdim. Hazırdım. Bill saçlarını fırçaladı, kollarını kaldırmam son derece rahatsızlık verici olduğu için küpelerimi taktı ve altın bir zincire ihtiyacım olduğuna karar verdi. Hastanedeki dayak yemiş kadınlar partisine gidiyor gibi görünüyordum. Bill kiralık bir arabanın otele getirilmesi için aşağıya telefon etti. Arabanın yeraltındaki garaja ne zaman getirildiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunu kimin ayarladığını bile bilmiyordum. Bill kullandı. Artık pencereden dışarı bakmıyordum. Dallas'tan sıkılmıştım.

Yeşil Vadi Yolu'ndaki eve geldiğimizde, tıpkı iki gece önceki kadar sessizdi. Ama içeri alındıktan sonra vampirlerle dolu olduğunu gördüm. Farrell için düzenlenen bir hoşgeldin partisinin ortasındaydık. Farrell da kolunun altında on sekizinden büyük göstermeyen bir delikanlıyla odanın ortasında duruyordu. Farrell'ın elinde 0 Rh negatif kan şişesi, partnerinde ise kola vardı. Vampir de, neredeyse delikanlı kadar sağlıklı bir renge sahipti.

Farrell daha önce beni hiç görmediği için tanıştığımıza çok sevinmişti. Tepeden tırnağa kadar tarihi kovboy kıyafetleri içinde olduğu için, elimi öpmek için eğildiğinde topuklarındaki mahmuzların şangırdamasını bekledim.

"Çok güzelsin," dedi abartılı bir şekilde ve elindeki kan şişesini salladı. "Eğer kadınlarla yatıyor olsaydım, bir hafta boyunca bütün dikkatimi sana verebilirdim. Yaralarını kafana taktığını biliyorum ama onlar sadece güzelliğini vurguluyor."

Gülmekten kendimi alamamıştım. Sadece seksen yaşındaki bir kadın gibi yürümüyordum, aynı zamanda da yüzümün sol tarafı siyah ve mor renkteydi.

"Bill Compton, sen şanslı bir vampirsin," dedi Farrell.

"Bunun farkındayım," dedi Bill hoş bir gülümsemeyle.

"Bu kız hem güzel hem de cesur!"

"Teşekkürler Farrell. Stan nerede?" Bu övgü yağmurunu durdurmak zorundaydım. Hem Bill geriliyor hem de Farrell'ın yanındaki delikanlı iyice meraklanıyordu. Tüm istediğim hikayemi bir an önce anlatmaktı.

"Yemek odasında," dedi genç bir vampir. Zavallı Bethany'yi odaya getiren vampirdi bu. Adı Joseph Velasquez olmalıydı. Boyu bir seksen civarındaydı ve Latin geçmişi ona koyu bir ten veriyordu. Bir İspanyol asilzadesinin kara gözlerine sahipti. Vampir durağanlığı sayesinde o gözlerdeki sarsılmaz bakışları insanı öldürecek gibiydi. Odayı tanıyor bile sayıyordu. Yuva için çok uygun bir korumaydı. "İkinizi de görmekten memnun olacak."

Odadaki tüm vampirlere ve sağda solda az miktarda bulunan insanlara baktım. Eric'i görememiştim. Shreveport'a mı dönmüştü. "Isabel nerede?" diye sordum Bill'e dönüp sesini alçaltarak.

"Isabel cezalandırılıyor," dedi neredeyse duyulamayacak kadar yumuşak bir sesle. Bunu daha yüksek sesle konuşmak istemiyordu. Eğer Bill bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa, ben çenemi kapamalıydım. "Yuvaya bir hain getirdi ve bunun bedelini ödemeli."

"Ama..."

"Şşşş."

Yemek odasına girdiğimizde salondan daha kalabalık olduğunu gördük. Stan aynı iskemlede oturmuştu ve üstünde onu en son gördüğümde giydiği giysiler vardı. Biz içeri girdiğimizde ayağa kalktı ve bunu yapışından artık

konumumuzun önemli olduğunu vurgulamak istediğini anladım.

"Bayan Stackhouse," dedi resmi bir şekilde ve dikkatle elimi sıkarak. "Bill." Stan beni mavi gözleriyle tepeden tırnağa, yaralarımla ilgili hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan inceledi. Gözlükleri seloteyple tamir edilmişti. Stan bu sahte kılığı konusunda çok hassastı. Ona Noel'de, dolmakalemini gömlek cebine rahatça koyabilsin diye bir cep koruyucu hediye etmeyi düşündüm.

"Lütfen bana dün başına gelenlerin hepsini, hiçbir şeyi atlamadan anlat," dedi Stan.

Bu bana Nero Wolfe'a rapor veren Archie Goodwin'i[9] anımsattı. "Bill'i sıkarım," dedim bu yükten kurtulacağımı umarak.

"Bill biraz sıkılmaktan şikayet etmeyecektir."

Bundan kaçış yoktu. İç geçirip Hugo'nun beni Sessiz Kıyı Oteli'nden almasıyla başladım. Barry'nin adını kullanmadım, çünkü sonuçta Dallas vampirleri tarafından bilinmek konusunda kendisini nasıl hissedeceğini bilmiyordum. Onu sadece 'oteldeki bir komi' olarak adlandırdım. Tabii, isteseler kim olduğunu hemen öğrenebilirlerdi.

Gabe'in Hugo'yu Farrell'ın hücresine gönderip bana tecavüz etmeye çalıştığı bölüme geldiğimde dudaklarıma sert

9 ÇN: 1930'ların Amerikan ucuz roman geleneğine ait bir dedektif ve onun yardımcısı. Televizyona da uyarlanmıştır. Yaratıcısı yazar, Rex Stout'tur

bir sıntış yerleşti. Yüzüm o kadar gergindi ki, kanlacağını sandım.

"Bunu neden yapıyor?" diye sordu Stan, Bill'e dönerek. Sanki ben orada değilmişim gibi.

"Gergin olduğunda böyle..." dedi Bill.

"Oh." Stan'in bana yönelttiği bakışları daha da düşünceli bir hale geldi. Elimi arkaya uzatıp saçlarımı atkuyruğu yapmaya çalıştım. Bill bana bir lastik toka uzattı. Saçlarını çok sıkı bir şekilde tutup bandı üç tur döndürdüm.

Sonra Stan'e şekil-değiştiricilerin bana nasıl yardım ettiğini anlatırken öne doğru yaslandı. Anlattığımdan daha fazlasını bilmek istiyordu ama ben isim veremezdim. Otele bırakıldığımı söyledikten sonra gerçekten derin düşüncelere dalmış gibi göründü. Eric'i hikayeme katıp katmamam gerektiğini bilemedim ve dışarıda bıraktım. Hikayemi odama çıkıp Bill'i beklediğim şeklinde değiştirdim.

Sonra ona Godfrey'i de anlattım.

Stan, Godfrey'in ölümünü sindiremedi. Buna çok şaşırmıştım. Bana hikayeyi yeninden anlattırdı. Ben konuşurken diğer tarafa bakmak için sandalyesini çevirdi. Bill arkamda durmuş, sırtımı hafifçe okşayarak beni rahatlatmaya çalışıyordu. Stan yüzünü tekrar bize döndüğünde, gözlerini kırmızı lekeli bir mendile siliyordu. Yani vampirlerin de ağlayabildiği gerçekti. Ve vampirlerin kanlı gözyaşları da gerçekti.

Ben de onunla birlikte ağladım. Asırlar süren çocuk suçları ve cinayetler yüzünden Godfrey ölmeyi hak etmişti. Godfrey'in işlediği suçlar yüzünden kaç insanın hapiste olduğunu merak ettim. Ama Godfrey bana yardım etmişti ve sırtında hayatımda gördüğüm en büyük, en korkunç suç ve keder yükünü taşıyordu.

"Ne azim ve cesaret ama," dedi Stan hayran hayran. "Bu beni ağlattı." Bunu öyle bir şekilde söyledi ki, bunun çok özel bir an olduğunu anladım. "Bill geçen gece Godfrey'i teşhis ettikten sonra bazı araştırmalar yaptım ve San Francisco'daki bir yuvaya bağlı olduğunu öğrendim. Arkadaşları bunu öğrendiğinde çok hüzünlenecek. Tabii Farrell'a ihanetine de... Ama sözünü tutması, planını uygulamasındaki cesaret..." Stan kendini buna kaptırmış gibiydi.

Her yerim ağrıyordu. O küçük Tylenol şişesini bulmak için çantamı karıştırdım ve iki tanesini avucuma aldım. Stan'in bir hareketiyle genç vampir bana bir bardak su getirdi. "Teşekkürler," dediğimde şaşırdı.

"Çabaların için sana çok teşekkür ederiz," dedi Stan aniden. Sanki birden nezaketi hatırlamış gibiydi. "Yapman için seni tuttuğumuz işi fazlasıyla yaptın. Farrell'ı zamanında bulup kurtarabilmemiz tamamen senin sayende. Bu sırada bu kadar çok hasar gördüğün için de çok üzgünüm."

Bu artık 'gidebiliriz' demek miydi?

"Affedersiniz," dedim iskemlemde öne doğru kaykılarak. Bill arkamda ani bir hareket yaptı ama onu duymazdan geldim.

Bu küstahlığım karşısında Stan kaşlarını kaldırdı. "Evet? Anlaşmamız uyarınca çekin Shreveport'taki temsilcine yollanacak. Lütfen bu akşam bizimle kalıp Farrell'ın dönüşü için yaptığımız kutlamaya katılın."

"Anlaşmamıza göre benim araştırmalarım sonunda elde ettiğimiz bilgiler ışığında eğer bir insan suçlu çıkarsa, onu öldürmeyip polise teslim edecek ve insan kanunlarına bırakacaktınız. Hugo nerede?"

Stan'in gözleri arkamda duran Bill'e kaydı. Sanki insanını neden daha iyi kontrol edemediğini sorar gibiydi.

"Hugo ve Isabel şu an birlikteler," dedi Stan esrarlı bir sesle.

Bunun ne anlama geldiğini hiç ama hiç bilmek istemiyordum. Ama bu işi çözmek zorundaydım. "Yani anlaşmamıza değer vermeyecek misin?" dedim. Bunun Stan'in otoritesine meydan okumak olduğunun farkındaydım.

Şöyle bir deyim olmalı, *vampir kadar gururlu*. Hepsi öyledir ve ben de Stan'inkini biraz dürtmüştüm. Onursuz olduğunun ima edilmesi onu öfkeden kudurttu. Yüzü o kadar korkutucuydu ki, neredeyse geri çekilecektim. Birkaç saniye içinde onda insanlığa dair hiçbir şey kalmamıştı. Dudakları açılıp dişlerini ortaya çıkarmış, vampir dişleri uzamış ve vücudu ikiye katlanmış, hatta sanki uzamıştı.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve elinin bir işaretiyle onu takip etmemi söyledi. Bill kalkmama yardım etti ve Stan'i takip ettik. Evin derinlerine doğru yürüyorduk. Orada belki de altı yatak odası vardı, hepsinin de kapıları kapalıydı. Odanın birinden açıkça seks sesleri geliyordu. O kapıyı geçip gittiğimizde rahatladım. Merdivenlerden yukarı çıktık, ki bu benim için oldukça zordu. Stan hiç arkasına bakmadı ve yavaşlamadı. Merdivenleri de tam olarak yürüdüğü hızla çıktı. Ötekilerden farkı olmayan bir kapının önünde durdu. Kilidi açtı. Kenarda durup içeri girmemi işaret etti.

Bu yapmak istemediğim bir şeydi. Hem de hiç! Ama yapmak zorundaydım. Bir adım ileri atıp içeri girdim ve baktım.

Duvardan duvara uzanan koyu mavi rengi dışında oda çıplaktı. Isabel, odanın diğer ucunda tabii ki gümüşten yapılma bir zincirle bağlanmıştı. Hugo ise diğer ucundaydı. O da zincirlenmişti. Her ikisi de uyanıktı ve doğal olarak ikisi de kapıya bakıyordu.

Isabel çırılçıplak olmasına rağmen sanki koridorda karşılaşmışız gibi başıyla selam verdi. Gümüşün onu yakmaması için bileklerinin bezlerle korunduğunu farkettim. Tabii yine de zincirler onu güçten düşürüyordu.

Hugo da çıplaktı. Gözlerini Isabel'den alamıyordu. Bakışlarını tekrar Isabel'e döndürmeden önce kısa bir an için bana baktı. Utandığımı belli etmemeye çalıştım, çünkü bu

biraz çocukçaydı. Ama Hugo, hayatımda Bill dışında çıplak olarak gördüğüm ilk yetişkindi.

"Isabel aç olmasına rağmen ondan beslenemiyor. Hugo da bağımlı olmasına rağmen onunla seks yapamıyor. Aylarca sürecek cezaları bu işte. İnsanların mahkemeleri Hugo'ya ne yapar?"

Düşündüm. Hugo mahkemede suçlanabileceği ne yapmıştı ki?

Dallas vampirlerinin yuvasına gizli amaçlarla girip onları kandırmıştı. Isabel'i gerçekten sevmiş ama onun dostlarına ihanet etmişti. Hmm, bu konuda bir yasa olduğunu sanmıyordum.

"Yemek odasına dinleme cihazı koydu," dedim. Bu yasadışıydı. En azından ben öyle olduğunu sanıyordum.

"Bunun için hapiste ne kadar kalır?" diye sordu Stan.

İyi bir soruydu. Tahminimce fazla kalmazdı. Jüri vampir sığınağına dinleme cihazı koyan bir insanı temize bile çıkarabilirdi. İç geçirdim. Bu Stan için yeterli bir yanıt olmuştu.

"Hugo'yu başka hangi suçla itham edebilirsin?" diye sordu.

"Benimle birlikte sahte kimlikle Yoldaşlık Merkezi'ne girdi. Aslında bu yasadışı değil... O zaman..."

"Kesinlikle."

Hugo'nun sevdalı bakışları Isabel'in üzerinden bir an bile ayrılmıyordu.

Hugo kötülük yapılmasına yardım etmişti, burası kesindi. Tıpkı Godfrey'in yaptıklarının kötü olduğunun kesin oluşu gibi.

"Onları burada ne kadar tutacaksınız?" diye sordum.

Stan omuz silkti. "Üç ya da dört ay. Hugo'ya yiyecek vereceğiz tabii ki. Isabel'e vermeyeceğiz."

"Sonra?"

"Önce Hugo'yu çözeceğiz. Bir günlük avansı olacak."

Bill'in eli bileğimin üzerine kapandı. Daha fazla soru sormamı istemiyordu.

Isabel bana baktı ve başıyla onayladı. Bu durumun ona göre adil olduğunu söyler gibiydi. Avuçlarını öne doğru kaldırıp 'dur' dercesine tuttum ve "Pekala," dedim. Sonra yavaşça arkamı dönüp dikkatle merdivenlerden inmeye başladım.

Hayatım boyunca taşıyacağım bir iz kalmıştı bende. Neyi farklı yapabileceğimi bulamıyordum. Bunu her düşündüğümde kafam daha fazla karışıyordu. Ahlaki konuları düşünmeye alışık değilim. Bir şey ya kötüdür ya da değildir.

Şey, tamam, gri bir bölge de vardır. İyi olmayan birkaç şey daha vardı; evli olmadığımız halde Bill'le yatmak, elbisesi iğrenç olduğu halde Arlene'e şık olduğunu söylemek gibi. Zaten Bill'le evlenemezdim, bu yasal değildi. Kaldı ki bana teklif etmemişti zaten.

Ama yukarıdaki o çaresiz çifti düşünmeden duramıyordum. Isabel için Hugo'ya nazaran daha çok üzülüyor olmama şaşırmıştım. Sonuçta Hugo açıkça kötülük yapmıştı ve suçluydu. Isabel ise sadece ihmalden suçluydu.

Bill partide harika zaman geçirdiği için, buna benzer çıkmaz sokaklarda dolaşmak ve kara kara düşünmek için bol bol vaktim vardı. Daha önce vampir ve insan karışık bir partiye bir ya da iki kez gitmiştim. Vampirizmin yasal olarak tanınmasından iki yıl sonra bile, bu beni rahatsız ediyordu. Açık açık kan içmek, yani kan emicilik kan insanlardan alındığında yasaktı. Ve ben de şu an burada durmuş Dallas vampirlerinin bu kanunu mükemmel bir şekilde tanıdıklarını ve uyguladıklarını gözlemliyordum. Arada sırada yukarı çıkıp kaybolan birkaç çift görüyordum ama insanlar tamamen sağlıklı bir biçimde geri dönüyordu. Biliyorum, çünkü onları izledim.

Bill aylardır sosyalleşmediği için şu an diğer vampirlerle bir arada olmaktan memnundu. Yirmilerde geçen Chicago anıları ya da dünyanın her yerindeki vampir yatınmlarının nasıl kullanılabileceği hakkında bir o vampirle, bir bu vampirle sohbete dalıp duruyordu. Fiziksel olarak güçsüzdüm ve yumuşak bir koltuğa oturup izlemek, arada sırada da içeceğimden bir yudum almak bana yetiyordu. Bazmen hoş bir genç adamdı. Bir süre barlardan sözettik. Merlotte'tan söz ettiğim bu uzun iznin tadını çıkarıyor olmam gerekirdi ama o

an memnuniyetle üniformamı giyip sipariş alırdım. Gündelik hayatımda radikal değişikliklere alışkın değildim.

Benden belki bir-iki yaş daha genç bir kadın koltukta yanıma oturdu. Onun şu Joseph Velasquez adındaki vampirle çıktığını öğrendim. Joseph Velasquez orduda bir çavuşmuş gibi gizlenen ve geçen gece Bill'le birlikte Yoldaşlık baskınına giden vampirlerden biriydi. Kızın adı Trudi Pfeiffer'dı. Trudi'nin kızıl saçları perçemler halinde çivi gibi dik dik yukarı kaldırılmıştı. Burnunda ve dilinde piercing vardı. Ayrıca siyah rujun da dahil olduğu gotik bir makyaj yapmıştı. Bana gururla bu rengin mezar çürüğü olduğunu söyledi. Kotu o kadar düşük belli ve dardı ki, nasıl giyip çıkardığını merak ettim. Belki de göbek deliğini göstermek için bu kadar alçak kullanıyordu. Yün bluzu çok kısa kesilmişti. Maenad'ın bana saldırdığı geceki kıyafetim, bunun yanında oldukça mütevazı kalmıştı. Yani kısaca Trudi'de görülecek pek çok şey vardı.

Ama onunla konuştuğunuzda görünüşünün aksine hiç de garip olmadığını anlıyordunuz. Üniversite öğrencisiydi. Zihnini dinleyerek Trudi'nin Joseph'le çıkarak boğaya kırmızı bayrak salladığını düşündüğünü öğrendim. Bu boğa da ailesiydi.

"*Siyah* biriyle çıkmamı bile yeğlerlerdi," dedi bana gururla.

Etkilenmiş görünmeye çalıştım. "Bu ceset işini hiç sevmiyorlar, değil mi?"

"Ah, hem de hiç." Birkaç kez başıyla onayladı ve siyah tırnaklarını abartılı biçimde salladı. Dos Equis içiyordu. "Annem her zaman '*Garih* biriyle çıkamaz mısın?' der durur." İkimiz de güldük.

"Peki, sen ve Bill'den ne haber?" Bu sorunun ne kadar önemli olduğunu vurgulamak için kaşlarını bir aşağı bir yukarı oynattı.

"Yani?"

"Yatakta nasıl? Joseph acayip, inanılmaz."

Şaşırdığımı söyleyemezdim ama biraz dehşete düşmüştüm. Bir süre söyleyebileceğim bir şeyler arayıp durdum. "Senin için çok sevindim," dedim en sonunda. Eğer en iyi arkadaşım Arlene'le birlikte olsaydım, belki göz kırpıp gülümserdim ama seks hayatımı bir yabancıyla paylaşacak değildim ve onunkini de duymak istemiyordum.

Trudi bir bira daha aldı ve barmenle konuşmaya daldı. Rahatlayarak gözlerimi kapattım. Çok yorgundum ama tam o sırada koltuğun yanımda gerginleştiğini hissettim. Yeni arkadaşımın kim olduğunu görmek için yan gözle baktım. Eric. Harika!

"Nasılsın?" diye sordu.

"Göründüğümden daha iyiyim." Aslında bu doğru değildi.

"Hugo ve Isabel'i gördün mü?"

"Evet." Kucağımda kavuşturduğum ellerime bakıyordum.

"Ceza sence de uygun değil mi?"

Eric'in beni tahrik etmek istediğini sandım.

"Bir bakıma evet," dedim. "Stan'in sözünü tuttuğunu düşünürsek uygun."

"Umarım bunu ona söylememişsindir." Ama Eric sadece eğleniyor gibiydi.

"Yo, söylemedim. En azından bu kadar çok kelime kullanarak değil. Hepinizin kahrolası gururları çok büyük."

Şaşırmış gibiydi. "Evet, sanırım bu doğru."

"Buraya sadece beni kontrol etmek için mi geldin?"

"Dallas'a mı?"

Başınla onayladım.

"Evet." Omuz silkti. Üzerinde yünlü, mavi ve ten renginde hoş bir gömlek vardı. Bu hareket omuzlarını daha da geniş gösteriyordu. "Seni ilk kez dışarıya ödünç veriyoruz. Benim resmi denetimim olmadan işlerin düzgün gidip gitmediğini görmek istedim."

"Sence Stan kim olduğunu biliyor mu?"

Bu fikir ilgisini çekmiş gibi göründü. "Çok da akla uzak değil," dedi sonunda. "Belki o da benim mekanımda aynı şeyi bana yapardı."

"Sence şu andan sonra beni evimde, sadece Bill'le bırakabilir misin?" diye sordum.

"Hayır, fazla işe yararsın," dedi. "Ayrıca beni daha çok gördükçe her yerine bulaşacağımı da umut ediyorum."

"Mantar gibi mi?"

Güldü ve gözleri manalı manalı bakarak üzerimde kilitlendi. Kahretsin.

"Altında hiçbir şey olmadan o yün elbisenin içinde özellikle ağız sulandırıcı görünüyorsun," dedi Eric. "Eğer Bill'i terkedip kendi rızanla bana gelirsen, bunu kabul edecektir."

"Ama ben böyle bir şey yapmayacağım," dedim ve tam o an bir şey dikkatimi sımsıkı yakaladı.

Eric bir şeyler söyleyecekti ama elimi ağzına koyarak onu susturdum. Başımı sağa sola döndürerek bunu açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım.

"Ayağa kalkmama yardım et," dedim.

Tek bir sözetmeden Eric beni ayağa kaldırdı. Kaşlarının birleştiğini görebiliyordum.

Hepsi etrafımızdaydı, evi çevirmişlerdi.

Beyinleri kapkara bir zift gibi yanıyordu. Eğer Trudi anlamsız konuşmalarıyla başımı şişiriyor olmasa, sürünerek gelip evin etrafını çevirişlerini daha önce duyabilirdim.

"Eric," dedim elimden geldiğince çok sayıda düşünceyi duymaya çalışarak. Tam o sırada bir geri sayım duymaya başladım. Ah, Tanrım!

Ciğerlerimin tüm gücüyle "Yere yatın," diye bağırdım.

Odadaki her vampir emrime uydu.

Yoldaşlık ateş açtığında ölen sadece insanlar oldu.

8

BİR METRE ÖTEMDEKİ Trudi bir pompalı tüfeğin ateşiyle parçalanmıştı.

Koyu kırmızı boyalı saçları kırmızının bambaşka bir tonuna bürünmüştü. Gözleri fal taşı gibi açık, bana bakar durumda kalmıştı. Barmen Chuck ise barın konumu yarım da olsa bir koruma sağladığı için sadece yaralanmıştı.

Eric üzerimde yatıyordu. Halim düşünüldüğünde bu çok acı vericiydi. Tam onu üzerimden atacakken, eğer kurşunlar bize isabet ederse onun büyük ihtimalle yaşayacağını farkettim. Bense sağ kalamazdım. Böylelikle saldırının en korkunç ilk dakikalarında onun korumasını minnetle kabul ettim. Tüfekler ve pompalılardan ateşlenen kurşunlar bu arka mahalle malikanesini tekrar tekrar tarıyordu.

Ateş sürdükçe içgüdüsel olarak gözlerimi kapadım. Camlar kırıldı, vampirler gürledi, insanlar çığlık attı. Tıpkı çok sayıda beynin düşünce dalgalarının beni sersemletmesi gibi, sesler de üzerimden geçiyordu. Atışlar yavaşlamaya başladığında kafamı kaldırıp Eric'e baktım. İnanmazdı ama heyecanlanmıştı. Bana gülümsedi. "Bir şekilde senin üstüne çıkacağımı biliyordum," dedi.

"Ne kadar korktuğumu unutayım diye beni öfkelendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece fırsatçılık ediyorum."

Çırpınarak altından kaçmaya çalıştım. "Oh, bunu bir daha yap, harikaydı."

"Eric, bir metre ötede, biraz önce konuştuğum bir kız şu an kafasının bir kısmı gitmiş bir şekilde yatıyor."

"Sookie," dedi aniden ciddileşerek. "Birkaç asırdır ölüyüm. Buna alışığım. Ama kız tam olarak ölmedi. Bir kıvılcım var. Onu geri getirmemi ister misin?"

O sırada dilim tutuldu. Böyle bir kararı ben nasıl verebilirdim?

Ben hala bunu düşünürken Eric, "Öldü," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda tam bir sessizlik oldu. Evdeki tek ses Farrell'ın erkek arkadaşının hıçkırıklarıydı. Kanla kıpkırmızı olmuş uyluğunu iki eliyle sımsıkı tutmuştu. Dışarıdan, mahalle yolunda aceleyle çekilen araçların sesleri geliyordu. Saldırı dinmişti. Nefes almakta ve bir son-

raki hareketimin ne olacağına karar vermekte zorlanıyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, değil mi?

Hayatımda hiçbir zaman savaşa bu kadar yaklaşmamıştım.

Oda kurtulanların çığlıkları ve vampirlerin öfkeli ulumalarıyla dolmuştu. Sandalye ve koltukların dolguları havadan kar gibi yağıyordu. Her yerde kırık camlar vardı ve gecenin sıcağı odaya dolmaktaydı. Bazı vampirler çoktan kalkmış saldırganların peşlerinden gitmişti, aralarında Joseph Velasquez'in de olduğunu farkettim.

"Oyalanmaya hiç gerek yok," dedi Eric dalga geçer gibi iç geçirerek. Sonra üzerimden kalkıp üstüne başına baktı. "Senin yanındayken gömleklerim hep mahvoluyor."

"Ah kahretsin, Eric." Sakar bir aceleyle dizlerimin üzerine kalktım. "Kanıyorsun. Vurulmuşsun. Bill! Bill!" Kafamı deli gibi sağa sola döndürürken saçlarım da omuzlarımın üzerinde çırpınıyordu. Onu en son gördüğümde alnındaki saç çizgisi keskin bir 'V' şeklinde olan bir vampirle sohbet ediyordu. Bana Pamuk Prenses gibi görünmüştü. Sonra yarı yarıya ayağa kalkmış bir haldeyken dişi vampiri pencereye yakın bir yerde yatarken gördüm. Göğsünden dışarı bir şey çıkıyordu. Pencereler pompalı tüfeklerle parçalandığında odanın içine uçan parçalardan biri onu öldürmüştü. Bill ne ölülerin ne de sağların arasında görünmüyordu.

Eric kanlanan gömleğini çıkarıp omzuna baktı. "Kurşun tam yaranın içinde Sookie," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Emip çıkar."

"Ne?" Ağzım bir karış açık kaldı.

"Eğer emmezsen, etimin içinde iyileşecek. O kadar narinsen bir bıçak bulup keserek çıkar."

"Ama bunu yapamam." Küçücük parti çantamın içinde bir cep çakısı vardı ama nereye koyduğumu hatırlamıyor ve aklımı toparlayıp düşünemiyordum.

Eric bana dişlerini gösterdi. "Bu kurşunu senin için yedim. Sen de benim için onu dışarı çıkarabilirsin. Sen korkak değilsin."

Kendimi zorlayarak toparlandım. Çıkardığı gömleğini kanı çekmek için kullandım. Kanama yavaşlıyordu, yırtık tenin içine baktığımda kurşunu ancak, zorlukla görebiliyordum. Eğer Trudi gibi uzun tırnaklarım olsaydı kolayca onu oradan alabilirdim ama parmaklarım kısa ve küttü, tırnaklarımsa kesilmişti. Başka bir çözüm umudu kalmayınca iç geçirdim.

"Kurşunu yemek," deyimi aklıma geldi. Eric'in omzuna eğilirken bu deyim bende yepyeni bir anlam kazanıyordu.

Ben emerken Eric hafifçe inledi ve ben de kurşunun ağzıma geldiğini hissettim. Haklıydı. Hali şu an olduğundan daha pis olamazdı ve ben de kendimi dinsiz gibi hissetmeme neden olsa da ağzımdaki kurşunu kanlarla birlikte hal-

ya tükürdüm. Ama tabii kaçınılmaz olarak birazını da yutmuştum. Omzu şimdiden iyileşmeye başlamıştı. "Bu oda buram buram kan kokuyor," dedi Eric.

"İşte," dedim kafamı kaldırarak, "bu hayatımda yaptığım en iğr..."

"Dudakların kan içinde." Yüzümü iki eliyle tutup beni öptü.

Öpüşme sanatının ustası sizi öperken karşılık vermemek o kadar da kolay değildir. Bill için bu kadar endişelenmesem bundan zevk alabilirdim... Şey, yani daha çok zevk alabilirdim diyelim. Çünkü itiraf edelim, ölümle burun buruna gelmek böyle bir etki doğuruyor. Hala hayatta olduğunuzu doğrulamak istiyorsunuz. Vampirler hayatta olmamalarına rağmen bu sendroma insanlardan daha dayanıklı değiller. Odadaki kan Eric'in libidosunu birden yükseltmişti.

Ama Bill için endişeleniyordum ve bu şiddet beni sarsmıştı. Bir süreliğine etrafımdaki dehşeti unutsam da, sonra geri çekildim. Eric'in dudakları da kanlanmıştı ve onları yavaşça yalıyordu. "Git Bill'i ara," dedi boğuk bir sesle.

Tekrar Eric'in omzuna baktım, yara kapanmak üzereydi. Halının üzerindeki kurşunu aldım, kandan yapış yapış olduğu için Eric'in gömleğinin bir parçasına sardım. O an iyi bir anneymiş gibi göründü. Gerçekten neden bunu yaptığımı bilmiyorum. Yerlerde hala bir sürü yaralı vardı. Çoğu hayat-

tayda. Diğer insanlar ve kovalamaya katılmayan iki vampir yaralılara yardım ediyordu.

Uzaktan siren sesi geldi.

O güzel kapı yarılmış ve delinmişti. Kapıyı ittikten sonra yana çekildim. Belki ormanda gizlenen son bir intikamcı kalmıştır korkusu taşıyordum ama hiçbir şey olmadı. Kapının eşiğinden dışarı baktım.

"Bill," diye bağırdım, "iyi misin?"

O sırada arka bahçeden yavaş yavaş yürüyerek geldi. Yüzü canlı ve pembeydi.

"Bill," dedim kendimi yaşlı, sıkıntılı ve zalim hissederek. Aslında derin bir hayalkırıklığı olan şiddetli bir dehşet midemi doldurdu.

Bill aniden duruverdi.

"Bize ateş ettiler ve içimizden bazılarını öldürdüler," dedi. Dişleri parlıyordu ve heyecandan ter içindeydi.

"Biraz önce birilerini öldürdün."

"Bizi korumak için."

"İntikam için."

Bana göre bu ikisi arasında çok açık bir ayrım vardı. Hayrete düşmüş gibi göründü.

"Benim iyi olup olmadığıma bile bakmadın," dedim. Vampir her zaman vampirdir. Kaplanlar çizgilerini değiştiremez. Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsiniz. Sıcak aile ortamında beynime doldurulan her türlü uyarı cümlesi şimdi geri geliyordu.

Arkamı dönüp eve doğru ilerlemeye başladım. Kanların ve kargaşanın içinden, sanki hiçbir şey yokmuş gibi, sanki her gün böyle şeyler görüyormuşum gibi yürüyordum. Gördüğüm ve o an beynimin algılayamadığı bazı şeyler ertesi hafta kare kare gözümün önüne gelecekti. Yarılmış bir kafatası ya da püsküren bir atardamar gibi şeyler. O an benim için önemli olan şey çantamı bulmaktı. Baktığım ikinci yerde buldum. Bill de benimle konuşmak zorunda kalmamak için yaralılarla ilgileniyordu. O evden çıktım ve o kiralık arabaya bindim ve tüm dehşetime rağmen sürdüm. O evde olmak şehir trafiğinin içinde olmaktan çok daha kötüydü. Polisler gelmeden hemen önce çıkmıştım evden.

Birkaç blok sürdükten sonra bir kütüphanenin önüne park ettim ve torpidodan haritayı çıkardım. Beynim sarsıldığı, hatta artık hiç çalışmadığı için normalin iki katı sürmüş olmasına rağmen, sonunda havaalanına nasıl gideceğimi çözdüm.

Ve doğrudan oraya gittim. KİRALIK ARABA tabelalarını takip ettim. Arabayı park edip anahtarları teslim ettim ve yürüyüp gittim. Bir saat sonra Shreveport'a giden bir sonraki uçağa bilet aldım. Tanrı'ya kredi kartını yarattığı için şükrettim.

Daha önce hiç denemediğim için paralı telefonu nasıl kullanacağımı çözmem birkaç dakikamı almıştı. Jason'ı bulacak kadar şanslıydım. Ondan beni havaalanından almasını rica ettim.

Sabah erkenden eve vardım ve yatağıma girdim.

Ertesi güne kadar da ağlamaya başlamadım.

9

BILL VE BEN daha önce de kavga etmiştik. Ben daha önce de vampirlerden ve onlarla ilgili öğrenmek zorunda kalıp da korkudan dehşete düştüğüm şeylerden sıkılmıştım. Bazen bir süre sadece insanları görmek istediğim olmuştu.

Sonraki birkaç hafta boyunca da tek yaptığım buydu. Ben Bill'i aramadım, o da beni aramadı. Dallas'tan geri döndüğünü biliyordum, çünkü bavulumu taraçama bırakmıştı. Açtığımda içinde kadife bir mücevher kutusu buldum. Keşke açmayacak kadar güçlü olsaydım ama yapamadım. İçinde bir çift topaz küpe ve 'Kahverengi elbisenle çok güzel gider,' yazılı bir not vardı. Vampirlerin karargahında giydiğim tek parça yün elbiseyi kastediyordu. Kutuya dil çıkardım ve ertesi gün onun evine gidip posta kutusuna bırak-

tım. Sonunda bana bir hediye almıştı ama onu da geri vermek zorunda kalmıştım işte.

Her şeyi 'enine boyuna düşünmek' bile istemiyordum. Bir süre sonra beynim boşalırdı ve o zaman ne yapmam gerektiğini bilirdim.

Gazeteleri okudum. Dallaslı vampirler ve onların insan dostları artık şehit sayılıyordu, bu Stan'in amaçlarına herhalde çok uygundu. Dallas Gece Yarısı Katliamı tüm gazetelerde hangır hangır abartılarak nefret suçlarının bir örneği olarak sunuluyordu. Asla kitaplara geçemeyecek ama insanlara kendini iyi hissettirecek olan yasaların çıkarılması için yargı organlarına baskı yapılıyordu. Vampirlere ait binaların federal güvence altına alınması ve vampirlerin seçimle bazı pozisyonlara gelebilmesi gibi yasalar öngörülüyordu. Teksas'ta bir vampiri eyalet savcısı olarak görmek isteyen bir hareket bile vardı. (Yine de hiç kimse bir vampirin Senato'da bir sandalyesi olmasını ya da Temsilciler Meclisi'nde yer almasını istememişti henüz.) Ve Senator Garza'nın şu sözü her zaman alıntılanıyordu: "Vampir tarafından öldürülmek en azından acısız ve yine en azından vampir beslenmiş oluyor."

Senator Garza'ya bazı haberlerim var. Vampir ısırıkları, eğer sadece vampir isterse hoştur. Eğer vampir sizi öncesinde büyülememişse (aşk oyunları değil), ciddi vampir ısırıkları çok acır.

Senator Garza'nın Luna'yla akraba olup olmadığını merak ettim ama Sam bana tıpkı İngiliz asıllı Amerikalılarda Smith isminin yaygın oluşu gibi, Meksika asıllı vatandaşlarda da Garza isminin yaygın olduğunu açıkladı.

Sam bunu neden bilmek istediğimi sormamıştı. Bu beni biraz hüzünlendirmişti. Sam tarafından önemsenmeye çok alışmıştım. Ama bugünlerde hem işte hem de iş dışında fazla meşguldü. Arlene bana biriyle çıktığını söyledi. Bu hepimizin hatırlayabildiği kadarıyla bir ilkti. Kız her kimdiyse, şimdiye kadar hiçbirimizin görmediği biriydi. Ki bu bile başlı başına garipti. Ona Dallas'taki şekil-değiştiricileri anlatmaya çalıştım ama gülümsedi ve bir bahane bulup kaçtı.

Erkek kardeşim Jason bir gün akşam yemeği için bana geldi. Büyükannem hayatta olduğu zamanlardaki gibi değildi. Büyükannem akşam yemeğinde mükellef bir sofra kurardı. Yatmadan önce de tatlımızı yerdik. Jason o zamanlar çok sık gelirdi. Büyükannem harika bir aşçıydı. Ben ona sadece köfte ve yanında da patates salatası hazırlayabildim. Salatayı marketten aldığımı söylemedim tabii. Sonra da şeftali çayı demledim.

Yemeğini bitirdikten sonra "Bill'le aranız nasıl?" diye sordu kaba bir şekilde. Havaalanından eve gelirken dilinin ucuna gelen soruları yutmak konusunda gerçekten iyi iş çıkarmıştı.

"Ona çok öfkeliyim," dedim.

"Neden?"

"Bana verdiği bir sözü tutmadı," dedim. Jason bir ağabey gibi davranmaya çalışıyordu, bense kızmak yerine onun gösterdiği ilgiyi takdir etmeliydim. Bir kez daha öfkemi fazla kontrol edemediğimi düşündüm. Tabii bazı durumlarda. Altıncı hissimi sert bir şekilde kapattım ve Jason'ın sadece ağzından çıkanları dinledim.

"Onu Monroe'da görmüşler."

Derin bir nefes aldım. "Başka biriyle mi?"

"Evet."

"Kim?"

"Buna inanmayacaksın ama Portia Bellefleur'le."

Jason bana Bill'in Hillary Clinton'la çıktığını söyleseydi bu kadar şaşırmazdım. (Gerçi Bill bir Demokrat'tı.) Kardeşime sanki aniden kendisinin şeytan olduğunu açıklamış gibi bakmıştım. Portia Bellefleur'le aramızdaki yegane ortak noktalar doğum yerlerimiz, birer kadın organına sahip oluşumuz ve uzun saçlarımızdı. "Şey," dedim şaşkın bir şekilde. "Onu ringe mi davet etsem, yoksa gülsem mi bilemiyorum. Sen bundan ne çıkarıyorsun?"

Çünkü o kadın-erkek işlerini iyi bilirdi. O, Jason'dı. En azından erkeklerin bakış açısını bilmesi gerekirdi.

"O senin tam zıttın," dedi düşüncesiz bir şekilde. "Bunu enine boyuna düşündüğüm zaman, bunu onun gerçekten eğitimli biri olmasına bağlıyorum. Şey bir aileden geliyor...

Sen 'aristokratik' derdin. Ve o bir avukat. Ayrıca erkek kardeşi de bir polis. İkisi senfonilere filan gidiyor."

Gözlerimde yaşlar birikti. Eğer beni davet etseydi, Bill'le bir senfoniye giderdim.

"Diğer yandan sen akıllısın, güzelsin ve onun ufak tefek sıkıntılarıyla başa çıkmaya isteklisin." Jason'ın bununla ne kastettiğinden tam olarak emin olmamakla birlikte, sormaya da hiç niyetim yoktu. "Tabii biz aristokrat değiliz. Sen bir barda çalışıyorsun, senin ağabeyin de yol ekibinde." Jason çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Biz de burada en az Bellefleur'ler kadar uzun zamandır varız," dedim can sıkıcı olmamaya çalışarak.

"Bunu ben biliyorum, sen biliyorsun. Ve tabii Bill de biliyor. O sıralarda hayattaydı." Doğru.

"Andy'ye açılan davada neler oluyor?" diye sordum.

"Ona karşı henüz bir suçlama yok ama şu seks kulübü hakkındaki dedikodular oldukça hızlı yayılıyor. Lafayette çağırıldığı için o kadar memnun olmuş ki, bunu birkaç kişiye daha açmış. Oysa ona kulübün ilk kuralının 'sessizlik' olduğunu söylemişler. Lafayette'in fazla hevesli olduğu için öldürüldüğünü söylüyorlar."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence Bon Temps'te bir seks kulübü kuran biri, öncelikle beni çağırırdı," dedi. Gayet ciddiydi.

"Haklısın," dedim. Jason'ın bu kadar duyarlı olabilmesine şaşırmıştım. "Listenin en üst sırasında sen olurdun." Bunu neden daha önce düşünememiştim? Jason sadece yatakta bir efsane değil, aynı zamanda çekici ve belkardı.

"Aklıma gelen tek şey," dedim ağır ağır. "Lafayette, senin de bildiğin gibi eşcinseldi."

"Yani?"

"Yani belki bu kulüp sadece bu konuda sorunu olmayan kişiler içindir."

"Haklı olabilirsin," dedi Jason.

"Evet, Bay Homofobik."

Jason gülümsedi ve omuz silkti. "Herkesin bir zayıf noktası vardır," dedi. "Ayrıca senin de bildiğin gibi son zamanlarda Liz'le ilişkimiz son derece istikrarlı. Sanırım azıcık beyni olan birinin Liz'in bırak erkek arkadaşını, mendilini bile paylaşmak istemediğini bilmesi gerek."

Haklıydı. Liz'in ailesi 'Ne ödünç ver ne de ödünç al' lafını çok ciddiye alırdı.

"Çok garip birisin ağabey," dedim. Liz'in ailesindense Jason'ın zayıflıklarına odaklanmayı seçmiştim. "Eşcinsel olmaktan daha kötü şeyler de var."

"Mesela?"

"Hırsız, hain, katil, tecavüzcü..."

"Tamam tamam, anladım."

"Umarım öyledir," dedim. Farklılıklarımız beni üzse de onu seviyordum. Ailemden geri kalan tek kişi oydu.

O gece Bill'le Portia'yı birlikte gördüm. Bill'in arabasında Claiborne Sokağı'na doğru yol alırken bir an gözüme

çarptılar. Portia'nın kafası Bill'e dönüktü ve konuşuyordu. Bill'se doğrudan önüne bakıyordu ve görebildiğim kadarıyla yüzünde hiçbir ifade yoktu. Onlar beni görmemişti. Bankadan para çekmiş, işe gidiyordum.

Duymak ve kendi gözlerinizle görmek birbirinden çok farklı iki şeydi. Tüm benliğimi kaplayan bir öfke hissettim ve o sırada arkadaşlarını öldürken gören Bill'in neler hissettiğini anladım. Birilerini öldürmek istiyordum ama kim olduğundan emin değildim.

Andy o akşam bardaydı, Arlene'in bölümüne oturmuştu. Andy iyi görünmediği için mutluydum. Sakalları da, elbisesi de kirliydi. Bardan çıkmadan önce yanıma geldi. İçki kokusunu alabiliyordum. "Onu geri al," dedi. Sesinde öfke vardı. "O kahrolası vampirini geri al da kızkardeşimi rahat bıraksın."

Andy Bellefleur'e ne diyeceğimi bilemiyordum. O sendeleyerek bardan çıkana kadar, öylece durup arkasından baktım. Artık insanların arabasında birkaç hafta önce bir ceset bulunduğuna şaşırmayacaklarını düşündüm.

Ertesi geçe sakinleştim, sinirim yatıştı. Cuma akşamıydı ve aniden yalnız olmaktan çok sıkıldım. Liselerarası futbol maçına gitmeye karar verdim. Bu Bon Temps'te hemen herkesin zaman öldürme yöntemiydi. Pazartesi günü her dükkanda bol bol maçlardan konuşulurdu. Ayrıca yerel kanallarda iki kere gösterilirdi. Azıcık olsun yetenek gösteren çocuklar elmas gibi kıymetlenirdi.

İnsan maça pasaklı bir şekilde de gidemezdi.

Saçlarımı lastik bir bantla alnımdan kaldırdım ve gerisinde de saçları kıvırcık yapmak için kullanılan demir toklarımı kullandım. Kocaman, kalın buklelerim omuzlarımı kadar düşüyordu. Çürüklerim tamamen yok olmuştu. Rujuma varana kadar makyajımı baştan yaptım. Siyah, dar bir pantolon ve siyah-kırmızı bir süveter giydim. Siyah deri çizmelerimi giydim ve altın halka küpelerimi taktım. Lastik tokanın üzerine de siyah-kırmızı bir eşarp bağladım. (Bilin bakalım lise takımımızın renkleri neydi?)

"Çok iyi," dedim aynadaki sonuca bakarak. "İyiden de öte, *harika*." Siyah ceketimi ve çantamı da alıp kasabaya doğru araba sürdüm.

Tribünler tanıdık insanlarla doluydu. Bir düzine ses bana bağırdı ve bir düzine başka ses de bana ne kadar güzel göründüğümü söyledi ama aslında zavallı bir haldeydim. Bunu farkeder etmez yüzüme bir sırıtış yerleştirip birlikte oturabileceğim birini aramaya başladım.

"Sookie! Sookie!" Tribünün üst sıralarından bana seslenen lisedeki çok az iyi arkadaşımdan biri olan Tara Thornton'du. Başıyla deliler gibi beni çağırıyordu ve ben de yukarı tırmanmaya başladım. Tırmanırken de yolda bir sürü insanla konuştum. Cenaze evi yöneticisi Mike Spencer, en sevdiği kovboy kıyafetleriyle oradaydı. Büyükannemin en iyi arkadaşı Maxine Fortenberry, onun torunu ve Jason'ın iyi

arkadaşı Hoyt oradaydı. Sid Matt Lancaster'ı gördüm. Yaşlı avukat, karısına sarılmıştı.

Tara nişanlısı Benedict Tallie ile oturuyordu. Benedict kaçınılmaz olarak her zaman maalesef *"Eggs"* diye çağrılırdı. Yanlarında Benedict'in en iyi arkadaşı JB du Rone da vardı. JB'yi görür görmez moralim düzeldi ve bastırılmış libidom yükseldi. JB bir aşk romanının kapağına yakışırdı. Çok güzeldi. Ne yazık ki birlikte olduğumuz birkaç randevuda kafasının içinde hiç beyin olmadığını keşfetmiştim. JB'yleyken zihin kalkanımı kaldırmam neredeyse hiç gerekmezdi bile, çünkü aklının içinde okuyacak bir düşünce yoktu.

"Hey, herkes nasıl?"

"Harikayız," dedi Tara parti kızı ifadesini takınarak. "Senden ne haber? Seni bir asırdır görmüyorum!" Koyu renk saçları bir oğlan çocuğu gibi kısacık kesilmişti ve ruju o kadar seksiydi ki, kıvılcım çıkarabilirdi. Takım ruhuna uygun beyaz, kırmızı ve siyah bir eşarbı vardı. Eggs'le birlikte stadyumda satılan kağıt bardaklardan içki içiyorlardı. Buzluydu ve durduğum yerden bile viskinin kokusunu alabiliyordum. "Kay bakalım JB, yanına oturayım," dedim davetkar bir gülümsemeyle.

"Tabii ki Sookie," dedi. Beni gördüğüne çok memnundu. İşte bu JB'nin güzel özelliklerinden biriydi. Diğerleri arasında ise mükemmel dişler ve dümdüz bir burun vardı.

Son derece erkeksi olmasına rağmen elinizi uzatıp yanaklarını sevmek isteyeceğiniz kadar da sevimliydi. Göğüs geniş ve beli incecikti. Eskisi kadar ince değildi belki ama sonuçta o bir insandı ve bu da çok İYİ bir şeydi. Eggs ve JB'nin arasına oturduktan sonra Eggs yarım bir gülümsemeyle bana dönüp bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sordu.

Sonuçlarını her gün gördüğümden içki içmek konusunda biraz çekingenimdir. "Hayır teşekkürler," dedim. "Sen nasılsın Eggs?"

"İyi," dedi biraz düşündükten sonra. Tara'ya nazaran biraz daha uzun sürmüştü duraklaması. Çok içmişti.

Başlama vuruşuna kadar ortak dostlarımızdan ve tanıdıklarımızdan bahsettik, sonrasında ise tek konumuz maçtı. Son elli yılda oynanan her maç Bon Temps halkının ortak hafızasında yer etmiştir. O gün aslında oynanan oyundan zevk alabilirdim, çünkü zihin kalkanımı oldukça geliştirmiştim. Dinlemediğim için insanların söyledikleri her şeyin doğru olduğuna inanıyor gibi yapabilirdim.

JB saçıma ve üstüme başıma iltifat yağdırdıktan sonra santim santim yanıma yaklaştı. JB'nin annesi ona beğenilen kadınların mutlu olduğunu öğretmişti ve yıllardır bu felsefe JB'nin tutunduğu tek dal olmuştu.

İkinci yarıda aniden "Hastanedeki o doktoru hatırlıyor musun Sookie?" diye sordu.

"Evet, Dr. Sonntag. Dul olan." Dul kalmak için çok genç-ti. Doktor olmak için de çok gençti. Onu JB'yle ben tanıştırmıştım.

"Bir süre çıktık. Doktorla yani," dedi düşünceli bir şekilde.

"Hey, bu harika." Bu kadarını zaten tahmin ediyordum. Bana Dr. Sonntag'ın JB'nin sunduklarına ihtiyacı olabilir gibi gelmişti, JB'nin de, şey, ona bakacak birine ihtiyacı vardı.

"Ama sonra onu Baton Rouge'a tayin ettiler," dedi. Biraz üzülmüş gibi görünüyordu. "Sanırım onu özledim." Yeni sağlık sistemine göre acil servis doktorları dört ayda bir değişiyordu. JB'nin omzumdaki kolu sıkılaştı. "Seni görmek çok güzel," diye konuyu bana getirdi.

İyi kalpli biriydi. "JB, onu görmek için Baton Rouge'a gidebilirsin," diye öneride bulundum. "Neden gitmiyorsun?"

"O bir doktor. Fazla boş vakti olmuyor."

"Senin için ayarlayacaktır."

"Öyle mi dersin?"

"Eğer tam bir geri zekalı değilse," dedim.

"Belki de bunu yaparım. Geçen gece onunla telefonda konuştuk. Orada olmamı istediğini söyledi."

"Bu gayet açık bir ipucu değil mi JB?"

"Öyle mi?"

"Tabii ki."

Neşelenmişti. "O zaman yarın Baton Rogue'a gidiyorum," dedi ve beni yanağımdan öptü. "Bana hep kendimi iyi hissettiriyorsun Sookie."

"Ben de öyle hissediyorum JB." Sonra dudaklarına dudaklarımı değdirdim, çok ama çok kısacık bir an için.

Tam o anda gözleriyle üzerimde delik açmaya çalışan Bill'i gördüm.

O ve Portia dibe yakın diğer taraftaki koltuklardaydılar. Gövdesini geri döndürmüş, bana bakıyordu.

Eğer planlasam bu kadar iyi olamazdı. Harika bir kıskanma anı olmuştu.

Ama berbat hissettim.

Birden onu çok istedim.

Bakışlarımı JB'ye döndürüp ona gülümsesem de, o an tek istediğim Bill'le birlikte tribünün altına girip oracıkta sevişmekti. Külotumu indirip arkama geçmesini ve beni içinesini istiyordum.

Kendimi o kadar şaşırtmıştım ki, ne yapacağımı bilemedim. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Sahte bir şekilde bile gülümsemeyi beceremiyordum.

Bir dakika sonra ise tüm bunların neredeyse gülünç olduğunu düşünüyordum. Sıra dışı kabiliyetimi de göz önüne alırsanız, son derece geleneksel bir yetişme tarzım vardı. Zihin okuyabildiğim için ve bir çocuk olarak gücüm üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığı için, hayatın gerçeklerini çok kü-

çük yaşlarda farketmiştim. Seksi her zaman çok ilginç bulmuşumdur, hatta aynı özrüm beni pratik olarak denemektense teorik olarak bol bol okumaya itmiştir. Zaten partneriniz sizin aslında, örneğin Tara Thornton olmanızı istediğinde, prezervatif getirmeyi akıl edip etmediğinizi merak ettiğinde ya da vücudunuzun çeşitli yerlerini eleştirdiğinde sekse yoğunlaşmak pek de kolay değildir. Başarılı bir seks için partnerinizin *düşündüklerine* değil, *yaptıklarına* odaklanabilmeniz gerekir.

Bill'le beraberken hiçbir şey duyamıyordum. Ve o da son derece tecrübeli, yetenekli ve doğru yapmaya son derece istekliydi. Görünüşe göre ben de Hugo gibi bir bağımlı olup çıkmıştım.

Böylece maçın geri kalanında öylece oturup sustum ve gerektiğinde sadece gülümseyip kafamı salladım. Aşağı ve soluma bakmamaya çok gayret ettim. İlk yarıdaki gösteriden sonra bandonun hiçbir şarkısını duymamış, Tara'nın kuzeninin heyecan verici koşusuna dikkat bile edememiştim. Bon Temps Şahinleri maçı 28-18 kazanmışlardı. JB'yi evine götürmeyi kabul ettim. O sıralarda Eggs de biraz ayıldı. Yanında Tara varken onun iyi olacağından emindim, zaten direksiyona Tara geçti.

JB şehir merkezine yakın dubleks bir evde kalıyordu. Tatlı bir şekilde içeri gelip gelmeyeceğimi sordu ama ona eve gitmem gerektiğini söyledim. Ona sıkı sıkı sarılıp Dr.

Sonntag'ı aramasını söyledim. Gerçi kadının ilk adını hala bilmiyordum.

O da öyle yapacağını söyledi ama konu JB olunca asla emin olamazsınız.

Sonra geç saatte açık olan tek benzincide durup benzin aldım. Arlene'in kuzeni Derrick'le uzun bir sohbetten sonra, eve planladığımdan biraz daha geç gittim.

Ön kapının kilidini açarken Bill karanlıklardan çıkıp geldi. Tek bir söz bile etmeden kolumu arkaya büküp beni öptü. Bir dakika sonra ikimiz de kapıya dayanmıştık ve Bill bedenime yaslanmış, ritmik bir şekilde ileri geri gidip geliyordu. Bir elimle arkaya uzanıp sakarca kapıya uzandım ve anahtar sonunda döndü. Sendeleyerek içeri girdik ve Bill derhal yüzüm koltuğa gelecek şekilde beni çevirdi. Ellerimle minderleri sıkıca tuttum ve tam hayal ettiğim gibi külotumu indirdi ve içime girdi.

Girtlağımdan daha önce çıktığını hiç duymadığım bir ses çıkardım. Bill de aynı derecede ilkel sesler çıkarıyordu. O sırada bir kelime dahi edebileceğimi sanmıyorum. Eğeri süveterimin altına girdi ve sütyenim ikiye ayrıldı. Çok acımasızdı. İlk gelişimden sonra neredeyse yere yığılıyordum. Bacaklarım gevşediğinde "Hayır," diye kükredi ve vurmaya devam etti. Ben gözyaşları içinde hıçkırıklara boğulana kadar huzlandı ve sonra süveterimi yırttı, dişleri omzumu buldu. Derin ve korkunç bir ses çıkardı ve saniyeler sonra acı geçti.

Sanki bir kilometre koşmuş gibi nefes nefeseydim ve o da titriyordu. Giysilerinin önünü ilikleme zahmetine bile katlanmadan beni kendine çevirdi ve omzumdaki kanı yalamak için başını eğdi. Kanama durup da iyileşme başladığında üzerimdeki her şeyi çıkardı.

"Onun kokusunu taşıyorsun," dedi sadece. Sonra onun kokusunu silip kendisininkini bırakma işine başladı.

Sonra yatak odama geçtik. Ağzını tekrar benimkine kenetlemeden hemen önce sabah çarşafları değiştirdiğime memnun oldum.

O ana kadar şüphelerim vardı ama artık yok olmuştu. Portia Bellefleur'le yatmıyordu. Onunla ne yaptığını bilmiyordum ama gerçek bir ilişki içinde değillerdi. Kollarını altından geçirip beni mümkün olduğunca kendi bedenine yaklaştırdı. Burnunu boynuma gömdü, kalçalarını yoğurdu, parmaklarını kalçalarına götürdü ve dizlerimin arkalarını öptü. Kendini benimle yıkıyordu. "Benim için bacaklarını aç Sookie," diye fısıldadı o soğuk ve karanlık sesiyle ve ben de itaat ettim. Tekrar hazırdı ve sertti. Sanki bir şeyleri ispatlamaya çalışır gibiydi.

"Tatlı davran," dedim. İlk kez konuşmuştum.

"Olmaz. Çok uzun zaman oldu. Söz veriyorum bir dahaki sefere tatlı olacağım," dedi dilini çene çizgim boyunca aşağı indirerek. Dişleri boynumu çizdi. Dişleri, dili, ağzı, parmakları ve erkekliği her yerdeydi. Tazınanya Canava-

rıyla seks yapmak gibiydi. Her yerdeydi ve hep acele içindeydi.

Üzerime yıkıldığında ben tükenmiştim. Yanına devrildi. Bir kolu ve bir bacağı üzerindeydi. Beni demirle dağlayıp sığır gibi damgalasa da aynen böyle hissederdim ama bu kadar zevk almayabilirdim.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Birkaç kez beton duvara toslamak dışında, evet," dedim zayıf bir sesle.

İkiniz de bir süre uyuduk ama Bill benden önce uyandı. Geceleri hep böyle yapardı. "Sookie," dedi sessizce. "Sevgilim, uyan."

"Uff," dedim yavaş yavaş aylanak. Haftalardır ilk kez dünyada her şey yolundaymış gibi muğlak bir ikna olmuşlukla uyanıyordum. Sonra yavaş yavaş hüzünle farkettim ki, işler yolunda olmaktan çok uzaktı. Gözlerimi açtım. Bill'inkiler hemen tepemdeydi.

"Konuşmamız gerek," dedi saçlarını yüzümden çekerek.

"Konuş o zaman." Artık uyanmıştım. Pişmanlık duyduğum şey seks değil, aramızdaki sorunları konuşmak zorunda oluşumuzdu.

"Dallas'ta kendimi kaybettim," dedi hiç beklemeden. "Ortada açık bir av varsa, vampirler arada sırada böyle davranabiliyor. Saldırıya uğramıştık. Bizi öldürmek isteyenleri avlamaya hakkımız vardı."

"Bu kanunsuz günlere geri dönmek demek," dedim.

"Ama vampirler avlanır Sookie. Bu bizim doğamızda var," dedi çok ciddi bir biçimde. "Leoparlar gibi, kurtlar gibi. Biz insan değiliz. İnsanlarla yaşamaya çalışırken insan gibi davranabiliriz ama... Bu sizin toplumunuz. Bazen sizin içinizde, sizden biri olarak yaşamanın ne demek olduğunu anımsayabiliriz. Ama aynı ırktan değiliz. Doğamız artık farklı."

Bunu uzun uzun düşündüm. Birbirimizi görmeye başladığımızdan beri bana bunu değişik kelimeler kullanarak tekrar tekrar söyleyip duruyordu.

Belki de aslında ben onunla değil, o benimle çıkıyordu. Farklılığımla barıştığımı kendime sık sık söylesem de, yine de onun bana JB du Rone ya da Jason ya da Kilise papazı gibi tepki vermesini beklediğimi farketmiştim.

"Sanırım sonunda bunu anlıyorum," dedim. "Ama sen de şunu anlamalısın ki, bazen bu farktan hoşlanmayabilirim. Bazen uzaklaşıp sakinleşmek zorunda kalabilirim. Gerçekten deneyeceğim. Seni gerçekten seviyorum." Onu anlamaya ve ona doğru bir adım atmaya söz verirken kendi kederim aklıma geldi. Onu saçından yakalayıp döndürdüm ve yüzüne baktım. Tam gözlerine baktım.

"Şimdi bana Portia ile ne yaptığını söyle."

Anlatırken Bill'in kocaman elleri kalçalarımdaydı.

"Dallas'tan geldiğim daha ilk gece peşime düştü. Orada olanları gazetelerden okumuş. Olay sırasında orada tanıdığım biri olup olmadığını sordu. Ben de ona bizzat orada bulunduğumu söyledim. Senden hiç bahsetmedim. Portia bana o gün saldırıda kullanılan silahlardan bazılarının Bon Temps'te Sheridan'ın *Silah Dükkanı* adında bir yerden alındığını söyledi. Bunu nereden duyduğunu soedum ama bir avukat olduğu için kaynağını bana veremezmiş. Tüm bunları neden umursadığını sordum ve eğer bildiği başka şeyler de varsa, bana söylemesini rica ettim. O da bana iyi bir vatandaş olduğunu ve diğer vatandaşların eziyet görmesinden rahatsız olduğunu söyledi. Neden bana geldiğini sordum. O da bana tanıdığı tek vampir olduğunu söyledi."

Bu benim için Portia'nın gizlice göbek dansözlüğü yaptığına inanmak kadar zordu.

Gözlerimi kısıp bunu düşündüm. "Portia vampir haklarına zerre kadar umursamıyor," dedim. "Belki pantolonunun içine sızmak istiyordur ama vampirlerin yasal sorunları onu kesinlikle ilgilendirmiyor."

"*Pantolonumun içine sızmak* mı? Ne garip bir tarif."

"Yapma, bunu daha önce de duydun," dedim biraz utanmış bir şekilde.

Kafasını iki yana salladı, yüzünde eğlenir gibi bir hal vardı. "Pantolonumun içine girmek," diye tekrar etti ağır ağır. "Eğer giyiyor olsaydın, ben senin pantolonunun içinde olurdum." Bunu gösterebilmek için elleriyle bir aşağı bir de yukarı beni ovdu.

"Kes şunu," dedim. "Düşünmeye çalışıyorum."

Ellerini kalçalarına bastırıp çekiyordu. Böylelikle üzerinde bir ileri bir geri hareket etmeme yol açıyordu. Düşüncelerimi toparlamakta zorluk çekiyordum.

"Dur Bill," dedim. "Dinle. Sanırım Portia, Bon Temps'te açıldığı söylenen şu sözde gece kulübüne davet edilmek için seninle görülmek istiyor."

"Seks kulübü mü?" dedi Bill derin bir ilgiyle ama elleri durmamıştı.

"Evet, sana söylemedim mi? Ah, Bill, hayır... Bill, son seferden sonra hala çok yorgunum. Oh, oh, Tanrım." Elleri bütün güçleriyle beni kavrayıp sertliğine doğru oturttu. Beni yine bir öne bir arkaya sallamaya başladı. "Oh," dedim o anın büyüsünde kaybolmuş olarak. Gözlerimin önünde renkler uçuşmaya başladı. Bir süre sonra o kadar hızlı sallanıyordum ki, hareketlerimi kontrol edemez oldum. İkimiz de aynı anda sona ulaştık ve birlikte birkaç dakika nefes nefese kaldık.

"Bir daha asla ayrılmayalım," dedi Bill.

"Bilmem, bu neredeyse ayrılığı affettiriyor."

Vücudu artçı bir titreyişle sarsıldı. "Hayır," dedi. "Bu harikaydı ama seninle bir daha kavga etmektense birkaç günlüğüne kasaba dışında olmayı yeğlerim." Sonra gözlerini kocaman açtı. "Eric'in omzundan bir mermi emdiğin doğru mu?"

"Evet, yara kapanmadan önce almam gerektiğini söyledi."

"Cebinde küçük bir çakı taşıdığını da söyledi mi?"

Hayret etmiştim. "Gerçekten mi? Bunu neden yapsın ki?" Sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi kaşlarını kaldırdı.

"Tahmin et," dedi.

"Omzunu emeyim diye mi? Bunu kastediyor olamazsın."

Bill kuşkucu bir şekilde bakmaya devam etti.

"Oh, Bill. Tuzağına düştüm. Vurulmuştu. Kurşun bana da gelebilirdi ama ona geldi. Beni koruyordu."

"Nasıl?"

"Üzerime yatarak..."

"Başka sorum yok." O an Bill hiç de eski moda görünmüyordu. Diğer yandan yüzünde çok eski moda bir bakış vardı.

"Ama, Bill... Eric'in o kadar hesapçı olduğunu mu söylüyorsun?"

O kaşlar tekrar yukarı kalktı.

"Benim üzerime yatmak o kadar da zevkli bir şey değil," diye itiraz ettim. "Yani bir kurşun yemeyi göze alacak kadar... Tanrım. Bu delilik!"

"Kanının birazının senin içine girmesini sağladı."

"Sadece bir-iki damla. Gerisini tükürdüm," dedim.

"Eric kadar yaşlıysan bir damla da yeterlidir."

"Ne için yeterli?"

"Şimdi senin hakkında bazı şeyler bilecek."

"Ne gibi? Bedenimi mi bilecek?"

Bill gülümsedi ama bu pek de rahatlatıcı bir gülümseme değildi. "Hayır, nasıl hissettiğin gibi. Kızgın, azgın, sevecen."

Omuz silktim. "Bu ne işine yarar ki?"

"Belki çok da önemli değildir ama bundan sonra dikkatli ol." Bill beni uyarmıştı. Oldukça da ciddi görünüyordu.

"Ben yine de hala birinin kurşunu çıkarırken bir-iki damla kan yutacağım diye vurulmayı göze almasını anlayamıyorum. Bu çok saçma. Bu konuyu kafanı Portia ile ilgili sorularla şişirmeyeyim diye ortaya attığını düşünüyorum ama işe yaramayacak. Bence Portia seninle çıktığını ortalığa yayıyor. Bir vampirle çıkmaya cesaret edebildiğini gören birileri, onu seks kulübüne davet edecek. Yani o her şeyi yapabilir. Onlar öyle *sanacak*," dedim hızlı hızlı. Bill'in yüzüne bakıp devam ettim. "Yani Portia çağırılması halinde Lafayette'in ölümüyle ilgili bir şeyler öğreneceğini düşünüyor. Böylelikle Andy'yi de kurtaracak."

"Bu çok karmaşık bir plan."

"Bunu yanlışlayabilir misin?" Bugünkü yeni kelimem olan '*yanlışlamak*'ı kullandığım için kendimle durur duyuyordum.

"Aslına bakarsan, hayır." Sonra durgunlaştı. Gözleri bir yere odaklanmıştı ve kırpmıyordu, elleri de gevşemişti. Bill nefes almadığı için tamamen durağandı.

Sonunda göz kırptı. "Başlangıç olarak bana doğruyu söyleseydi daha iyi olurdu."

"Onunla seks yaptın mı?" diye sordum. Sonunda bu ihtimalin beni kıskançlıktan kör ettiği gerçeğini itiraf edebilmiştim.

"Bunu bana ne zaman soracağını merak ediyordum doğrusu," dedi sakince. "Sanki bir Bellefleur'le yatarmışım gibi. Hayır, onun da benimle yatmak adına en ufak bir arzusu bile yoktu. İkinci bir kez daha buluşmak için rol yaparken bile çok zorlanıyor. Portia pek de iyi bir oyuncu sayılmaz. Birlikte olduğumuz sürenin çoğunu Yoldaşların buraya gizlediği silahlarla ilgili ipucu bulabilmek için harcıyor. Yoldaşlık sempatizanlarının burada da saklandığını söylüyor."

"Peki, sen neden bunlara katlanıyorsun?"

"Onun onurlu bir tarafı var. Ve bir de senin kıskanıp kıskanmayacağını görmek istedim."

"Ah anladım. Peki, şimdi ne düşünüyorsun?"

"Bir daha seni o yakışıklı moronun birkaç metre yakınında görmesem iyi olur," dedi Bill.

"JB mi? Onunla kardeş gibiyiz," dedim.

"Benim kanımı da aldığını unutuyorsun, nasıl hissettiğini biliyorum. Senin ona karşı hislerini tam olarak kardeşçe diye nitelemek doğru olmaz."

"Bu da şu an neden seninle yatakta olduğumu açıklıyor, değil mi?"

"Beni seviyorsun."

Boğazına doğru güldüm.

"Şafak yaklaşıyor," dedi. "Gitmem gerek."

"Tamam tatlım." O giysilerini toplarken ona bakıp gülümsedim. "Hey bana bir süveter ve bir sütyen borcun var. İki sütyen. Birini de Gabe yırtmıştı. Bu da işle ilgili masraf ve yaralanmalara girer. Sen de geçen gece bir tane yırttın, tabii süveterimle birlikte."

"İşte bu yüzden bir butik satın aldım," dedi yumuşak bir sesle. "Böylelikle heyecanlanırsam istediğim kadar yırtabilirim."

Güldüm ve tekrar yattım. Birkaç saat daha uyuyabilirdim. Bill evden çıkarken ben hala gülümsüyordum. Sabah kalbimde bir hafiflikle uyandım. Uzun zamandır böyle hissetmiyordum. Şeey, bana çok daha uzun sürmüş gibi geliyordu. Neşeli bir biçimde küveti doldurup sıcak suya girdim. Yıkanmaya başladığımda kulaklarımda bir şey hissettim. Ayağa kalktım ve lavabonun üzerindeki aynaya baktım. Ben uyurken topaz küpeleri kulağıma takmıştı.

Bay Son Sözü Söyleyen.

BILL'LE TEKRAR BİR ARAYA gelişimizden kimsenin haberi olmadığı için, kulübe davet edilen ben oldum. Daha önce bunun olabileceği hiç aklıma gelmemişti ama sonra bir kez daha düşününce, Portia bile Bill'le birkaç hafta çıktıktan

sonra davet edilmeyi umuyorsa, ben bulunmaz bir hazine olmalıydım.

Konuyu bana açan kişinin Mike Spencer olması beni hem şaşırtmış hem de tiksindirmişti. Mike hem cenaze evinin yöneticisi hem de Bon Temps'in muhalli savcısıydı ve ilişkimizin daha önce pek samimi olduğu da söylenemezdi. Ne var ki onu bütün yaşamım boyunca tanıdığım için ona saygı göstermeye alışkındım, bu alışkanlıktan kurtulmak zor olacaktı. O akşam Merlotte'a geldiğinde Mike'ın üzerinde Bayan Cassidy'ye yaptığı ziyaretten döndüğü için cenaze evi giysileri vardı. Siyah takımı, beyaz gömleği ve ip kravatı, Mike'ın sivri burunlu çizmelerle vermeye çalıştığı kovboy imajını siliyordu.

Mike'la aramızda yirmi yaş olduğu için onu hep bir büyüğüm olarak görmüştüm, bana yanaştığında hayretten serseme döndüm. Yalnız başına oturuyordu, ki bu bile dikkat çekecek kadar sıra dışıydı. Ona bir hamburger ve bir bira götürdüm. Parayı verirken olağan bir sesle "Sookie, yarın gece birkaç kişi Jan Fowler'ın göldeki evinde toplanıyoruz ve sen de gelir misin diye merak ettik," dedi.

Çok eğitimli bir yüzüm olduğu için şanslıydım. Sanki ayaklarımın altında bir boşluk açılmış gibi hissetmiştim. Başım dönmüştü. Ne demek istediğini derhal anlamama rağmen kulaklarıma inanamamıştım. Zihnimi açtım ve "Birkaçınız mı? Başka kimler olacak Bay Spencer?"

"Neden bana Mike demiyorsun Sookie?" Başımla onayladım ve kafasının içine bakmaya devam ettim. Ah Tanrım, Louise. Öyk. "Bazı arkadaşların da orada olacak. Eggs ve Portia ve Tara. Hardawayler."

Tara ve Eggs... Bu beni gerçekten şaşırtmıştı.

"Böyle partilerde neler olur? İçki içip dans etmek gibi şeyler mi?" Bu hiç de mantıksız bir soru değildi. Zihin okuyabildiğimi bilen kişi sayısının çokluğuna rağmen hiçbiri buna inanmazdı ve deliller gözlerinin önünde olduğunda bile inkar ederlerdi. Mike ise zihninde yüzüp duran kavram ve görüntüleri alabileceğime inanamayanlardandı.

"Şey, biraz çılgın olabiliyoruz. Biz de erkek arkadaşından ayrıldığına göre saçlarını biraz dağıtmak isteyebileceğini düşündük."

"Belki gelirim," dedim pek hevesli olmayan bir sesle. İstekli görünmek bir işe yaramazdı. "Ne zaman?"

"Yarın gece saat onda."

Birden nazik olmam gerektiğini anımsamış gibi "Davet için teşekkürler," dedim ve bahşişimi alıp uzaklaştım. Sonra mesainin geri kalanında o garip anı düşünüp durdum.

Oraya gitmem ne işe yarayacaktı ki? Lafayette'in ölümüyle ilgili işe yarayabilecek bir şeyler öğrenebilir miydim? Andy Bellefleur'ü fazla sevmiyordum, hatta artık Portia'dan da hoşlanmıyordum ama masum olduğu halde yargılanması ve itibarının zedelenmesi hiç de adil değildi. Diğer yandan partiye gelecek insanların hiçbiri Lafayette'in ölümünü aydınlatması muhtemel birtakım sırları, ben düzenli bir müdavim olmadan benimle paylaşmazdı. Benim de midem böyle bir şeyi kaldırmazdı. Bir toplantıya bile dayanabileceğimden emin değildim. Şu hayatta en son görmek istediğim şey arkadaşlarımın ve komşularımın 'saçlarını biraz dağıtmaları' idi. Saçlarını ya da başka bir yerlerini dağıtmalarını istemiyordum.

"Sorun nedir Sookie?" diye sordu Sam. O kadar yakınmdaydı ki sıçradım.

Ne düşündüğünü sorabilmeyi umarak ona baktım. Sam güçlüydü, sırım gibiydi ve akıllıydı da. Muhasebecilik, yöneticilik, planlama vesaire. Ve hepsini de kendi başına hallediyordu. Sam kendi kendine yetebilen, sevdiğim ve güvendiğim biriydi.

"Sadece bir konuda kararsızım," dedim. "Sende ne var ne yok Sam?"

"Dün gece ilginç bir telefon aldım Sookie."

"Kimden?"

"Dallas'tan arayan gıcırtılı sesli bir hanımdan."

"Gerçekten mi?" Kendimi gülümserken buldum ama sinirli olduğumu gizlememe yarayan o sıntış değil, gerçek bir gülümseme. "Meksika asıllı bir hanımefendi olabilir mi?"

"Öyle sanıyorum. Senden sözetti."

"Çok alıngandır."

"Birçok arkadaşı varmış."

"Sen ne tür arkadaşların olsun isterdin?"

"Zaten iyi arkadaşların var," dedi Sam kısaca elimi sıkarak. "Ama ortak zevklere sahip insanlarla tanışmak her zaman hoş olur."

"Yani Dallas'a mı gidiyorsun?"

"Belki de. Bu arada beni Roston'daki bazı..."

Görünüşlerini değiştirebilen kişilerle de irtibata geçirdi, diye zihinsel olarak onun sözünü tamamladım.

"Seni nasıl bulmuş? Ona senin ismini vermemiştim. Bilerek vermedim, çünkü bunu isteyip istemediğinden emin değildim."

"Seni bulmuş," dedi Sam. "Ve buralı insanlardan da patronunun kim olduğunu öğrenmesi zor olmamış."

"Peki, nasıl oldu da bugüne kadar onlarla kendin tanışmadın?"

"Sen bana Maenad'dan sözedene kadar bilmem gereken bu kadar çok şey olduğunun farkında değildim."

"Onunla görüşmedin değil mi Sam?"

"Ormanda onunla birlikte birkaç akşam geçirdim, evet. Hem Sam olarak hem de diğer biçimimle."

"Ama o kötü bir yaratık," diye ağzımdan kaçırıverdim.

Sam'in sırtı dikleşti. "O benim gibi doğaüstü bir yaratık," dedi düz bir sesle. "Ne iyi ne de kötü, öyle, olduğu gibi..."

"Ah, saçma." Bunu Sam'dan işittiğime inanamıyordum. "Eğer sana bu lafları yediriyorsa, mutlaka senden bir şey is-

tiyordur." Kan izlerini görmezden geldiğinizde Maenad'ın ne kadar güzel olduğunu anımsadım. Tabii bir şekil-değiştirici olarak Sam onları kolaylıkla görmezden gelebilirdi. "Oh," dedim meseleyi kavradığımda. Doğaüstü bir yaratık olan Sam'in zihnini çok net okuyamasam da aldığım sinyaller *azgın, utanmış, azgın* ve *pişman* şeklindeydi.

"Oh," diye tekrarladım hafif gergin bir şekilde. "Kusura bakma, Sam senin şey yaptığın biri hakkında kötü konuşmak istemezdim..." Neredeyse *becerdiğin* diyecektim. "Zaman geçirdiğin," diye bitirdim saçma bir şekilde. "Eminim yakından tanıdığında iyi biridir. Tabii sırtında açtığı yaralar benim önyargılarımı biraz beslemiş olabilir. Ama daha açık fikirli olmaya çalışacağım." Sonra bir sipariş almak için gittim ve Sam ağzı bir karış açık bir şekilde arkamdan bakakaldı.

Bill'in telesekreterine bir mesaj bıraktım. Bill'in Portia ile ilgili niyetlerini bilmiyordum ve bu mesajı dinlerken orada başka birinin de bulunabileceğini düşünerek "Bill, yarın gece için o partiye davet edildim. Gitmem gerektiğini düşünüyorsan, lütfen bana haber ver," dedim sadece. Sesini tanıdığı için kim olduğumu belirtmedim. Büyük ihtimalle Portia da çok benzer bir mesaj bırakmıştı ve bu düşünce beni deli ediyordu.

O gece eve vardığımda Bill'in yine bana erotik bir pusu kurmuş olduğunu umdum ama etraf çok sessizdi. Benim te-

lesekreterimdeki ışığın yanıp söndüğünü görünce heyecanlandım.

"Sookie," diyordu Bill'in pürüzsüz sesi, "ormanlardan uzak dur. Maenad ona verdiğimiz haraçtan memnun kalmadı. Eric yarın onunla anlaşma yapmak için Bon Temps'te olacak, seni arayabilir. Dallas'taki diğer kimseler, sana yardım edenler, Dallas vampirlerinden kabul edilemez bir karşılık bekliyorlarmış. Ben onlarla buluşmak için Anubis'la Dallas'a gidiyorum. Stan'le birlikte olacağım, nerede kalacağımı biliyorsun."

Vay canına. Bill bana yardım etmek için Bon Temps'te olmayacaktı. Ona ulaşamazdım. Yoksa ulaşabilir miydim? Saat sabahın biriydi. Adres defterime yazdığım Sessiz Kuyu'nun numarasını aradım, Bill henüz yerleşmemiş ama kapıcının bagaj olarak adlandırdığı tabutu odasına çıkarılmıştı. Başkası anlamasın diye ona dikkatli bir mesaj bıraktım.

Çok yorgundum ve geçen gece de fazla uyuyamamıştım ama yine de o partiye yalnız başıma gitmeye niyetim yoktu. Derin bir iç geçirdikten sonra, Shreveport'taki vampir barı Fangtasia'yı aradım.

"Fangtasia'yı aradınız, burada ölüler her gece ayaktadır," dedi Pam'in kaydedilmiş sesi. Pam barın ortaklarındandı. "Barın açık olduğu saatler için bire basın. Parti rezervasyonu için ikiye basın. Yaşayan bir insan ya da ölü bir vampirle konuşmak için üçe basın. Ya da eğer niyetiniz telesekreterimize saçma mesajlar bırakıp bizimle dalga geçmekse, şunu bilin ki sizi buluruz."

Üçe bastım.

"Fangtasia," dedi Pam sanki dünyanın en sıkıcı kişisiymiş gibi.

"Selam," dedim onun sıkkınlığına tezat bir neşe içinde. "Ben Sookie, Pam. Eric oralarda mı?"

"Fareleri büyülüyor," dedi Pam. Barın alt katında bir iskemleye oturmuş, harika ve tehlikeli görüntüsünü etrafa sergilemekle meşgul olduğu şeklinde aldım. Bill bana Fangtasia'yla anlaşması olan vampirlerin nöbetleşe kendilerini göstermeleri gerektiğini, bunun turistleri çekmekte işe yaradığını söylemişti. Barın sahibi olarak Eric'se her akşam oradaydı. Oralarda içinde vampirler olan ama turistlerin asla gitmeyeceği bir bar daha vardı. O bara hiç gitmemiştim, çünkü işim gereği ben yeterince bar görüyordum.

"Lütfen onu telefona çağırabilir misiniz hanımefendi?"

"Ah peki, tamam," dedi. sesinde kinle. "Dallas'ta çok iyi zaman geçirmişsin diye duydum." dedi yürürken. Ayak seslerini duymuyordum ama fondaki gürültüler uzaklaşıp yakınlaşıyordu.

"Unutulmazdı."

"Stan Davis hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hmm. Eşsiz biri."

"O inekçe, ucubece görünüşü ben de çok severim."

Yüzümdeki hayret ifadesini göremediği için çok memnundum. Pam'in daha önce erkeklerden hoşlandığını hiç farketmemiştim. "Kimseyle görüştüğünü sanmıyorum," dedim umutlu bir şekilde.

"Ah. Belki bir ara Dallas'ı ziyaret ederim."

Ayrıca vampirlerin birbirleriyle de ilgilendiklerini yeni öğreniyordum. İki vampiri birlikte hiç görmemiştim.

"Buradayım," dedi Eric.

"Ben de buradayım." Eric'in telefona cevap veriş şeklini sevmiştim.

"Sookie, benim küçük kurşun emicim," dedi neşeli ve sıcak bir sesle.

"Eric, benim koca can sıkıcım."

"Bir şey mi istiyorsun sevgilim?"

"Ben senin sevgilin değilim ve bunu biliyorsun, bu bir. İkincisi de Bill yarın gece buraya geleceğini söyledi."

"Evet, ormanlara dalıp Maenad'ı aramak için. Şarap ve genç bir boğadan oluşan sunaklarımızı yeterli bulmamış."

"Ona canlı genç bir boğa mı verdiniz?" Bir an için Eric'in boğayı bir kamyona yükledikten sonra indirip ormana salması görüntüsü gözümün önüne geldi ve öylece kalakaldım.

"Evet, aynen öyle yaptık. Pam, Indra ve ben."

"Eğlenceli miydi?"

"Evet," dedi hafifçe şaşırmış gibi. "Canlı hayvanlarla uğraşmayalı asırlar olmuştu. Pam bir şehir kızıdır. Ama istersen bir daha hayvan taşımak zorunda kaldığımızda sana bir telefon ederim ve sen de bize katılırsın."

"Teşekkürler, bu harika olur," dedim. Rahatım çünkü asla böyle bir telefon almayacağımı düşünüyordum. "Seni aramanın sebebi yarın gece benimle birlikte bir partiye gelmeni istemekti."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bill artık yatak arkadaşın değil mi? Dallas'ta aranızda oluşan sorunlar kalıcı mı?"

"Aslında şöyle söylemem gerekirdi. 'Yarın gece bir korumaya ihtiyacım var.' Bill Dallas'ta." Avucumun içiyle o sırada alnıma vuruyordum. "Bak, uzun bir açıklaması da var ama durum şu ki yarın bir partiye gitmem gerekiyor ve gerçekten, şeey, bu aslında bir çeşit grup seks partisi. Ve benim de her ihtimale karşı yanımda biri olması gerek işte."

"Bu harika," dedi Eric bunu gerçekten harika bulmuş gibi. "Ben de etrafta olacağıma göre, sen de acaba seni bu seks partisine götürür müyüm diye merak mı ettin?"

"Neredeyse insan gibi görünebiliyorsun," dedim.

"Bu bir insan seks partisi mi? Vampirlerin olmadığı bir şey mi?"

"Bu bir vampirin de geleceğinden habersiz insanların grup seks partisi."

"Yani ne kadar insan gibi görünürsem, o kadar az mı korkutucu olurum?"

"Evet, onların düşüncelerini okumam gerekiyor. Beyinlerine girmeliyim. Ve tam da doğru şeyi düşünürlerken beyinlerine girebilirsem, oradan erkenden ayrılabiliriz." Lafayette'i düşünmelerini sağlamak için o an aklıma harika bir fikir de gelmişti. Bunu Eric'e söylemek de sorun olmayacaktı.

"Yani çağırılmadığım bir insan seks partisine gitmemi ve ben daha eğlenmeye başlamadan da oradan ayrılmamı istiyorsun?"

"Evet," dedim. Neredeyse sıkıntıdan ve endişeden çatlayacaktı. Ve şimdi riski göze alıyordum: "Sence... Eşcinsel taklidi yapabilir misin?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Saat kaçta orada olmam gerekiyor?" diye sordu Eric yumuşak bir sesle.

"Dokuz buçuk nasıl? Böylece sana önceden bilgi de verebilirim."

"Dokuz buçukta senin evinde."

Pam, "Telefonu geri götürüyorum," diye bilgi verdi. "Eric'e ne dedin? Gözlerini kapamış, başını ileri geri sallayıp duruyor."

"Gülüyor mu? Azıcık bile olsa."

"Güldüğünü görmedim," dedi Pam.

10

BILL O GECE beni aramadı ve ben de ertesi gün güneş batmadan işe gittim. Parti için giyinmeye evime geldiğimde telesekreterime bir mesaj bıraktığını gördüm.

"Sookie, çok gizli mesajından durumu anlamakta epey zorlandım," dedi. Her zamanki sakin sesi, bu kez mutsuzluğa daha yakındı. "Eğer bu partiye gitmek zorundaysan bile, yalnız gitme. Sam'i ya da kardeşini götür. Ama buna değmez."

Ben yanımda çok daha güçlü birini götürüyorum, kendimi çok daha faziletli hissetmem gerekirdi. Ama bir şekilde Eric'le gidiyor olmamın Bill'i ikna etmeyeceğini düşünüyordum.

"Stan Davis, Joseph Velasquez ve komi Barry selamlarını iletiyor."

Gülümsedim. Mesajlarını dinlerken yatağının üstünde bağdaş kurmuş saçlarını fırçalıyordum. Üzerimde de ipek bir gecelik vardı.

"Cuma gecesini unutmadım," dedi Bill beni ürperten bir sesle. "Asla unutmayacağım."

"Peki cuma gecesi ne oldu?" diye sordu Eric.

Çığlık attım. Kalbimin göğüs kafesimin içinde sıkıştığını hissettiğim anda ellerimi yumruk yaparak yataktan kalktım ve Eric'in üzerine yürüdüm.

"Kapıyı çalmadan ve çağırılmadan birinin evine girmemen gerektiğini bilecek kadar yaşlısın. Ayrıca seni ne zaman içeriye davet ettim?" Onu kendi rızamla içeri davet etmiş olmam gerekiyordu, yoksa Eric asla içeri giremezdi.

"Geçen ay Bill'i görmeye geldiğimde kapını çalmıştım," dedi Eric elinden geldiğince kırılmış gibi görünmeye çalışarak. "Cevap vermedin ve ben de içeride sesler duyduğumu sandım ve içeri girdim. Hatta sana seslendim bile."

"İsmimi fısıldamış olabilirsin, evet," hala çok kızgındım. "Ama bu çok kötü bir davranış ve sen bunu biliyorsun!"

"Partiye ne giyeceksin?" diye sordu Eric aniden konuyu değiştirerek. "Eğer bu bir seks partisiyse senin gibi cici bir kız oraya giderken ne giyer acaba?"

"Bilemiyorum," dedim bu hatırlatma karşısında çaresizce. "Ama seks partilerine alışık bir kız gibi görünmem gerektiğini biliyorum. Ne var ki gerçekte hayatımda hiç seks

partisine katılmadım ve nasıl başlayacağım konusunda da hiçbir fikrim yok. Gerçi sonunda nasıl görünmem gerektiği konusunda bir-iki izlenimim yok değil."

"Ben seks partilerinde bulundum," dedi bir önerisi varmış gibi.

"Bu neden beni hiç şaşırtmadı? Ne giyiyorsunuz?"

"En sonuncusunda bir hayvan postu giymiştim. Ama bu kez buna karar verdim." Eric'in üzerinde kocaman bir tenekot vardı. Sonra dramatik bir hareketle onu çıkarıp attı ve ben de sadece bakmakla yetindim. Normalde Eric, kot pantolon ve tişört giyen biridir. Bu gece ise pembe kısa, askılı bir üstlükle likralı pantolon giymişti. Nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca erkek giyiminde XXL beden likralı pantolon yapan bir firma olduğunu da hiç bilmiyordum. Renkleri pembe ve maviydi, tıpkı Jason'ın kamyonetinin yanı başındaki alevler gibi.

"Vay canına," dedim. Söyleyecek başka şey bulamamıştım. "Vay canına, ne kostüm ama." Bu kadar iri bir adam likra giyiyorsa hayalgücüne fazla iş kalmıyor demekti. Eric'e arkasını dönmesini söylemenek için kendimi çok zor tuttum.

"Bir eşcinsel olarak ikna edici olabileceğime inanmıyorum," dedi Eric, "ama karışık bir sinyal göndermeye karar verdim. Neredeyse her şey mümkün diyeceğim bu akşam." Bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. Eric kesinlikle eğleniyordu.

"Ah evet," dedim bakacak başka bir yer bulmaya çalışarak.

"Dolaplarına bakıp senin için giyecek bir şeyler bulayım mı?" diye öneride bulundu Eric. Hatta ben ağzımı açamadan komodinin en üst çekmecesini açmıştı bile. "Hayır hayır! Ben bir şeyler bulurum," dedim. Ama şort ve tişörtten daha seksi ve samimi bir şey bulamadım. Bulduğum şort lise günlerimden kalmaydı ve Eric'in şiirsel tasvirine göre kalçalarımı tıpkı 'bir tırtılın kelebeği kucaklayışı gibi,' kavrıyordu.

"Daha ziyade Daisy Dukes gibi," diye mırıldandım. İç çamaşırımın dantelinin izini sonsuza kadar popomda taşıyıp taşımayacağımı merak ediyordum. Ona uygun göbeği açıkta bırakan askılı, beyaz bir üst giydim. Altımdaki çelik mavisi sütyenin desenlerinin çoğunu açıkta bırakıyordu. Bu yedek sütyenlerimden biriydi. Bill henüz yırttıklarını yerine koymadığı için buna bir şey olmamasını umuyordum. Makyajım hala iyi durumdaydı ve saçlarımı da salıverdim.

"Hey, saçlarımız aynı renk," dedim ikimize aynada bakarken.

"Tabii ki öyle kızım," dedi Eric sırıtarak. "Peki, her yerin de sarı mı?"

"Bunu bilmeyi çok isterdin, öyle değil mi?"

"Evet," dedi basitçe.

"Bunu merak edip duracaksın."

"Benim," dedi Eric, "her yerim sarışındır."

"Göğüs kıllarına bakarak bunu anlayabiliyorum."

Eric kolumu kaldırıp koltukaltı kıllarıma baktı. "Sizi vücut kıllarını kesen aptal kadınlar," dedi kolumu bırakırken.

Bu konuda bir şeyler söylemek için tam ağzımı açacaktım ki, sonunun felaket olacağını farkedip susum ve onun yerine "Gitmemiz gerek," dedim.

"Parfüm sıkmayacak mısın?" Aynanın önündeki tüm parfümleri koklamaya başlamıştı. "Oh, bunu sık!" Bana bir şişe fırlattı ve ben de düşünmeden havada yakaladım. Kaşları yukarı kalktı. "Sizde tahmin ettiğimden çok daha fazla vampir kanı var Bayan Sookie."

"Obsesyon," dedim şişeye bakarak. "Neyse, tamam." Gözlemi konusunda yorum yapmamaya özen göstermiştim. Önce göğüslerimin arasına, sonra da dizlerimin arkasına biraz Obsesyon sürdüm. Bu şekilde yapınca kendimi tepeden tırnağa kaplanmış gibi hissediyordum.

"Aklında neler var Sookie?" diye sordu Eric, planı merak ediyordu.

"Bu aptal seks partisine gideceğiz ve mümkün mertebe partinin temasıyla ilgili hiçbir şey yapmayacağız. Ben oradaki insanların zihinlerini okuyarak bilgi almaya çalışacağım."

"Neyle ilgili?"

"Merlotte Bar'ının aşçısı olan Lafayette Reynold'ın ölümüyle ilgili."

"Peki bunu neden yapıyoruz?"

"Çünkü Lafayette'i severdim. Ve Andy Bellefleur'ün üzerindeki Lafayette cinayetine dair kuşkuları da temizlemek istiyorum."

"Bill bir Bellefleur'ü kurtarmaya çalıştığını biliyor mu?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Bill'in Bellefleur'lerden nefret ettiğini biliyorsun," dedi Eric, sanki bu Louisiana'daki en iyi bilinen gerçekmiş gibi.

"Hayır," dedim. "Hayır, bundan hiç haberim yoktu." Yatağının kenarına oturdum ve gözlerimi Eric'in yüzüne diktim. "Neden?"

"Bunu Bill'e sormam gerek Sookie. Yani partiye gidiş nedenimiz bu mu? Bunu benimle çıkmak için zekice bir bahane olarak kullanıyor olmayasın?"

"Ben o kadar zeki değilim Eric."

"Bence sadece kendini kandırıyorsun Sookie," dedi Eric kocaman bir gülümsemeyle.

Bill'in dediğine göre artık duygularımı sezebildiğini anımsadım. Eric'in benim hakkımda benim bilmediğim ne bildiğini merak ettim.

"Dinle Eric," diye başladım kapıdan çıkıp taraçaya doğru ilerlerken. Sonra söylediğim şeyi nasıl söylemem gerektiğini bulmak için zihnimi taramak amacıyla durakladım.

Eric de bekledi. Akşamüzeri bulutlu geçmişti ve orman sanki artık eve daha yakın gibiydi. Kişisel olarak tiksindiğim

bir aktiviteye gitmek zorunda olduğum için akşamın bu kadar sıkıcı geldiğinin farkındaydım. İnsanlar hakkında bilmediğim ve bilmek de istemediğim şeyler öğrenecektim. Bütün hayatımı kendimden uzak tutmaya çalışarak geçirdiğim bilginin şimdi peşine düşmüş olmak bana çok saçma geliyordu. Ama doğruyu öğrenmek adına Andy Bellefleur'e karşı bir çeşit kamusal hizmetle mükellefmiş gibi hissediyordum. Ve garip bir şekilde Portia'ya da saygı duyuyordum. Kardeşini kurtarmak için kendisini hiç hoşuna gitmeyen bir duruma sokmaktan çekinmemişti. Portia'nın Bill'e karşı bir tiksinti hissediyor olması düşüncesini anlayamıyordum ama Bill'den korktuğuna emindim. Bu gece hayatım boyunca tanıdığım insanların zihnindeki karanlık sırları öğrenmek üzere olduğum gerçeği beni çok korkutuyordu.

"Bana bir şey olmasına izin verme, tamam mı?" dedim Eric'e dönerek. "O insanların hiçbiriyle samimi olmak gibi bir niyetim yok. Sanırım bir şeyler olacak. Bir şeyler raydan çıkacak diye ödüm kopuyor. Lafayette'in cinayetini çözmek için bile olsa, o insanlardan hiçbiriyle seks yapamam." Aslında asıl korkum buydu. Bir şeylerin ters gitmesinden çok korkuyordum. Bu ana kadar bunu kendime itiraf etmemiş de olsam kurban olmaktan korkuyordum. Ben çocukken başıma bir şeyler gelmişti. Kontrol edemediğim ve inanılmaz derecede iğrenç bir şey... Böyle bir sömürüye bir kez daha maruz kalmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Gabe'e karşı o kadar şiddetle savaşmamın sebebi buydu ve Godfrey onu öldürdüğünde bu kadar rahatlamamın nedeni de buydu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu. Sesi şaşkın gibiydi.

"Evet."

"Bu delilik Sookie."

"Ben öyle düşünmüyorum." Bu güvenin nereden geldiğini bilmiyordum ama vardı işte. Popoma kadar inen süveterimi sırtıma geçirdim.

Eric de kafasını iki yana sallayarak trençkotunu bedenine sardı ve kırmızı korvetinin kapısını açtı. Seks partisine zengin bir şekilde gidecektim.

Eric'e Mimoza Gölü'nün adresini verdikten sonra daracık yolda ilerlerken ya da daha doğru bir tabirle uçarken ona olayların kısa bir özetini de sundum. Eric arabayı aşk ve şevkle, ölmesi çok zor olan birinin pervasızlığıyla sürüyordu.

"Benim ölümlü olduğumu unutma," dedim bir virajı bana tırnaklarımı yedirtecek kadar hızlı bir şekilde döndükten sonra.

"Bunu çok sık düşünüyorum," dedi Eric. Gözleri önündeki yola kilitlenmişti.

Bu sözlerden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Zihnimi daha rahatlatıcı şeylere bıraktım. Bill'in jakuzisi. Dallas'taki vampirler ödemeyi yaptıklarında Eric'ten alacağım o hoş çek. Jason'ın uzun zamandır aynı kadınla birlikte olması hem artık işlerin ciddileştiğini hem de Renata Paresh'le birlikte olabileceği başka kadın kalmadığını gösteriyor olabileceği. Bu çok hoş serin bir geceydi ve ben hoş bir arabada yolculuk ediyordum.

"Mutlusun," dedi Eric.

"Evet, öyleyim."

"Güvende olacaksın."

"Teşekkürler, biliyorum."

Neredeyse mersin ağaçların içinde kaybolmuş bir patikayı gösteren FOWLER yazılı tabelayı işaret ettim. Ağaçlarla çevrili, çakıllı bir yola girdik. Korvet derin çukurlara girdikçe Eric kaşlarını çatıyordu. Biz düzlüğe çıktığımızda evin çatısı gölün etrafındaki yolun yüksekliğini geçiyordu ve görüş alanımıza girmişti. Gecenin keskin serinliğini içeri almak için pencereler açılmış, panjurlar indirilmişti. Dışarı taşan sesleri duyuyor ama kelimeleri anlayamıyordum. Aniden kendimi Fowler'ın evine girmeye son derece gönülsüz hissettim.

"Biseksüel olabilir miyim?" diye sordu Eric. Onu umursuyormuş gibi davranmadım. Ama o eğleniyor gibiydi. Birbirimize dönük halde Eric'in arabasının önünde durduk, ellerim süveterimin içindeydi.

"Tamam," dedim omuz silkerek. Kimin umurundaydı ki? Bu sadece bir roldü. Gözümün kenarıyla bir hareket algıla-

dım. Yarı indirilmiş panjurların arasından bizi izleyen birileri vardı. "Gözetleniyoruz."

"O zaman arkadaşça davranacağım."

O sırada arabadan çıkmıştık. Eric eğildi ve beni kendisine çekmeden ağzını benimkine yapıştırdı. Bana dokunmuyordu, ben de kendimi son derece rahat hissediyordum. En azından birilerini öpmek zorunda kalacağımı biliyordum. Bu yüzden aklımı oraya vermeye çalıştım.

Belki de büyük bir öğretmen tarafından ortaya çıkarılan doğal bir yeteneğim vardı. Bill benim harika öpüştüğümü söylemişti. Onun yüzünü kara çıkarmak istemiyordum.

Eric'in likra pantolonunun durumuna bakılırsa başarmıştım da.

"İçeri girmeye hazır mısın?" diye sordum gözlerimi göğsünün aşağısına indirmemeye özen göstererek.

"Tam olarak değil," dedi Eric. "Ama sanırım girmek zorundayız. En azından hazır görünüyorum."

Bunun Eric'i ikinci öpüşüm ve ikinci kez zevk alışım olduğunu düşünmek biraz rahatsız edici de olsa, avlunun tümsekli toprağında yürürken dudaklarımın kenarında bir gülümsemenin kıvrıldığını hissedebiliyordum. Merdivenlerden çıkıp her zamanki alüminyum sandalyeler ve büyük bir ızgaranın bulunduğu geniş ahşap bir taraçaya geldik. Eric kapıyı açarken tahta gıcırdadı ve ben de iç kapıyı vurdum. "Kim o?" dedi Jan'ın sesi.

"Benim, Sookie. Ve bir arkadaşım," diye cevap verdim.

"Ah Tanrım! İçeri gelin," dedi.

Kapıyı ittiğimde odadaki tüm yüzler bize döndü. Hoşgeldin diyen gülücükler arkamda Eric belirdiğinde şaşkın bakışlara dönüştü.

Eric yanıma geçip trençkotunu koluna aldığında içerideki surat ifadelerindeki çeşitlilik karşısında neredeyse neşeyle haykıracaktım. Eric'in bir vampir olduğunun odadaki herkes tarafından kavranmasının verdiği sarsıntı geçtikten sonra, gözler Eric'in bedeninin gücünü süzmeye ve manzarayı izlemeye başladı.

"Hey Sookie, arkadaşın kim?" Jan Fowler otuzlu yaşların ortasında, boşanmış bir kadındı. Ve görünüşe göre dantel bir slip giyiyordu. Jan'ın saçları meçli ve permalıydı. Makyajı ise sanki sahneye çıkacakmış gibi yapılmıştı. Kılığı Mimoza Gölü'ndeki evi için biraz fazlaydı. Ama ev sahibi olarak kendi seks partisinde ne isterse onu yapabileceğini düşünmüş olmalıydı. Süveterimi çıkardım ve Eric'in maruz kaldığı bakışların yarattığı utancı hissettim.

"Bu Eric," dedim. "Umarım bir arkadaşımı getirmem sorun olmamıştır."

"Hayır, ne kadar çok olursak o kadar iyi," dedi gülgesiz bir samimiyetle. Gözleri Eric'in yüzüne kadar asla çıkamadı. "Eric, sana içecek olarak ne getireyim?"

"Kan var mı?" diye sordu Eric umutlu bir sesle.

"Evet, sanırım biraz O grubu olacaktı," dedi bakışlarını Eric'in önünden alamayarak. "Bazen şey taklidi, eee, yapıyoruz da." İmalı imalı kaşlarını kaldırdı ve Eric'e hain bir bakış fırlattı.

"Artık taklit yapmanıza gerek yok," dedi Eric bakışlara karşılık vererek. Buzdolabına kadar ona refakat ederken yolda Eggs'in omzunu okşamıştı. Eggs'in yüzü birden neşeyle doldu.

Vay canına yeni bir şeyler öğreneceğimi biliyordum. Yanında duran Tara ise somurtuyordu. Kahverengi saçları kar gözlerine kadar iniyordu. Tara'nın üzerinde parlak kırmızı bir sütyen ve külot vardı ve çok iyi görünüyordu. El ve ayak tırnaklarındaki ojeler, rujuyla da uyum içindeydi. Çok iyi hazırlanmıştı. Göz göze geldik ve o gözlerini kaçırdı. Utancı algılamak için telepat olmaya gerek yoktu.

Mike Spencer ve Cleo Hardaway sol duvara dayalı harap olmuş bir kanepede oturuyordu. Tüm ev temel olarak içinde bir küvet, sağ duvara dayalı bir ocak ve diğer köşede bulunan banyodan başka bir şey olmayan büyük bir odaydı. Ayrıca tüm dekorasyonu da atılmış mobilyalardan yapılmıştı. Bon Temps'te atılacak durumdaki mobilyalarınızı işte böyle değerlendirirdiniz. Ama tabii böyle dağ ve göl evlerinin çoğunda etrafa gelişigüzel saçılmış minderler, yastıklar ve sıkı sıkıya kapatılmış panjurlar bulunmazdı. Ayrıca halıya saçılmış olan, bazılarının ne olduğunu dahi bilmediğim biblo ve süs eşyaları da çok terbiyesizdi.

Ama yüzüme sahte bir sırıtış yerleştirip onu her gündüzde yaptığım gibi Cleo Hardaway'e sarıldım. Yine de bakkını vermeliyim ki, üzerindekiler lise kantininde giydiklerinden daha fazlaydı. En azından külotu Mike Spencer'ın giydiğinden daha büyüktü.

Bunun kötü olacağı biliyordum, insan kendini bazı manzaralara asla alıştıramıyor. Cleo'nun sütlü çikolata rengi gözleri bir çeşit yağ ile parlıyordu. Ve Mike'ın bazı mahrem yerleri de aynı şekilde pırıltılar saçmaktaydı. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Mike büyük ihtimalle yağ konusunda bana yardımcı olmak için elimi yakalamaya çalıştı ama sıyrılarak Tara ile Eggs'in yanına kaçtım.

"Senin buraya geleceğini asla tahmin edemezdim," dedi Tara. O da gülümsüyordu ama mutlu değildi. Aslında son derece kederli görünüyordu. Belki de Tom Hardaway'in önünde eğilmiş bacaklarının arasını öpüyor olmasının bununla bir ilgisi olabilirdi. Belki de Eggs'in Eric'e gösterdiği bariz ilgi yüzündendi. Tara'yla göz göze gelmeye çalıştım ama midem bulanıyordu.

Sadece beş dakikadır oradaydım ama bunun hayatımın en uzun beş dakikası olduğu konusunda iddiaya girebilirdim.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu Tara garip bir şekilde. Eggs'in gözleri hala, buzdolabının yanında durmuş

Jan'la sohbet eden Eric'teydi ve sakar bir şekilde şortunun düğmelerini çözmeye çalıştı. Eggs yine içki içmişti, kokusunu alabiliyordum. Gözleri donuklaşmış ve çenesi gevşemişti. "Arkadaşın gerçekten çok büyük," dedi. Sesi sanki ağzı sulanmış gibiydi. Belki de gerçekten öyleydi.

"Lafayette'ten çok daha büyük," diye fısıldadım ve gözleri aniden bana döndü. "Onu da aranıza almak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Ah evet," dedi Eggs. Söylediğim şeye karşılık vermemeye kara vermişti. "Eric çok, hmm, iri. Biraz farklılık görmek güzel."

Tam da onun adını anmışken arkama geçip kollarını belime dolayarak Eggs'in sakar parmaklarından kurtardı. Arkaya doğru, Eric'e yaslandım. Orada olduğuna çok memnundum. Bunun sebebini birden anladım. Eric'in zaten her zaman *terbiyesizlik* yapmasını bekliyordum. Ama hayatın boyunca tanıdığın insanları bu şekilde görmek tam anlamıyla mide bulandırıcıydı. Yüzümde bu duyguyu göstermemeye çalışarak Eric'in kucağında kıpırdandım ve o mutlu bir ses çıkardığında kollarının arasında dönüp yüzüne baktım. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü ona doğru kaldırdım. Sessiz teklifime mutlulukla cevap verdi. Yüzüm gizlenmiş ve zihnim etrafta dolaşmak için özgürdü. Eric diliyle dudaklarımı aralarken ben de zihnimi odadaki insanlara açtım. Kendimi son derece korumasız hissediyordum. Oda-

da çok güçlü bazı 'vericiler' olduğunu farkettim. Artık kendim gibi değil, başkalarının ihtiyaçları için kanal vazifesi gören bir geçit gibi hissediyordum.

Eggs'in düşüncelerinin tadını alabiliyordum. Lafayette'in ince kahverengi bedenini, becerikli parmaklarını ve ağır makyajlı gözlerini anımsıyordu. Lafayette'in ona fısıldadığı teklifleri düşünüyordu. Bu mutlu anılarıyla daha fenalarını bastırmaya çalışıyordu. Lafayette'in şiddetle itiraz eden, ciyak ciyak bağıran...

"Sookie," dedi Eric kulağıma. O kadar kısık bir sesle söylemişti ki, başka birinin duymadığına emindim. "Sookie rahatla. Elimde emniyettesin."

Elim boynunu okşamaya başladı. Sonra Eric'in arkasında bir başkasının da bir bakıma onunla sevişti̇ğini farkettim.

Jan'ın eli, Eric'in etrafından dolaşıp kalçalarını okşamaya başlamıştı ve bana dokunduğuna göre de düşünceleri bana berrak bir şekilde açılacaktı. Jan çok özel bir 'verici' idi. Onun zihninde kitap sayfaları çevirir gibi kolayca dolaştım. Ama ilginç hiçbir şey yoktu. Eric'in vücudunun ne kadar muhteşem olduğu ve Cleo'nun göğüslerinin güzelliği hakkında duyduğu endişe dışında bir şey düşünmüyordu. Benim için bir şey yoktu.

Sonra başka bir istikamete yöneldim ve Mike Spencer'ın zihninde tıpkı bulacağımı tahmin ettiğim o örümcek ağıyla karşılaştım. O sırada farkettim ki, eliyle Cleo'nun

memelerini ovalarken başka birisine ait kahverengi, cansız, hareketsiz bir tenin hayalini kuruyordu. Bu anıyla kendi teni de kabarmıştı. Onun anılarından kanepenin üzerinde hareketsiz yatan Jan'ı görebiliyordum. Lafayette eğer onu rahat bırakmazlarsa, kimlerle neler yaptığını herkese anlatacağı tehdidini savuruyordu. Sonra Mike'ın yumrukları inmeye başladı. Tom Hardaway onun kara göğsünün üzerine eğilmiş...

Oradan çıkmam gerekiyordu. İstediğim şeyi henüz öğrenmemiş de olsam, bunu daha fazla kaldıramayacaktım. Portia'nın bununla nasıl başa çıkabildiğini bilmiyordum. Özellikle de benim sahip olduğum yeteneğe sahip olmadığı ve bir ipucu bulabilmek için sonuna kadar kalması gerektiğini düşünülürse.

Jan'ın ellerinin popoma masaj yaptığını hissettim. Bu hayatımda gördüğüm en zevksiz seksti. O an seks kafamda aşktan ayrıldı. Hatta en küçük bir hoşlanma durumundan bile ayrılmıştı.

Dört kez evlenip boşanmış arkadaşım Arlene'e göre erkeklerin bu durumla ilgili bir sorunları yoktu. Görünüşe göre bazı kadınlar da aynı durumdaydı.

"Buradan çıkmalıyım," dedim Eric'in ağzının içine. Beni duyabildiğini biliyordum.

"Benimle gel," diye cevap verdi. Neredeyse sesini kafamın içinde duymuştum.

Beni kaldırıp omzuna attı. Saçlarım kalçalarına kadar sarkıyordu.

"Bir dakikalığına dışarı çıkıyoruz," dedi Jan'a ve sonra kocaman bir şaklama sesi duydum. Eric ona bir öpücük vermişti.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Jan kısık bir Marlene Dietrich sesiyle. İyi ki yüzüm görünmüyordu.

"Bize bir dakika zaman ver. Sookie hala biraz utanıyor," dedi Eric. Sesinde yeni aromaya sahip bir dondurma misali bir vaatle.

"Onu iyice bir ısıt bakalım," dedi Mike Spencer boğuk bir sesle. "Bu gece hepimiz Sookie'mizin iyice ateşlendiğini görmek istiyoruz."

"Ateşlenecek," diye söz verdi Eric.

"Ateşlensin," dedi Tara Hardaway, Tara'nın bacakları arasından.

Sonra Eric'e şükürler olsun ki, kapıdan çıktık ve o beni korvetin kaputuna yatırdı ve üzerime abandı ama vücudunun ağırlığını omuzlarının her iki yanından geçirdiği elleri üzerinde taşıyordu.

Kafasını eğip bana baktı. Yüzü bir fırtına sırasında kanşan bir geminin güvertesi gibiydi. Dişleri dışarıdaydı, gözleri kocaman açılmıştı. Göz akları tamamen beyaz olduğu için görebiliyordum. Ama mavileri görmek için hava çok karanlıktı.

Bunu istemiyordum "Bu..." diye başladım ve durmak zorunda kaldım. Derin bir nefes aldım. "İstersen bana oyun-bozan diyebilirsin, seni suçlayamam, sonuçta bu benim fikrimdi. Ama ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bu korkunç bir şey. Erkekler gerçekten bundan hoşlanıyor mu? Ya kadınlar? Hoşlanmadığın biriyle seks yapmak zevkli mi ki?"

"Benden hoşlanıyor musun Sookie?" diye sordu Eric. Ağırlığını üzerime bir parça daha verip biraz hareket etti.

Eyvah! "Eric, buraya neden geldiğimizi anımsıyor musun?"

"Bizi izliyorlar."

"Öyle bile olsa, sen anımsıyor musun?"

"Evet, anımsıyorum."

"O zaman gitmemiz gerek."

"Kanıtın var mı? Ne bulmak istediğini biliyor musun?"

"Geçen geceye kıyasla elimde daha fazla kanıt yok. Bu mahkemede kullanılacak türden bir kanıt değil." Kendimi zorlayarak elerimi karnına doladım. "Ama bunu kimin yaptığını artık biliyorum. Mike, Tom ve bir de belki Cleo."

"Bu çok ilginç," dedi Eric tamamen samimiyetsiz bir şekilde. Dili kulağımın içindeydi. Görünüşe göre bundan çok hoşlanmıştım ve nefes alış verişlerim hızlandı. Belki de sevgisiz sekse düşündüğüm kadar da kayıtsız değildim. Ama tekrar düşündüğümde, aslında ondan korkmadığım zamanlarda Eric'ten hoşlanıyordum.

"Hayır, bundan nefret ediyorum," dedim kendi içimde bir sonuca ulaşarak. "Bunun tamamından iğreniyorum." Eric'i tüm gücümle ittim ama hiçbir yarar olmadı. "Eric, dinle, Lafayette ve Andy Bellefleur için elimden gelen her şeyi yaptım. Küçük de olsa değerli bir bilgi var elimde. Bulduğum küçük ipuçlarından yola çıkıp kanıt toplaması gerekecek. Mahkeme için gereken delilleri o bulabilir. Bunu daha fazla sürdürebilecek kadar fedakar değilim."

"Sookie," dedi Eric. Söylediklerimin tek kelimesini bile duyduğunu sanmıyordum. "Bana teslim ol."

Evet, bu oldukça doğrudan ve açık oldu.

"Hayır," dedim çıkarabildiğim en emin sesle. "Hayır."

"Seni Bill'den korurum."

"Korunmaya ihtiyacı olacak olan sensin!" Bu cümleyi etmekten dolayı pek de mutlu değildim.

"Bill'in benden güçlü olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bu konuşmayı devam ettirmeyeceğim." Ama sonra devam ettim. "Eric, bana yardım etmeye çalışmanı takdir ediyorum ve böyle iğrenç bir yere benimle birlikte gelmenden dolayı da şükran duyuyorum."

"İnan bana Sookie, bu küçük çöplük toplantısı bir zamanlar bulunduğum bazı yerlere kıyasla hiçbir şey, hem de hiçbir şey."

Ona hemen inanmıştım. "Tamam ama bu bana çok korkunç geliyor. Bunun olacağını baştan bilmeliydim, evet. Se-

nin beklentilerini yükseltmemeliydim, evet. Ama bugün buraya hiç kimseyle seks yapmak için gelmedim. Bill hala benim erkek arkadaşım." Her ne kadar *erkek arkadaş* ve Bill terimleri birlikte gülünç duruyorsa da, Bill'in benim hayatımdaki işlevi buydu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi tanıdık ve hoş bir ses, "yoksa bu sahne beni endişelendirmeye başlayacaktı."

Ah, harika.

Eric üzerimden kalktı ve ben de arabanın kaputundan inip karanlıkta Bill'in sesinin geldiği yöne doğru yürümeye çalıştım.

"Sookie," dedi Bill ben yaklaşırken. "Bu iş yavaş yavaş seni yalnız başına hiçbir yere gönderemeyeceğim bir noktaya doğru gidiyor."

Bu kötü ışıklandırmadan anlayabildiğim kadarıyla beni gördüğüne hiç de memnun olmamıştı. Ama onu suçlayamazdım. "Kesinlikle büyük bir hata yaptım," dedim kalbimin derinliklerinden gelen bir sesle. Ve ona sarıldım.

"Eric gibi kokuyorsun," dedi saçlarımın içinden. Kahretsin, Bill'e göre ben her zaman başka erkekler gibi kokuyordum. Bir şeyler olacağını hissettiğimde, büyük bir keder ve utanç içindeydim.

Ama olan şey beklediğim bir şey değildi.

Andy Bellefleur çalıların arasından elinde bir silahla çıkageldi. Giysileri yırtık ve lekeli, silahı ise kocamandı.

"Sookie, vampirden uzak dur," dedi.

"Hayır." Kendimi Bill'e sardım. Ben mi Bill'i, yoksa Bill mi beni koruyordu bilmiyorum ama eğer Andy ayrılmamızı istiyorsa biz daha da sıkı sarılmalıydık.

Evin avlusunda aniden sesler duyuldu. Birilerinin pencereden dışarı baktığı kesindi. Bizi izlediklerini Eric'in uyardığını düşünmüştüm ama dışarıda hiç ses yapmamamıza rağmen içerdeki alemcilerin dikkatini çekmiştik işte. Eric ve ben avludayken seks partisi devam ediyordu. Tom Hardaway ve Jan çıplaktı. Eggs de biraz daha sarhoş görünüyordu.

"Eric gibi kokuyorsun," diye tekrar etti Bill telaşarak.

Andy'yi de tabancasını da bir an için unutarak ondan geri çekildim ve kendimi kaybettim.

Bu çok sık olmaz ama eskisine göre daha sık oluyordu. Hatta keyifli olmaya başlamıştı. "Evet ya tabii. Ama ben senin nasıl koktuğunu bilmiyorum. Tüm bildiğim altı tane kadınla birlikte olduğun! Bu pek de adil değil, öyle değil mi?"

Bill şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bana bakakalmıştı. Eric arkamda gülmeye başladı. Güneşlikteki kalabalık sessiz bir şekilde büyülenmişti. Andy bizim eli silahlı bir adamı görmezden gelmememiz gerektiğini düşünüyordu.

"Hepiniz bir araya toplanın," diye bağırdı. Çok içmişti.

Eric omuz silkti. "Daha önce hiç vampirlerle uğraşın mı Bellefleur?"

"Hayır," dedi Andy. "Ama sizi vurup indirebilirim. Gümüş kurşunlarım var."

"Ama bu..." diyecektim ki, Bill'in eli ağzımı kapadı. Gümüş kurşun kesin olarak sadece kurtadamları öldürüyordu. Vampirlerin de gümüşe karşı çok kötü bir reaksiyonu vardı ve hayati bir yerlerden vurulursa çok acı çekecekleri de kesindi ama ölmezlerdi.

Eric tek kaşını kaldırıp yavaş yavaş avludaki alemcilere doğru yürüdü. Bill elimi tuttu ve onlara katıldık. Bir kez olsun Bill'in ne düşündüğünü bilmeyi çok isterdim.

"Hanginizdi? Yoksa hepiniz mi?" diye bağırdı Andy.

Hepimiz sessiz kaldık. Kırmızı iç çamaşırlarının içinde tir tir titreyen Tara'nın yanında duruyordum. Tara çok korkmuştu. Tabii bunda şaşılacak pek bir şey yoktu. Andy'nin düşünceleri işimize yarar belki diye odaklandım. Sarhoşlar pek temiz bir okuma vermiyorlardı. Çünkü sadece aptalca şeyler düşünüyorlardı ve kafalarındakiler hiç güvenilir değildi. Ayrıca hafızaları da çok güçsüzdü. Andy'nin kafasında da o sırada fazla bir düşünce yoktu. O an orada bulunan kimseyi sevmiyordu, buna kendisi de dahildi. Ve birilerinden doğruyu öğrenmeye kararlıydı.

"Sookie buraya gel," diye bağırdı.

"Hayır," dedi Bill çok açık bir şekilde.

"Onu otuz saniye içinde yanıma, tam buraya istiyorum, yoksa... Onu vururum!" dedi Andy silahını bana doğrultarak.

"Eğer bunu yaparsan sonrasında otuz saniyen bile kalmaz," dedi Bill.

Beni ikna etmişti. Görünüşe göre Andy de ikna olmuştu. Ama "Umrumda değil," dedi. "Sookie de dünya için çok büyük bir kayıp değil."

İşte, bu beni yine küplere bindirmişti. Sinirim yatışmaya başlamışken bu laf beni yine bir volkan gibi patlatmıştı.

Bill'in elinden kurtuldum ve merdivenlerden inip bahçeye çıktım. Öfke, beni silahı görmezden gelecek kadar da kör etmemişti. Ama Andy'nin yumurtalıklarını yakalayıp sıkmamak için kedimi zor tutuyordum. Beni yine de vurabilirdi ama onun da canı yanardı. Ve bu da alkol almak kadar kendi kendine zarar veren bir hareket olurdu. Tanrı'nın sonuçlara değip değmeyeceğini düşündüm.

"Dinle Sookie, şimdi bu insanların zihinlerini oku ve bana suçlunun kim olduğunu söyle," diye emretti Andy. Sanki ben eğitimsiz bir köpek yavrusuymuşum gibi ensemden koca elleriyle tutup beni avluya döndürdü ve insanlara doğru savurdu.

"Peki, sen benim burada ne yaptığımı sanıyordun ki gerizekalı? Sence ben bunlar gibi pisliklerle vakit geçirmeyi seviyor muyum?"

Andy boynumdan tutup beni sarstı. Bayağı güçlüydüm ve Andy'nin elinden kurtulup silahını kapabilirdim belki. Yine de sonuç rahatça buna kalkışacağım kadar kesin değildi. Bir dakika daha beklemeye karar verdim. Bill'in yüz

ifadesi bana bir şey söylemeye çalışıyordu ama bunun ne olduğundan tam olarak emin değildim. Eric'se Tara'dan ya da Eggs'ten bir şeyler koparmaya çalışıyordu, hangisi olduğunu kestirmek zordu.

Ormanın içinde bir köpek inledi. Kafamı döndüremiyordum ama gözlerimi o yöne çevirdim. Harika. Bu harika...

"Bu benim köpeğim," dedim Andy'ye. "Dean, hatırladın mı?" İnsan şekli bana yardım edebilirdi ama Sam olay yerine collie halinde vardığına göre riskten uzak durması gerekiyordu.

"Evet. Peki, köpeğin burada ne arıyor?"

"Bilmiyorum ama onu vurma, tamam mı?"

"Ben köpekleri asla vurmam," dedi hakikaten şaşırarak.

"Ama beni vurabilirsin, sorun değil ha?" dedim acı acı.

Collie durduğumuz yere doğru koşarak geldi. Sam'in aklından neler geçtiğini merak ettim. En sevdiği biçimindeyken insan gibi düşünme yeteneğini koruyup korumadığını merak ettim. Gözlerimi silaha çevirdim ve Sam / Dean'in gözleri de takip etti. Ama ne kadar anlıyordu bilemiyordum.

Collie hırlamaya başladı. Dişlerini çıkarmıştı ve tabancaya bakıyordu.

"Geri çekil köpek," dedi Andy canı sıkılmış bir halde.

Eğer Andy'yi bir an için sabit tutabilsem vampirler işini bitirirdi. Bütün filmleri gözümün önüne getirmeye çalıştım. Silahını iki elimle tutup zorla yukarı kaldırmam gerekiyordu. Ama Andy beni bu şekilde kendinden uzakta tutarken bunu yapmak pek kolay olmayacaktı.

"Hayır sevgilim," dedi Bill.

Gözlerim aniden ona döndü. Oldukça şaşırmıştım. Bill'in gözleri benim suratımdan Andy'nin arkasında bir yerlere baktı. İpucunu almıştım.

"Kimmiş bakalım bu köpek yavrusu gibi tutulan?" dedi Andy'nin arkasından gelen bir ses.

Oh, işte bu daha harika!

"Bu benim ulağım," dedi Maenad ve Andy'nin çevresinde döndü. Sonra sağında, birkaç adım uzağında durdu. Andy ile avludaki grubun arasında değildi. Bu gece temizdi ve üzerinde de hiçbir şey yoktu. Sam'le birlikte ormanda kaçamak yaparken sesleri duyduklarını düşündüm. Koyu renk saçları karmakarışık düğümler halinde göğüslerine iniyordu. Üşümüş görünmüyordu. Vampirler hariç, geri kalanımız havanın serinliğini kesinlikle hissediyorduk. Bir seks partisi için giyinmiştik, piknik için değil.

"Merhaba ulağım," dedi Maenad bana. "İlk karşılaşmamızda kendimi tanıtmayı unutmuştum, köpek dostum bana hatırlattı. Benim adım Kallisto."

"Bayan Kallisto," dedim. Ona başka türlü nasıl seslenebileceğini bilmiyordum. Başımı sallayabilirdim ama Andy boynumu tutuyordu. Artık acımaya başlıyordu.

"Bu seni tutan gürbüz ve cesur kişi de kim?" Kallisto biraz daha yaklaştı.

Andy'nin nasıl göründüğünü bilmiyordum ama o sırada Eric ve Bill haricinde avluda bulunan herkes büyülenmişti ve korku içindeydi.

"Bu Andy Bellefleur," diye bağırdım gıcırtılı sesimle. "Onun bir sorunu var."

Tenimin ürperişinden meanad'ın biraz daha ilerlediğini anlayabiliyordum.

"Daha önce hiç benim gibi bir şey gördün mü?" dedi Andy'ye.

"Hayır," diye itiraf etti Andy.

"Güzel miyim?"

"Evet," dedi Andy tereddüt etmeden.

"Haraç verilmeyi hak ediyor muyum?"

"Evet."

"Ben sarhoşluğu çok severim ve sen çok sarhoşsun," dedi Kallisto mutlu bir şekilde. "Tensel zevkleri severim ve bu insanlar şehvet dolu. Burası tam bana göre bir yer."

"Ah, güzel," dedi Andy kararsızca. "Ama bu insanlardan biri katil ve hangisi olduğunu bilmem gerekiyor."

"Sadece bir tanesi değil," diye mırıldandım. Kolunun ucunda olduğumu hatırlayarak Andy beni bir kez daha salladı. Bu canımı iyice sıkmaya başlamıştı.

Ama artık Maenad da bana dokunacak kadar yaklaşmıştı. Nazikçe yüzümü okşadı. Parmaklarından toprak ve şarap kokusu alıyordum.

"Sen sarhoş değilsin," diye gözlemde bulundu.

"Hayır hanımefendi."

"Ve bu akşam tensel zevklere de dalmamışsın."

"Ah, bana biraz zaman verin," dedim.

Güldü. Bu yüksek ve oynak bir kahkahaydı. Çok uzun sürdü.

Maenad'ın varlığıyla konsantrasyonu bozulan Andy'nin tutuşu zayıfladı. Avludaki insanlar ne gördüğümü sanıyordu bilmiyorum ama Andy karşısındakinin gecenin bir yaratığı olduğunu çok iyi biliyordu. Aniden beni bıraktı.

"Buraya gel, yeni kız, sana bir bakalım," dedi Mike Spencer.

Dean'in yanına yere düşmüştüm. O da hevesle yüzümü yaliyordu. Durduğum yerdeki bakış açımla Maenad'ın kolunun bir yılan gibi Andy'nin beline dolandığını görebiliyordum. Andy de karşılık verebilmek için silahını sol eline geçirdi.

"Şimdi, ne bilmek istiyordun?" diye sordu Andy'ye. Sesi alçak ve mantıklıydı. Ucu püsküllü uzun asasını boş boş sallıyordu. O asaya *thyrsis* denirdi. Ansiklopediden 'Maenad' maddesine bakmıştım. Artık eğitimli olarak öldürdüm.

"Bu insanlardan biri Lafayette adındaki bir adamı öldürdü ve ben de hangisi olduğunu bilmek istiyorum," dedi Andy sarhoşlara özgü bir kabalıkla.

"Tabii ki istiyorsun sevgilim," dedi Maenad mırıldayarak. "Senin için onu bulayım mı?"

"Lütfen," diye yalvardı Andy.

"Pekala." İnsanlara baktı ve o eğri parmağını Eggs'e çevirdi. Tara onu yanında tutmak için kolunu kaldırdı ama Eggs suratında aptal bir gülümseme ile merdivenleri inerek Maenad'a doğru yürüdü.

"Sende çok şarap var," dedi Kallisto ve ona 'thyrsis'le dokundu.

"Oh, evet," diye katıldı Eggs. Ama artık gülümsemiyordu. Kallisto'nun gözlerine bakıyor ve titriyordu. Bill'e baktım ve gözlerini toprağa diktiğini gördüm. Eric kendi arabasının kaputuna bakıyordu. Hiç kimse beni umursamıyordu ve ben de Bill'e doğru emeklemeye başladım.

Köpek de yanımdan gelerek burnuyla beni itiyor, sanki daha hızlı olmamı istiyordu. Bill'in bacaklarına varınca onlara sarıldım. Ellerini saçımda hissettim. O kadar korkmuştum ki, ayağa kalkmaya cesaret edemiyordum.

Kallisto ince kollarını Eggs'e doladı ve ona bir şeyler fısıldamaya başladı. Eggs de başıyla onayladı ve o da fısıldadı. Maenad onu öptü ve Eggs kaskatı kaldı. Sonra Maenad onun yanından ayrılıp avluya doğru ilerledi. Eggs boş gözlerle ormana bakakalmıştı.

Maenad gelip Eric'in yanında durdu. Onu tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ve korkunç gülümsemesini yeniden yüzüne yerleştirdi. Eric gözleri Maenad'ın göğsüne kilitli bir şekilde ona döndü, gözlerine bakmamak konusunda çok

dikkatliydi. "Çok güzel," dedi Maenad, "çok çok güzel. Ama bana göre değil. Çok güzel ölü bir et parçası."

Sonra avludaki insanların arasına girdi. Alkol ve seks kokusunu uzun uzun ciğerlerine çekti. Sanki bir iz sürüyormuş gibi kokladı ve sonra Mike Spencer'da durdu. Orta yaşlı bedeni dondurucu havada pek iyi durumda değildi. Ama Kallisto ona bayılmış gibiydi.

"Oh," dedi sanki bir hediye almışçasına mutlu bir şekilde, "çok gururlusun! Sen bir kral mısın? Büyük bir savaşçı mısın?"

"Hayır," dedi Mike. "Bir cenaze evim var." Ses kendinden çok emin gibi değildi. "Siz nesiniz bayan?"

"Daha önce hiç benim gibi bir şey görmüş müydün?"

"Hayır," dedi Mike ve hepsi de başlarını iki yana salladı.

"İlk ziyaretimi anımsamıyor musunuz?"

"Hayır bayan."

"Ama daha önce bana bir sunuda bulunmuştunuz."

"Sunu mu?"

"Oh evet, o küçük siyah adamı öldürdüğünüz zaman. Şu güzel olanı. O benim çocuklarımdan biriydi ve uygun bir haraçtı. Onu içki içme yerinin dışına bıraktığınız için teşekkür ederim. Barları özellikle çok severim. Beni ormanda bulamaz mısınız?"

"Hanımefendi, biz sunuda filan bulunmadık," dedi Tom Hardaway tüyleri diken diken olmuştu ve kanlı da yere bakıyordu.

"Sizi gördüm," dedi Maenad.

O zaman tam bir sessizlik oldu. Gölün etrafındaki ormanda her zaman ufak tefek gürültüler ve sesler olur. Ama o anda hepsi susmuştu. Bill'in yanında ayağa kalkarken çok dikkatliydim.

"Seksin şiddetini çok severim, içkinin acı kokusunu..." dedi hülyalı bir biçimde. "Bunun için kilometrelerce uzaktan gelebilirim."

Kafalarından akan korku benimkini doldurup taşmaya başladı. Yüzümü ellerimle kapadım. Kaldırabildiğim en güçlü kalkanlarımı kaldırdım ama içinde bulunduğum dehşetten çıkamamıştım. Sırtım ağrıyordu ve ses çıkarmamak için dilimi ısırdım. Bill'in bana döndüğünü hissetmiştim, yanında Eric de vardı. Beni aralarında sıkıştırıyorlardı. Bu şartlar altında iki vampirin arasında ezilmenin hiç erotik bir tarafı yoktu. Benim sessiz kalmam için duydukları acil arzu, korkumu beslemekten başka bir işe yaramıyordu. Vampirleri ne korkutabilirdi ki? Köpek de sanki bizi korumak istercesine bacaklarınıza sürtünüyordu.

"Seks sırasında ona vurdun," dedi Maenad Tom'a. "Ona vurdun, çünkü gururluydun. Sana yaptığı hizmet seni hem tiksindiriyor hem de heyecanlandırıyordu." Kemikli elini uzatıp Tom'un karanlık yüzünü okşadı. Tom'un gözlerinin aktığını görebiliyordum. "Ve sen." Diğer eliyle de Mike'a dokundu. "Onu sen de dövdün, çünkü kendini deliliğe kaptırmıştın. Sonra o da seni konuşmakla tehdit etti." Maenad'ın eli Tom'dan ayrılıp karısı Cleo'ya uzandı. Cleo çıkmadan önce sırtına bir süveter almıştı ama düğmelerini iliklememişti.

Ona dikkat edilmediğine göre Tara geri çekilmeye başladı. Korkudan felç olmayan tek kişi oydu. İçindeki o küçük umut ışığını, hayatta kalma arzusunu görebiliyordum. Tara avludaki demir bir sandalyenin altına süründü, topluk olup gözlerini sımsıkı yumdu. Eğer buradan kurtulursa ferideki davranışlarıyla ilgili Tann'ya sözler veriyordu. Bunlar benim zihnime de aktı. Diğerlerinden gelen korku zirveye ulaştı. Onlardan gelen korku dalga dalga bedenime vurdukça titriyordum. Artık benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tepeden tırnağa korkuydum. Eric ve Bill kollarını birleştirip beni aralarında hareketsiz bir biçimde tutuyordu.

Çıplak haldeki Jan, Maenad tarafından tamamen görmezden geliniyordu. Tek aklıma gelen Jan'da yaratığa çekici gelecek hiçbir şey olmadığıydı. O gururlu değildi, o gece içmemişti ve zavallıydı. Onun sekse olan ihtiyacının, doruğa ulaşırken insanın kendisini kaybetmesinin verdiği hazla, o harika delilikle bir ilgisi yoktu. Her zamanki gibi topluluğun merkezinde olma ihtiyacı Jan'ı harekete geçirdi ve yüzünde o yarı kur yapar gibi gülümsemeyle Maenad'ın elini tuttu. Aniden sarsılmaya başladı. Gırtlağından gelen sesler korkunçtu. Ağzından köpükler geldi ve gözleri yuvalarında yu-

kan döndü. Yere düştü. Topuklarının ahşaba vuruşunu duyabiliyordum.

Sonra sessizlik yeniden çöktü. Avludaki küçük grubumuzun birkaç metre ötesinde bir şeyler oluyordu. Korkunç ve hoş, dehşet verici ama saf bir şeyler. Korku azalmaya, bedenim yine sakinleşmeye başladı. Kafamdaki o korkunç baskı hafifledi. Ama o alçalırken yeni bir kuvvet yapılanmaya başladı. Tasvir edilemez derecede güzel ama tamamen kötücül bir güç.

Saf delilik, şuursuz, tam bir delilik. Sonra Maenad'dan bir gazap koptu, bir yıkım şehveti, bir gurur patlaması... Avludaki insanlar bu sele kapıldılar ve ben de kapıldım. Kallisto'dan yayılan delilik beyinlerine dolarken olduğum yerde seğirdim ve titredim. Beni çığlık atmaktan alıkoyan tek şey Eric'in ağzıma kapanan eliydi. Hırsla elini ısırdım ve kanını tattım. Acıyla inlediğini duydum.

Çığlıklar uzun uzun devam ettikten sonra berbat ıslak sesler geldi. Bacaklarımıza sarılan köpek inliyordu.

Sonra aniden her şey bitti.

Kendimi ipleri aniden kesilen bir dans kuklası gibi hissettim. Vücudum boşalmıştı. Bill beni tekrar Eric'in arabasının kaputuna yatırdı. Gözlerimi açtım. Maenad yüzüme bakıyordu. Tekrar gülümsüyordu ve kan içindeydi. Sanki biri kafasından aşağı bir kova boya dökmüş gibiydi. Saçları sırılsıklamdı ve buram buram dişlerinizi kamaştıran o tanıdık demirsi kokuyla kaplıydı.

"Çok yakından," dedi bana. Sesi bir flüt gibi tatlıydı. Sanki ağır bir öğünden kalkmışçasına biraz daha dikkatli hareket ediyordu. "Çok yaklaştın. Belki de en yakına gidip dönedün ama belki de değil. Başkalarının deliliğiyle delizen kimseyi görmemiştim. Eğlenceli bir düşünce."

"Belki senin için eğlenceli olabilir," dedim nefes nefese. Köpek kendime gelmem için beni ısırdı. Maenad kafasını eğip ona baktı. "Benim sevgili Sam'im," diye mırıldandı. "Sevgilim, seni bırakmak zorundayım."

Köpek akıllı gözlerle ona baktı.

"Ormanda koşarak birlikte güzel geceler geçirdik," dedi ve başını okşadı. "Küçük tavşanları ve rakunları birlikte kovaladık."

Köpek kuyruğunu salladı.

"Başka şeyler de yaptık."

Köpek sırıttı ve hızlı hızlı nefes alıp verdi.

"Ama şimdi benim için gitme zamanı geldi sevgilim. Dünya ormanlarla dolu ve insanlar derslerini almalı. Ben de haracımı almalıyım. Beni unutmamalılar. Bana boyalı var," dedi doygun bir sesle. "Bana delilik ve ölüm boyaları var." Sonra ormanın kenarına doğru yürümeye başladı.

"Sonuçta," dedi omzunun üzerinden, "her zaman av mevsimi olmaz."

11

O SIRADA İSTESEYDİM BİLE avluda olanlara bakmaya gitmezdim. Bill'le Eric boyun eğmiş gibi görünüyordu. Vampirlerin boyun eğdiği bir yerde araştırma yapmaya kalkmamak en iyisi.

"Evi yakmak zorundayız," dedi Eric birkaç metre uzaktan. "Keşke Kallisto kendi pisliğini temizleseydi."

"Hiçbir zaman temizlemezmiş," dedi Bill. "Öyle duydum. Delilik bu. Gerçek delilik, keşfedilmeyi umursar mı?"

"Ah bilemiyorum," dedi Eric umursamazca. Sesi sanki bir şeyler kaldırıyormuş gibiydi. Sonra ağır bir çarpma sesi geldi. "Oldukça deli olup da bunu kurnazca gizleyen birçok insan gördüm."

"Bu da doğru," dedi Bill. "Birkaç tanesini avluda bırakmamız gerekmez mi?"

"Benimle aynı fikirde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu da doğru. Bu her zaman yaşanabilecek bir gece değil, bu konuda da sana katılabilirim."

"Beni aradı ve yardım etmemi kendisi istedi." Eric, Bill'in söylediğinden ziyade merak ettiği şeye cevap veriyordu.

"O zaman, tamam. Ama anlaşmamızı unutma."

"Nasıl unutabilirim?"

"Sookie bizi duyabilir, biliyorsun."

"Benim için sorun değil," dedi Eric ve güldü. Kafamı kaldırıp geceye baktım ve merak ettim. Çok da değil. En güçlü diktatöre verilecek olan Rusya değildim. Sam insan biçimini almış, tamamen çıplak bir vaziyette arkamda duruyordu. O an hiç de umursamadım. Bir şekil-değiştirici olduğu için soğuk Sam'i etkilemiyordu.

"Hop, bir tanesi yaşıyor," dedi Eric.

"Tara," dedi Sam.

Tara avlunun merdivenlerinden inip bize doğru geldi. Kollarını boynuma atıp hıçkırmaya başladı. Korkunç bir yorgunlukla onu kollarıma alıp ağlaması için göğsüme bastırdım. Benim üzerimde hala Daisy Duke, onun üzerinde ise kapak kızı kostümü vardı. İkimiz küçük havuzdaki iki su zambağı gibiydik. Dik durdum ve Tara'ya destek oldum.

"Sence evde battaniye var mıdır?" diye sordum Sam'e. Aceleyle merdivenleri çıktı ve o sırada arkadan görüntüsünün çok ilginç olduğunu farkettim. Bir dakika sonra geri

döndü. (Vay, bu görüntü çok daha dikkat çekiciydi.) Ve bizi birer battaniyeye sardı.

"Herhalde artık ölmem," diye mırıldandım.

"Neden böyle dedin?" Sam meraklanmıştı. O gece olanlara bu kadar şaşırmamıştı.

Onu çıplak etrafta dolanırken izlediğim için böyle dediğimi söyleyemezdim. "Eggs ve Andy nasıl?"

"Radyo programı gibi," dedi Tara aniden ve kıkırdadı. Bu kulağıma hiç hoşgelmemişti.

"Hala onları bıraktığı yerde duruyorlar," dedi Sam. "Hala boş boş bakıyorlar."

"Hala... Bakıyorum," dedi Tara, Elton John'un "I'm Still Standing" melodisinin üzerine.

Eric güldü.

O ve Bill evi ateşe vermek üzereydi. Son dakika kontrolü için yanımıza geldiler.

"Hangi arabayla buraya geldin?" diye sordu Bill, Tara'ya.

"Ooo, bir vampir," dedi Tara. "Sen Sookie'nin tatlısısın, değil mi? Neden geçen gece Portia Bellefleur gibi bir köpekle maça gelmiştin?"

"Ne kadar da kibar," dedi Eric. Kafasını eğip Tara'ya şefkatli ama hayalkırıklığı dolu gözlerle baktı, tıpkı bir köpek eğitimcisinin şirin ama yaramaz bir yavruya bakışı gibiydi.

"Hangi arabayla geldin," diye tekrarladı Bill. "Eğer mantıklı bir tarafın kaldıysa, onu hemen şimdi görmek istiyorum."

"Beyaz Camaro'yla geldim," dedi Tara son derece aylık bir biçimde. "Kendim eve kadar sürerim. Ama belki de sürmemeliyim. Ne dersin Sam?"

"Tabii, ben seni eve bırakırım. Bill, burada yardımına ihtiyacınız var mı?"

"Sanırım Eric'le birlikte halledebiliriz. Şu sakayı alabilir misin?"

"Eggs'i mi? Tabii."

Tara bana bir öpücük verdikten sonra arabasına doğru yürümeye başladı. "Anahtarları içeride unuttum," dedi.

"Ya cüzdanın?" Tara'nın cüzdanı evin içinde bir sürü cesetle birlikte bulunursa polis meraklanacaktı.

"Oh, o da orada."

Ben sessizce Bill'e baktım ve o da cüzdanı almak için içeri girdi. Sadece makyaj ve günlük eşyaları değil, bir takım da elbise alacak kadar büyük bir omuz çantasıyla geri döndü.

"Bu senin mi?"

"Evet teşekkürler," dedi Tara. Elini uzatıp çantasını alırken Bill'in parmakları kendisininkilere değecek diye korkuyormuş gibiydi. Akşamın daha erken saatlerinde bu kadar seçici değildi oysa, diye düşündüm.

Eric, Eggs'i de onun arabasına taşıyordu. "Bunların hiçbirini hatırlamayacak," dedi Eric, Tara'ya. Sam de Eric'in Eggs'i içeri koyması için Camaro'nun arka kapısını tutuyordu.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Yüzü bu gece olanları bilmenin ağırlığıyla çökmüş gibiydi. "O şey her neyse, onu hiçbir zaman görmemiş olmayı yeğlerdim. Aslında keşke hiçbir zaman buraya gelmeseydim. Bunu yapmaktan nefret ediyordum. Sadece Eggs'in buna değdiğini düşündüm." Tara arabanın dışından onun hareketsiz bedenine şöyle bir baktı. "Ama değmez. Kimse buna değmez."

"Senin de hafızanı silebilirim," diye öneride bulundu Eric.

"Hayır," dedi Tara. "Bu olanların bazılarını hatırlaman gerek. Diğerleri için bu yükü taşımaya değer." Tara yirmi yaş daha yaşlı gibi konuşuyordu. Bazen bir dakika içinde büyüyüveririz. Ben bunu yedi yaşımda ailemi kaybettiğimde yaşamıştım. Tara ise bu gece.

"Ama ben, Eggs ve Andy dışında hepsi öldü. Konuşacağımızdan korkmuyor musunuz? Peşimizden gelmeyecek misiniz?"

Eric ve Bill birbirine baktı. Eric, Tara'ya biraz yaklaştı. "Bak Tara," dedi. Çok mantıklı bir sesle konuşuyordu. Tara da Eric'in gözlerine bakma hatasını yaptı. Bir kez göz göze geldikten sonra da, Eric bu akşamki hafızasını silme işlemine başladı. Bense itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Zaten bu ne işe yarardı ki? Tara artık soruyu sorabilse bile, cevabın yükünü taşımak zorunda kalmayacaktı. Aynı hatayı tekrar yapmayacağını umdum, çünkü hatasını anlamasını

sağlayan anıları silmişlerdi. Ama bu hikayeyi ortalıkta anlatmasına izin verilemezdi.

Tara ve Eggs, (Eggs'in pantolonunu ödünç almış olanı) Sam tarafından arabayla şehre götürülürken Bill de tahta evi yakıp yutmuş olabilecek doğal görünümlü bir yangın ayarlamaya çalışıyordu. Eric de görünüşe göre cesetleri, dedektifleri ikna edecek şekilde bir araya toplamaya çalışıyordu. Sonra Andy'ye bakmak için avludan indi.

Eric'e tekrar "Bill neden Bellefleur'lerden bu kadar nefret ediyor?" diye sordum.

"Ah, bu çok eski bir hikaye," dedi Eric. "Bill değişmeden öncesine dayanıyor." Andy'nin durumundan tatmin olduktan sonra işine geri döndü.

Dışarıdan bir araba geçti ve Bill'le Eric anında ön tarafta bittiler. Evin uzak tarafında bir çıtırtı duydum. "Birden fazla ateş çıkaramayız, yoksa bunun doğal bir yangın olmadığını anlarlar," diyordu Bill, Eric'e. "Polislikteki gelişmelerden nefret ediyorum."

"Eğer kenidimizi açık etmeseydik, tüm suçu insanlardan birine yıkarlardı," dedi Eric. "Ama şimdi günah keçisi biziz. Onlardan daha güçlü olduğumuzu düşünürsen, bu aslında çok onur kırıcı."

"Hey çocuklar, ben de bir Marslı değilim, insanım ve sizi gayet iyi duyabiliyorum," dedim. Onlara öfkeyle bakıyordum. Sanırım onlar da azıcık utanmış görünüyordu. Tam o

sırada Portia Bellefleur arabasından fırlayıp kardeşine doğru koştu. "Andy'ye ne yaptınız?" dedi sert ve çatlak bir sesle. "Sizi kahrolası vampirler." Boynunda iz arayarak Andy'nin yakasını çekiştirdi.

"Onun hayatını kurtardılar," dedim.

Eric uzunca bir süre Portia'ya bakıp değerlendirdikten sonra, ölen alemcilerin arabalarını aramaya koyuldu. Tasvir etmek istemediğim şekillerde hepsinin araba anahtarlarını almıştı.

Bill, Andy'nin yanına gitti ve "Uyan," dedi en hafif sesiyle. Birkaç adım uzaktan bile kolay kolay duyulamazdı.

Andy gözlerini kırpıştırdı. Bana baktı ve hala elinde olmadığım için sanırım şaşırdı. Bill'i o kadar yakınında görünce, sanırım intikam isteyeceğinden korkarak irkildi. Portia'nın yanında olduğunu farketti. Sonra Bill'in arkasına, tahta eve baktı.

"Yanıyor," dedi yavaşça.

"Evet," dedi Bill. "Kasabaya geri dönen ikisi hariç hepsi öldü. Onlar da hiçbir şey bilmiyor."

"O zaman... Lafayette'i öldürenler bu insanlar mıydı?"

"Evet," dedim. "Mike ve Hardaway'ler. Ve sanırım Jan da bunu biliyordu."

"Ama delilim yok."

"Ah, bence var," dedi Eric, Mike Spencer'ın Lincoln'ünün bagajını işaret ederek.

Hepimiz görmek için arabaya doğru ilerledik. Bill ve Eric'in üstün gözleri bagajda nerelerin kan olduğunu görüyordu. İçeride kan, lekeli giysiler ve bir de cüzdan vardı. Eric dikkatle içeri uzanıp bir parmağıyla cüzdanı açtı.

"Kimin olduğunu okuyabiliyor musun?" diye sordu Andy.

"Lafayette Reynold," dedi Eric.

"O zaman arabaları böyle bırakırsak polis bagajda neler olduğunu bulur ve her şey biter. Temize çıkarım."

"Ah, Tanrı'ya şükür!" dedi Portia ve bir çeşit hıçkırık sesi çıkardı. Solgun yüzü ve kestane rengi saçlarında ağaçların arasından gelen ayışığı parlıyordu. "Ah Andy, hadi artık eve gidelim."

"Portia," dedi Bill, "bana bak."

Kafasını kaldırıp önce ona baktı, sonra da başını çevirdi. "Seni böyle kandırdığım için özür dilerim," dedi hızla. Bir vampirden özür dilediği için utandığı belliydi. "Sadece kendimi buraya davet ettirmeye çalışıyordum, ki olayları kendim çözebileyim."

"Sookie bunu senin için halletti," dedi Bill tatlı bir sesle.

Portia'nın bakışları bana odaklandı. "Umarım çok korkunç değildi Sookie," dedi beni şaşırtarak.

"Gerçekten dehşet vericiydi," dedim ve Portia korkuyla titredi. "Ama artık geçti."

"Andy'ye yardım ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi Portia cesurca.

sırada Portia Bellefleur arabasından fırlayıp kardeşine doğru koştu. "Andy'ye ne yaptınız?" dedi sert ve çatlak bir sesle. "Sizi kahrolası vampirler." Boynunda iz arayarak Andy'nin yakasını çekiştirdi.

"Onun hayatını kurtardılar," dedim.

Eric uzunca bir süre Portia'ya bakıp değerlendirdikten sonra, ölen alemcilerin arabalarını aramaya koyuldu. Tasvir etmek istemediğim şekillerde hepsinin araba anahtarlarını almıştı.

Bill, Andy'nin yanına gitti ve "Uyan," dedi en hafif sesiyle. Birkaç adım uzaktan bile kolay kolay duyulamazdı.

Andy gözlerini kırpıştırdı. Bana baktı ve hala elinde olmadığım için sanırım şaşırdı. Bill'i o kadar yakınında görünce, sanırım intikam isteyeceğinden korkarak irkildi. Portia'nın yanında olduğunu farketti. Sonra Bill'in arkasına, tahta eve baktı.

"Yanıyor," dedi yavaşça.

"Evet," dedi Bill. "Kasabaya geri dönen ikisi hariç hepsi öldü. Onlar da hiçbir şey bilmiyor."

"O zaman... Lafayette'i öldürenler bu insanlar mıydı?"

"Evet," dedim. "Mike ve Hardaway'ler. Ve sanırım Jan da bunu biliyordu."

"Ama delilim yok."

"Ah, bence var," dedi Eric, Mike Spencer'ın Lincoln'ünün bagajını işaret ederek.

Hepimiz görmek için arabaya doğru ilerledik. Bill ve Eric'in üstün gözleri bagajda nerelerin kan olduğunu gösteriyordu. İçeride kan, lekeli giysiler ve bir de cüzdan vardı. Eric dikkatle içeri uzanıp bir parmağıyla cüzdanı açtı.

"Kimin olduğunu okuyabiliyor musun?" diye sordu Andy.

"Lafayette Reynold," dedi Eric.

"O zaman arabaları böyle bırakırsak polis bagajda neler olduğunu bulur ve her şey biter. Temize çıkarız."

"Ah, Tann'ya şükür!" dedi Portia ve bir çeşit hıçkırık sesi çıkardı. Solgun yüzü ve kestane rengi saçlarında ağaçların arasından gelen ayışığı parlıyordu. "Ah Andy, hadi artık eve gidelim."

"Portia," dedi Bill, "bana bak."

Kafasını kaldırıp önce ona baktı, sonra da başını çevirdi. "Seni böyle kandırdığım için özür dilerim," dedi hızla. Bir vampirden özür dilediği için utandığı belliydi. "Sadece kendimi buraya davet ettirmeye çalışıyordum, ki olayları kendim çözebileyim."

"Sookie bunu senin için halletti," dedi Bill tatlı bir sesle.

Portia'nın bakışları bana odaklandı. "Umarım çok korkunç değildi Sookie," dedi beni şaşırtarak.

"Gerçekten dehşet vericiydi," dedim ve Portia korkuyla titredi. "Ama artık geçti."

"Andy'ye yardım ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi Portia cesurca.

"Ben Andy'ye yardım etmiyordum. Lafayette'e yardım ediyordum," diye çıkıştım.

Derin bir nefes aldı. "Tabii," dedi onurlu bir şekilde. "O senin iş arkadaşındı."

"O benim *arkadaşımdı*," diye düzelttim.

Sırtı dikleşti. "Arkadaşındı," dedi.

Ateş artık evi sarıyordu. Yakında polis ve itfaiye burada olacaktı. Gitme zamanı gelmişti.

Ne Eric'in ne de Bill'in Andy'nin hafızasını sildiğini farkettim.

"Buradan çıksanız iyi olur," dedim Andy'ye. "Portia'yla birlikte eve gidin ve büyükannenize bütün gece orada olduğunuza yemin edin."

Tek bir söz daha etmeden kardeşler Portia'nın Audi'sine binip gitti. Eric ise korvetine binip Shreveport yollarına düştü. Bill'le ben de, Bill'in yolun kenarındaki ağaçların arasına gizlenmiş arabasına gittik. Bill beni taşıdı ve bundan çok zevk aldı. İtiraf etmeliyim, bazen ben de bundan zevk alırdım ve bu da onlardan biriydi.

Şafağa fazla bir zaman kalmamıştı. Hayatımın en uzun gecelerinden biriydi ve bitmek üzereydi. Arabanın koltuğuna yattım, anlatılamayacak kadar yorgundum.

"Kallisto nereye gitti?" diye sordum Bill'e.

"Hiçbir fikrim yok. O gezer durur. Tanrılarını kaybettikten sonra geriye fazla Maenad kalmadı. Kalanlardan kendilerine orman bulabilenler de dolaşıp durur. Varlıkları keşfedilmeden önce giderler. Çok kurnazdırlar. Savaşa ve savaşın deliliğine aşıktırlar. Onları savaş alanlarının çok yakınında bulabilirsin. Sanırım orada orman olsaydı, hepsi de Ortadoğu'ya giderdi."

"Kallisto neden buradaydı peki?"

"Sadece geçiyordu. İki ay kadar kalmış oldu, artık yoluna gider. Kim bilir? Everglade'e, belki de Ozarks'a."

"Sam'in onun... Etrafında dönmesini hala anlayamıyorum."

"Sen böyle mi diyorsun? Bizim yaptığımız da bu mu? Birbirimizin etrafında dönüp durmak mı?"

Elimi uzattım ve kolunu dürttüm. Tahtayı dürtmek gibiydi.

"Belki sadece vahşi tarafta biraz gezmek istedi," dedi Bill. "Sonuçta Sam'in onu olduğu gibi kabul edecek birini bulması, o kadar kolay değil." Bill belirgin biçimde durakladı.

"Şey evet, bu zor olabilir," dedim. Bill'in Dallas'taki eve, yüzünde renkle geri geldiğini anımsayıp yutkundum. "Ama birbirini seven kişileri ayırmak zordur." Portia'yla görüştüğünü duyduğumda neler hissettiğini ve onun futbol maçında birlikte gördüğümde verdiğim tepkiyi anımsadım. Elimi kalçasına götürüp nazikçe okşadım.

Gözleri yolda, gülümsedi, dişleri biraz dışarı çıkmıştı.

"Dallas'taki şekil-değiştiricilerle her şeyi hallettiniz mi?" diye sordum bir süre sonra.

"Bir saatte hallettim ya da aslında Stan halletti. Önümüzdeki dört ay boyunca dolunaylarda onlara kendi çiftliğinde kalmalarını teklif etti."

"Oh, ne kadar iyi."

"Aslında bunun ona hiçbir bedeli yok. O zaten avlanmıyor. Sonuçta onun da belirttiği gibi, geyiklerin de kovalanması gerek."

"Ah," dedim imayı anlayarak. Biraz sonra da "Haaaaaa," dedim.

"Onlar avlanıyorlar."

"Evet. Anladım."

Evime geldiğimizde şafağa hiçbir şey kalmamıştı. Eric'in de Shreveport'a ancak varacağını düşündüm. Bill duş alırken ben de biraz fıstık ezmesi ve reçel yedim. Çok uzun zamandır hiçbir şey yemiyordum. Sonra da dişlerimi fırçaladım.

En azından acelem yoktu. Bill'e bu ayın başında evimde kalabileceği bir yer ayarlamıştık. Eski yatak odamdaki dolabın alt kısmını kesmişti. Büyükannem ölmeden önce o odayı yıllar boyu ben kullanmış, sonra onun odasına taşınmıştım. Dolabın tabanını kapı olarak kullanıyordu. Böylelikle açıp içeri giriyor ve içeriden de kapatıyordu. Benim dışımda kimse anlayamazdı. O uykuya gittiğine ben ayakta olurdum, daha doğal görünmesi için dolaba eski bir valiz ve birkaç çift ayakkabı koyuyordum. Benim evimde çok sık kalmıyordu ama arada sırada işe yarayabiliyordu.

"Sookie," dedi Bill banyodan. "Gel, seni sabunlayacak kadar vaktim var."

"Ama beni sabunlarsan uyumakta zorluk çekerim."

"Neden?"

"Çünkü hayalkırıklığına uğrarım."

"Hayalkırıklığı mı?"

"Çünkü o zaman temiz ama... Sevilmemiş olurum."

"Şafak çok yakın," diye itiraf etti Bill kafasını duş perdesinden uzatarak. "Ama yarın bol bol vaktimiz olacak."

"Eğer Eric bizi başka bir yere göndermezse," diye mırıldandım. Güvendeydim, çünkü kafası suyun altındaydı. Her zamanki gibi sıcak suyumu bitiriyordu. Kahrolası şortu indirirken onu ertesi gün yıkamaya karar verdim. Tişörtü kafamdan çıkararak yatağa yatıp Bill'i beklemeye başladım. En azından sütyenim hala tek parçaydı. Yan döndüm ve yarı açık banyodan gelen ışığa karşı gözlerimi kapadım.

"Sevgilim?"

"Duştan çıktın mı?" diye sordum uykulu bir sesle.

"Evet, on iki saat önce."

"Ne?" Gözlerim birden açıldı. Pencereden dışarı baktım. Zifiri karanlık değildi ama karanlıktı.

"Uyuyakalmışsın."

Üzerimde bir battaniye vardı ve hala sütyenle aynı külotu giyiyordum. Kendimi küflü gibi hissediyordum. Bill'e baktım. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

"Sakın o düşünceyi kaybetme," dedim. Tuvalete gitmem gerekiyordu. Geri döndüğümde Bill bir dirseğine yaslanmış yatağın üzerinde beni bekliyordu.

"Bana aldığın giysileri beğendin mi?" Cömertliğinin karşılığını ödemek için ona doğru yürüdüm.

"Çok hoş ama seni bekleyen olay için biraz fazla giyinik olabilirsin."

"Ne olayıymış bu?"

"Hayatının en iyi seksi."

Alt taraflarımda saf bir ihtirasın ürpertisini hissettim. Ama yüzümdeki ifadeyi korudum. "Peki, en iyisi olacağından emin misin?"

"Ah evet," dedi. Sesi öylesine pürüzsüz ve soğuktu ki, taşların üzerinden akan su gibiydi. "Eminim. Ve sen de emin olacaksın."

"Kanıtla o zaman," dedim çok hafif bir gülümsemeyle.

Gözleri gölgelerin içindeydi ama gülümserken dudaklarının kenarındaki kıvrımları görebiliyordum. "Memnuniyetle," dedi.

Bir süre sonra ben gücümü toparlamaya çalışırken o bir kolu midemde, bir bacağı bacaklarımın üzerinde yanımda yatıyordu. Ağzım o kadar yorgundu ki, omzunu öpmek için

dudaklarımı ancak büzebildim. Bill'in dili nazikçe boynumdaki izleri yalıyordu.

"Ne yapmamız gerek biliyor musun?" dedim bir daha asla hareket edemeyecek kadar tembel hissederek.

"Hım?"

"Gazete almalıyız."

Uzun bir duraklamadan sonra Bill kendisini benim bedenimden çözüp ön kapıya doğru ilerledi. Bana gazete getiren kadın evimin patikasına girer ve gazeteyi ön kapıya doğru atardı. Bunu yapardı, çünkü bunun için ona yüklü bir bahşiş öderdim.

"Bak," dedi Bill ve ben de gözlerimi açtım. Elinde alüminyum folyoya sarılı bir tabak tutuyordu. Gazete koltuğunun altındaydı.

Yataktan kalkıp otomatik olarak mutfağa gittik. Bill'in peşinden giderken pembe geceliğimi giymiştim. Hala sakin duruyordu.

"Telesekreterde bir mesaj var," dedim kahve koyarken. Sonra folyoyu açtım. Üzerinde şekerle yıldız deseni yapılmış, çikolata kaplı, fındıklı bir kekti bu.

"Bu yaşlı Bayan Bellefleur'ün çikolatalı pastası," dedim sesimde hayranlıkla.

"Bir bakışta kime ait olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Ah, bu çok ünlü bir pasta. Bu bir efsane. Hiçbir şey Bayan Bellefleur'ün pastası kadar güzel olamaz. Eğer eyalet

yarışmasına girse, kurdeleyi kazanmış sayılır. Biri öldüğünde getirir. Jason'ın dediği gibi, bu kekten bir dilim almak için birinin ölmesine değer."

"Ne harika bir koku," dedi Bill beni çok şaşırtarak. Eğildi ve pastayı kokladı. Bill nefes almıyordu, o yüzden nasıl koku alabildiğini hiç anlayamıyordum ama alıyordu işte. "Eğer bunu parfüm niyetine sürersen, seni yer bitirirdim."

"Zaten biraz önce yedin."

"Bir daha yerim."

"Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum." Kendime bir fincan kahve koydum. Hayranlıkla pastaya baktım. "Benim nerede yaşadığımdan haberdar olduğunu bile bilmiyordum."

Bill telesekreterimdeki mesaj düğmesine bastı. "Bayan Stackhouse," dedi çok yaşlı, güneyli bir aristokrat ses. "Kapınızı çaldım ama meşguldünüz herhalde. Size bir çikolatalı pasta bıraktım. Çünkü Portia, torunum Andrew için yaptıklarınızı anlattıktan sonra, size teşekkür etmek için başka ne yapacağımı bilemedim. Bazı nazik insanlar bana bu pastanın iyi olduğunu söylüyor. Umarım hoşunuza gider. Eğer size yardımcı olmak için yapabileceğim başka bir şey varsa, lütfen beni arayın."

"Adını söylememiş."

"Caroline Holliday Bellefleur herkesten kendisini tanımasını bekler."

"Kim?"

"Caroline Holliday Bellefleur."

Bill'in yüzü daha fazla solmazdı ama kesinlikle donakalmıştı. Karşımdaki iskemleye bieden çöktüverdi. "Sookie, bana bir iyilik yap."

"Tabii bebeğim, ne istersen?"

"Evime git ve koridordaki camla raftaduran İncil'i al."

O kadar kötü görünüyordu ki, anahtarını kapıp bonozumla arabama bindim. Kimsenin beni görmeyeceğini umuyordum. Bill'le benim evlerimizin bulunduğu ara yoldan fazla kimse geçmezdi. Geçenler de saat sabahın dördünde geçmezdi.

Bill'in evine girdim ve İncil'i tam olarak söylediği yerde buldum. Çok dikkatli bir biçimde kitap kutusundan çıkardım. Çok eski olduğu belliydi. Evimin merdivenlerini çıkarken o kadar gergindim ki, neredeyse düşüyordum. Döndüğümde Bill onu bıraktığım yerde oturuyordu. İncil'i önüne koydum, uzun bir süre kitaba baktı. Tam dokunup dokunmayacağını merak etmeye başlamıştım ki, eli uzandı ve beyaz parmakları İncil'in kapağını okşadı. Kitap çok büyüktü ve kapaktaki harfler işliydi.

Bill nazik dokunuşlarla kitabı açtı ve bir sayfayı buldu. Değişik el yazılarıyla, mürekkebi uçmuş bir aile sayfasına bakıyordu.

"Bunları ben yaptım," diye fısıldadı. "Buradakileri." Birkaç satır yazıyı işaret ediyordu.

Masanın etrafından dolaşıp omzunun üzerinden bakarken kalbim ağzımdan fırlayacak gibiydi. Onu şimdiki zamana ve buraya bağlamak için elimi omzuna koydum.

Yazıları zorlukla okuyabiliyordum.

William Thomas Compton, bunu babası ya da annesi yazmış olmalıydı. *9 Nisan, 1840'ta doğdu*. Bir başkası da şöyle yazmıştı: *25 Kasım 1868'de öldü*.

"Bir doğum günün var," dedim söylenebilecek en aptalca şeyi söyleyerek. Bill'in bir doğum günü olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ben ikinci oğullarıydım," dedi Bill. "Büyüyebilen sadece ben oldum."

Bill'in ağabeyi Robert'ın on iki yaşında öldüğünü hatırladım. Diğer iki bebek de büyüyemeden ölmüştü. Tüm bu ölümler oraya, Bill'in parmaklarının altındaki sayfaya kaydedilmişti.

"Kızkardeşim Sarah çocuk sahibi olamadan öldü." Bunu hatırlıyordum. "Genç kocası savaşta öldü. Bütün genç adamlar savaşta öldü. Bense daha sonra ölmek üzere hayatta kaldım. Ailemin bildiği kadarıyla işte ölüm tarihim bu. Bu Sarah'nın el yazısı."

Dudaklarımı sımsıkı kapamıştım, ses çıkaramıyordum. Bill'in sesinde İncil'e dokunuşunda katlanılmaz bir şeyler vardı. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum.

"Bu da karının adı," dedi. Sesi gitgide alçalıyordu.

Okumak için tekrar eğildim. *Caroline Isabel Holliday*. Bir an için oda yanlara doğru sallandı. Sonra bunun mümkün olmadığını farkettim.

"Çocuklarınız da vardı," dedi. "Üç çocuğumuz olmuştu."

Onların da isimleri oradaydı. *Thomas Charles Compton, d. 1859*. O zaman evlenir evlenmez hamile kalmıştı.

Ben asla Bill'in bebeğini taşıyamayacaktım.

Sarah Isabelle Compton, d. 1861. Teyzesinin, yani Bill'in kızkardeşinin adı verilmişti. Bill savaşa gittiği sıralarda doğmuştu. *Lee Davis Compton, d. 1866*. Eve dönüş hediyesi olan bir bebek. Ama farklı bir el yazısı eklemişti: *1867'de öldü*.

"O zamanlar bebekler sinekler gibiydi," diye fısıldadı Bill. "Savaştan sonra çok fakirdik. Hiç ilaç yoktu."

Tam mutfaktan çıkıyordum ki, Bill buna katlanabiliyorsa ben de katlanmalıyım diye düşündüm.

"Diğer iki çocuk?" diye sordum.

"Onlar yaşadı," dedi. Yüzündeki gerginlik hafif hafif geçiyordu. "Tabii o sırada ben gitmiştim. Ben öldüğümde Tom sadece dokuz aylıktı ve Sarah da yedi yaşındaydı. Annesi gibi kabarık saçları vardı." Bill hafifçe gülümsedi. Daha önce yüzünde hiç görmediğim tür bir gülümseme yeydi. Çok insan gibiydi. Sanki mutfağımda oturan, birkaç saat önce uzun uzun sevişti ğim adam değildi de tamamen başka biriydi. Fırının üzerindeki kutusundan bir kağıt mendil al-

dım ve yüzümü sildim. Bill de ağlıyordu. Bir tane de ona uzattım. Sanki başka bir şey, üzeri harfli pamuklu bir mendil görmeyi bekliyormuş gibi, kağıda şaşkın şaşkın baktı. Kendi yanaklarını sildi, peçete pembeleşti.

"Nasıl olduklarını görmek için dönüp bakmadım bile," dedi hülyalı bir sesle. "Kendimi çok kesin bir şekilde kopardım. Onlardan herhangi birinin hayatta olma ihtimali varken hiç geriye dönmedim. Bu çok zalimce olurdu." Sayfayı okudu.

"Bu evi aldığım varisim Jessie Compton, doğrudan benim ailemden gelen son kişiydi," dedi Bill. "Annemin tarafı çok azalmıştı. Geriye kalan Loudermilk'lerin benimle kan bağları çok uzaktandır. Ama Jessie'nin soyu, oğlum Tom'dan geliyordu. Ve görünüşe göre Sarah da 1881'de evlenmiş. Bir bebeği olmuş... Sarah'nın bir bebeği olmuş! Dört bebeği olmuş! Ama bir tanesi ölü doğmuş."

Bill'in yüzüne bile bakamıyordum. Onun yerine pencereden dışarı baktım. Yağmur başlamıştı. Büyükannem sac damları çok severdi. O yüzden eskiyince yine sac dam yaptırmıştık. Yağmurun sacda çıkardığı ses hayatımda duyduğum en rahatlatıcı sestir. Ama bu gece öyle değildi.

"Bak Sookie," dedi Bill parmağıyla bir şey göstererek. "Bak! Sarah'nın kızının adı Caroline'miş. Tıpkı büyükannesi gibi. Kuzeniyle evlenmiş. Matthew Phillips Holliday'le. İkinci çocuğu da Caroline Holliday." Bill'in yüzü parlıyordu.

"Yani sen yaşlı Bayan Bellefleur'ün büyük büyük dedesisin."

"Evet," dedi inanamayarak.

"O zaman Andy," diye devam ettim düşüncesizce. "Senin torununun torununun torunu. Ve Portia da..."

"Evet," dedi daha az mutlulukla.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ve ilk kez olarak hiçbir şey söylemedim. Bir dakika sonra, ortadan yok olsam iyi olur diye düşündüm ve yanından geçerek küçücük mutfaktan sıvışmaya çalıştım.

"Neye ihtiyaçları var?" diye sordu bileğimi tutarak.

Pekala. "Paraya," dedim derhal. "Kişilikleriyle ilgili sorunlarında onlara yardım edemezsin ama şu an nakit konusunda çok sıkıntıdalar. Yaşlı Bayan Bellefleur o evi satmaya yanaşmıyor ve ev de her kuruşlarını yiyip bitiriyor."

"Gururlu mudur?"

"Telefondaki mesajdan bunu anlayabilirsin. Eğer göbek adının Holliday olduğunu bilmiyor olsam, 'gururlu' olduğunu sanabilirdim." Bill'e baktım. "Nereden aldığı belli," dedim.

Şimdi varisleri için bir şeyler yapabileceğini bilmek, Bill'e kendini çok daha iyi hissettirmişti. Birkaç gün boyunca anılara gömüleceğini biliyordum ve bu yüzden ona kızamazdım. Ama Andy ve Portia'nın sorumluluklarını temelli almak istemesi sorun yaratabilirdi.

"Peki bundan önce Bellefleur ismini neden hiç sevmiyordun," diye sordum kendimi şaşırtarak. "Neden?"

"Büyükannenin kulübünde konuşma yaptığım geceyi anımsıyor musun? Ünlü Ölmüşlerin Varisleri?"

"Evet, tabii ki."

"O ölmek üzere olan, yardım çağıran yaralı asker? Arkadaşım Tolliver Humphries'in onu kurtarmaya çalışmasını?"

Başımla onayladım.

"Tolliver onu kurtarmaya çalışırken öldü," dedi Bill soğuk bir sesle. "Ve yaralı asker onun ölümünden sonra da bağırmaya devam etti. Onu gece vakti kurtarmayı başardık. Adı Jebediah Bellefleur'dü. On yedi yaşındaydı."

"Aman Tanrım. Yani bugüne kadar Bellefleur'ler hakkında tek bildiğin bu muydu?"

Bill başıyla onayladı.

Anlamlı bir şey söylemeye çalıştım, kozmik planlarla ilgili. Ne ekersen onu biçersin ya da iyilik yap denize at falan gibi...

Onu tekrar yalnız bırakmaya çalıştım. Ama Bill kolumu yakaladı ve beni kendine çekti. "Teşekkürler Sookie."

Bu ondan duymayı en son beklediğim şeydi. "Neden?"

"Sonunda ödülümün ne olacağını hiç bilmeden, doğru olanı yapmama neden olduğun için."

"Bill, ben sana hiçbir şey yaptıramam."

"Bir insan gibi düşünmemi sağladın, hayattayken düşündüğüm gibi."

"Yaptığın iyilik sana ait, bana değil."

"Ben bir vampirim Sookie. İnsan olduğum zamandan çok daha uzun bir süredir vampirim. Seni birkaç kez çok özdüm. Doğrusunu istersen bunun sebebini tam anlayamıyorum bile, çünkü insan olmayalı o kadar uzun zaman geçti ki. Bir erkek olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak her zaman rahatlatıcı olmuyor. Bazen hatırlatılmasını bile istemiyorum."

Bu sular benim için fazla derindi. "Doğru kelimeler seçtim mi bilmiyorum ama ben nasıl farklı olunduğunu bilmiyorum," dedim. "Sen olmasan halim çok kötü olurdu."

"Eğer bana bir şey olursa," dedi Bill, "Eric'e gitmelisin."

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedim. "Eğer sana bir şey olursa kimseye gitmem. Benim kendi iradem var. Ne yapacağımla ilgili kendi kararımı kendim verebilirim. Ayrıca sana hiçbir şey olmamasını sağlamalısın."

"Önümüzdeki yıllarda Yoldaşlık daha çok sorun çıkaracak," dedi Bill. "Bir insan olarak sana iğrenç gelecek bazı tedbirler alınacak. Ayrıca senin işinle ilgili bazı tehlikeler baş gösterecek." Bira ve hamburger bekleyen masaları kastetmiyordu.

"Oralara geldiğimizde bunları da atlatırız." Bill'in kucağında oturmak, özellikle de çıplak olduğu için çok zevkliydi. Bill'le tanışana kadar hayatımın zevkler içinde geçtiği söylenemezdi. Artık her gün bir-iki tane oluyordu.

Düşük aydınlatmalı mutfağımda, burnumda güzel kahve ve çikolatalı pasta kokusu, damımda yağan yağmurun sesi ve vampirimle güzel bir an yaşıyorduk. Buna sıcak, insanca bir an da diyebilirsiniz.

Yanağımı Bill'inkine sürterken belki de öyle denmeyeceğini düşündüm. Yine de bu akşam Bill son derece insan görünüyordu. Ve temiz çarşaflarımızın üzerinde sevişirken Bill'in vücudunun dünyadışı harika bir ışıkla parladığını gördüm.

Benimki de öyleydi.